Nelly Noel Pământurile zeilor

Nelly Noel

Pământurile zeilor

”Albe și pustii au rămas pământurile zeilor. Pașii nici unui muritor nu mai rătăcesc pe acolo. Și totuși, cine se va încumeta să înfrunte stihiile va fi răsplătit, căci în locul acela cei din vechime spun că a fost îngropată Piatra Cunoașterii. Dar Pământul și-a întors fața de la omenire, pentru că nimeni nu poate reveni viu din ținuturile de dincolo de lume…”

Partea 3
Întoarcerea

Cap. 26: Răzbunarea

Ulrich se ghemui la pământ și trase cu putere de inelul de fier, ridicând capacul care acoperea intrarea pivniței. Venise pe înserat, sperând să-l găsească pe Steve în ascunzătoare - acesta nu ieșea decât după ce ultima licărire de lumină solară dispărea de pe cer. Se strecură în pivniță, puse capacul la loc și cercetă din ochi întunericul - Steve nu era de găsit pe nicăieri!

E puțin probabil ca vampirii să cunoscă ceva similar cu ceea ce oamenii numesc „un fior rece pe șira spinării” și totuși pe chipul lui Ulrich se așternu o expresie îngrozită. Nu putea decât să-și aștepte fiul, dar mintea lui, în acest răstimp, scotocea febril prin vechile legende și superstiții. Teoretic, Steve nu putea să moară în America Centrală, pentru că aici nu creșteau stejari pe care se cațără vâscul, deci lipsea cu desăvârșire materia primă pentru tradiționala țepușă. Da, dar dacă asta nu era decât o superstiție a vampirilor europeni și de fapt orice soi de lemn era bun pentru confecționarea armei letale, nu numai stejarul? Ulrich hotărî că n-avea rost să-și facă griji până dimineața - poate că Steve, mânat de sete, ieșise cu ceva timp în urmă, mai devreme decât de obicei. Își despachetă cufărul pe care-l lăsase în Haiti și extrase din el hainele în culori de camuflaj, maro cu verde, care peste zi puteau să-l ascundă în jungla deasă. Se schimbă, lăsându-și în cufăr îmbrăcămintea cumpărată în Țara de Foc și-și strânse pletele blonde, mult prea bătătoare la ochi, într-o basma. Redevenit un fugar prin pădurile nesfârșite, sări ușor până la chepengul pe care îl deschise pe dinăuntru, apoi plecă la vânătoare, chinuit de arsura pe care o simțea în gât.

În negura nopții, puterile vampirilor ajung la apogeu. Ulrich se strecura fără cel mai mic zgomot, alerga ca o mașină de curse și putea lesne scoate din rădăcini orice arbore care i-ar fi barat calea. Căută în junglă taberele unde dormeau peste zi bieții lucrători ai lui Carlos - paznicii, îmbuibați și masivi, constituiau un vânat numai bun. Iar dacă ei l-ar fi văzut și și-ar fi folosit mitralierele - cu atât mai bine, distracția ar fi fost completă. Lui Ulrich îi făcea plăcere să le vadă fețele îngrozite atunci când gloanțele ricoșau pe pieptul lui sau când le prindea din zbor și le arunca înapoi cu mâna goală. Acești oameni,

care se considerau niște semizei numai pentru că aveau armele și puterea necesare ca să-i țină într-o continuă teroare pe muncitorii de pe plantații, constituiau cina ideală a lui Ulrich. Se îndreptă spre prima dintre tabere, aflată cel mai aproape de adăpostul lui subteran, dar o găsi pustie. Barăcile fuseseră arse și tot ce mai rămăsese erau stâlpii de beton pe care se mai țineau încă bucăți de sârmă ghimpată.

-Bravo, Steve, bine lucrat, deși mi-e îngrozitor de sete.

Următoarele patru tabere pe care le vizită în desimea junglei avuseseră aceeași soartă. Incendiile trebuiau să fi fost de dată recentă pentru că văzu în pădure destui nenorociți care rătăceau fără vreun țel. Ulrich se ascundea la vederea lor și-i lăsa să treacă în timp ce-și strângea pumnii până când deveneau dureroși. Se lupta cu tentația de a ataca acele umbre scheletice, pentru puținul sânge pe care îl aveau. Tot mai chinuit de sete, își continuă drumul până la o tabără care nu avusese soarta celorlalte. Sări primul rând de garduri de sârmă și dădu un pumn în spate paznicului înarmat care se plimba printre cele două garduri. Acesta căzu la pământ fără să scoată un sunet și Ulrich se apucă să-i descheie tunica la gât. Îi astupă gura, ca omul să nu zbiere și-și înfipse colții în gâtul lui. După câteva înghițituri de sânge proaspăt, tamponă rana cu gulerul ca sa oprească sângerarea și trecu la următorul paznic. Pe cele patru laturi ale careului se plimbau patru indivizi și toți avură aceeași soartă. După ce-și potoli setea, mai trecu odată pe la fiecare, dându-i un pumn ca omul să nu-și revină prea curând și șterpeli cele patru arme, cu încărcătoarele lor cu tot.

La cele patru colțuri ale taberei fuseseră ridicate foișoare din care santinele înarmate priveau atent fiecare mișcare. Acum, uneia dintre santinele i se păru suspect că nu vede paznicii plimbându-se și nu le aude pașii. Coborî din foișor, găsi paznicul întins pe jos și dădu alarma.

Ulrich ar fi putut să-l împiedice să urle, dar îi convenea diversiunea. Celelalte trei santinele alergară să vadă ce se întâmplă iar el, în absența supraveghetorilor, trecu de al doilea rând de garduri și se strecură nevăzut în tabără. Adună o grămăjoară de lemne, le dădu foc cu bricheta, apoi descărcă în foc toate încărcătoarele armelor.

-Ador artificiile, murmură el abia auzit.

La adăpostul clădirilor, se furișă afară din tabără fără ca cineva să-l fi observat. Cele patru santinele stăteau tot adunate la căpătâiul paznicului, până când auziră zgomotele exploziilor și văzură limbile de flăcări înălțându-se și cuprinzând una dintre barăcile de lemn. Urlând îngroziți, oamenii se bulucară afară pe poartă, abandonându-și confrații și fugind în toate direcțiile. Ulrich îl ajuse pe unul din ei și-l opri cu un pumn.

-Dacă vrei să rămâi în viață, spune-mi, ai văzut un om alb, foarte palid, pe aici?

-Demonul, șopti omul, înghețat de spaimă. Vrăjitorul a făcut țăruși de lemn, dar toți au râs, au spus că mitralierele sunt mai bune.

-Știi unde e acum acel demon?

-Nu.

-Ai noroc că te-ai întâlnit cu mine, nu cu el. Dacă fugi și nu te mai întorci niciodată în regiune și în slujba lui Carlos, scapi cu viață. Ai înțeles?

-Da, domnule!

Ulrich îl ridică în picioare pe individul mult mai înalt și mai masiv decât el, îi expedie un bobârnac între omoplați și-i dădu drumul.

-Haide, fugi, nu mai pierde vremea!

Omul se împletici, făcu câțiva pași, apoi duse mâna la armă și începu să tragă. Gloanțele ricoșau pe lângă atacator sau se loveau de pieptul lui și îi cădeau la picioare, turtite și deformate.

-E demonul, e demonul urlă omul panicat.

Voi să fugă, dar Ulrich se postase deja în fața lui.

-Pentru că nu m-ai ascultat, vei suporta consecințele!

Îi frânse țeava armei ca pe niște vreascuri și-i rupse gulerul cămășii, dezgolindu-i gâtul. Abia acum urletele omului se întețiră și-și atinseră apogeul când colții lui Ulrich îi sfâșiară pielea gâtului.

Vampirii pot mușca fără ca acest lucru să doară sau să facă răni adânci. Dar Ulrich văzuse ceva oribil, ceva ce-l umpluse de scârbă: pe cei patru mercenari din foișoare fugind și abandonându-și camarazii în voia focului, fără să verifice dacă mai trăiau sau nu. Bău cu ciudă câteva înghițituri de sânge, în timp ce omul continua să zbiere și să se zbată, apoi îl abandonă. Acesta o luă la sănătoasa,

fără să se uite înapoi. Ulrich se întoarse în tabăra arzândă, unde pumnul lui hotărât îi culcase la pământ pe cei patru paznici. Aceștia nu-și reveniseră din leșin, iar focul se apropia de ei. Alergând printre flăcări, Ulrich îi culese pe toți patru și-i târî în pădure, departe de foc.

-Pentru asta să-i mulțumiți Mediatorului. V-am cruțat viețile, atunci când amicilor voștri nu le-a păsat de ele. Și tot pe noi ne numiți demoni! Rușine!

Focul era vizibil de departe, iar vampirul nu avea chef să se confrunte cu o eventuală echipă de pompieri. Dispăru în noapte și se duse la ascunzătoarea de sub pământ, pe care o ocupa împreună cu Steve. Odată ce-și stinsese setea, redeveni individul calm și rațional dintotdeauna. Își examină hainele cu grijă - nici o picătură de sânge nu trebuia să-i păteze ținuta, doar era vampir, nu o sălbăticiune a pădurii. Eleganța și mâncatul civilizat erau două reguli pe care nu le încălca decât în cazuri extreme. Întins pe jos în adăpost, se apucă să cugete la cele aflate. Îl îngrijora vrăjitorul - indiferent dacă era crezut sau nu, dacă dispunea de puteri magice sau era un șarlatan de rând, în mod clar știa câte ceva despre existența vampirilor și despre modul de a scăpa de ei. Iar faptul că oamenii strigaseră „demonul” era un indiciu că mercenarii lui Carlos aveau o idee despre forțele cu care se confruntau.

Ulrich decise că trebuia să fie cu ochii în patru - chiar dacă forța și viteza lui erau cu mult superioare celor umane, Carlos avea resurse să adune foarte mulți oameni. Deocamdată însă nu putea face altceva decât să-l aștepte pe Steve până la răsăritul soarelui, apoi urmau să discute și să pună împreună la punct un plan de bătaie. Ulrich puse mâna, cam fără chef, pe ghidul de conversație englez-creol - era singurul lucru cu care putea să-și omoare timpul și tot nu avea altceva mai bun de făcut. Auzul lui fin prinse pași prin pădure, pași de om și de sălbăticiuni, dar nu-și luă osteneala să verifice ce se întâmpla afară. Adăpostul era sigur și nimeni n-ar fi bănuit prezența unui demon printre ruinele casei de vânătoare.

Pesemne că ațipise, pentru că îl trezi bufnitura cărții care îi scăpase din mână. Trase cu urechea - nu se auzea nici un zgomot suspect și nici nasul nu-i aduse miros de om. Prudent, deschise capacul de la intrarea pivniței și privi afară - pădurea se luminase, soarele răsărise de ceva vreme. Iar Steve nu era nicăieri...

Ulrich simți un val de panică - pe o rază de mulți kilometri, acela era singurul adăpost perfect, unde lumina soarelui nu putea pătrunde. Steve fie fusese găsit de una din țepușele vrăjitorului, fie plecase în altă parte - dar unde? Omul pe care ar fi trebuit să-l ucidă era Carlos și vampirii nu-și abandonează nici prada, nici ideile răzbunătoare. Ulrich ieși din ascunzătoare și începu să rătăcească încoace și încolo prin pădure, căutând urme și mirosind aerul. Nicăieri nu regăsi mirosul lui Steve sau al unui alt vampir. Ar fi putut să se ducă într-un oraș sau o localitate mai mare, dar în Haiti turiștii sunt rari și străinii – priviți cu suspiciune. Pădurea îl ascundea, dar nu-i oferea informațiile de care avea nevoie. Își putea schimba cu ușurință înfățișarea, însă din albă, pielea lui nu avea cum să devină creolă, nici măcar cu fardurile Giovannei. Iar ziua, șansa de a păcăli oamenii era minimă.

Haiti nu este o țară foarte împădurită - în multe locuri doar cioturile uscate sunt martorele tăcute ale defrișărilor masive. Așa încât, în rătăcirile lui, vampirul ajunse la marginea pădurii. Ceea ce văzu era un zid înalt din piatră și cărămidă, care se întindea pe kilometri, urcând și coborând pe terenul vălurit. Între zid și pădure era o fâșie de teren pe care nu se zărea nici o tufă sau un copac, nici o piatră îndărătul căreia cineva să se poată ascunde.

-Interesant, își spuse Ulrich. Oare ce s-o afla de partea cealaltă a zidului?

Ochii lui observară de la mare distanță videocamerele montate pe zid. „Închisoare sau Banca Națională”, gândi el. „Dar câtă mai bucata de pământ!”. Se apucă să înconjoare zidul și constată că treaba asta îi lua teribil de mult timp. „Drace (scuzele mele, șefu') nu voi ajunge la ascunzătoare pe înserat. Doar dacă...”. Se opri pe loc, mirat de propria idee. „Doar dacă nu am dat cumva tocmai de reședința lui Carlos, iar Steve nu e înăuntru”. Ipoteza era perfect plauzibilă - nu se ascunsese Steve în subsolul Muzeului de Antichități din Cairo, ca să se afle în centrul evenimentelor? Încântat de ideea care îi venise, Ulrich găsi în fine ceva folositor de făcut - trebuia să descopere o poartă în acel zid interminabil.

Terenul era înconjurat pe trei părți de pădure, dar norocul îi surâse. Ajunse pe latura zidului care dădea spre câmpie în amurg, după ce soarele apusese și lucrurile căpătaseră contururi incerte -

iar către această latură a zidului ducea un drum. Pe drum se găsea un autobuz hârbuit, cu geamurile mânjite cu vopsea, astfel ca pasagerii dinăuntru să nu poată ști cu exactitate traseul parcurs. „Sunt totuși deținuți”, decise Ulrich. „Ce caută la închisoare un băiat de ispravă așa ca mine?” În zid se deschise o poartă și doi paznici înarmați cu mitraliere perchiziționară autobuzul, după care îi făcură semn să intre.

Vampirul rămase afară, așteptând. Nu numai videocamerele îl încurcau, dar și proiectoarele puternice de pe zid care se aprinseră înainte chiar ca soarele să apună. Fâșia de pământ din jurul zidului era luminată ca ziua. Ulrich deveni curios - peste ce anume dăduse la marginea pădurii?

Autobuzul ieși din curte după vreo jumătate de oră. De-acum era beznă adâncă, numai în jurul zidului stăruia lumina albă a reflectoarelor. Grijuliu să nu fie zărit, Ulrich pândi momentul în care autobuzul se depărtase îndeajuns de sursele de lumină, apoi sări din mers pe acoperișul mașinii. Chiar dacă ar fi făcut un zgomot teribil, motorul rablei putea să acopere o fanfară, așa încât orice prevedere era de prisos.

Autobuzul se hurducă pe vreo douăzeci de kilometri de drum execrabil, până ajunse într-un sat. Acolo, din el coborâră patruzeci de persoane - erau oameni liberi, creoli, în majoritate femei, care se răspândiră pe străduțele satului. Ulrich ochi o fată frumoasă, cu o fustă neagră înfoiată și o bluză albă, care mergea printre clădiri sigură de sine, fără teamă de întuneric și fără să privească îndărăt. Vampirul îi ieși în cale, după ce-și lăsase pletele blonde să fluture în bătaia vântului.

Cine a scornit că vampirii sunt niște seducători înrăiți n-a vorbit în van. Au capacitatea de a fermeca pe oricine, mai ales persoanele de sex opus, care le găsesc frumusețea palidă irezistibilă. E drept că unii sunt niște scursori cu nimic mai plăcute la vedere decât un cadavru pe jumătate descompus, umblă îmbrăcați în zdrențe și sunt mereu pătați cu sânge, asemenea fiarelor. Dar ceilalți se îmbracă îngrijit, chiar elegant, iar mișcările agile ale trupurilor îi fac să arate bine în orice haine. Majoritatea au fost transformați de tineri și și-au păstrat tinerețea chipului, neatinsă de trecere anilor, iar peste trăsăturile lor frumoase plutește mereu un aer de enigmatică

melancolie care le dă o aură de mister. Ca toți prădătorii, au grijă să nu emane nici un miros neplăcut, care le-ar putea avertiza prada. Nu transpiră, iar unii din ei nu ratează niciodată ocazia unei băi bune, profitând de acele avantaje ale civilizației care nu existaseră pe vremea lor. Mirosul lor natural este de vechi și uscat, ceva în genul cărților de demult sau al pergamentelor. Secolele de existență îi fac să aibă în zestrea de comportament o politețe fără egal în zilele noastre. Într-un cuvânt, sunt niște arătări sexy, de care nu poți fugi nici dacă ai vrea - dar majoritatea celor care au de-a face cu ei, nu vor și știu bine de ce.

-Bună seara, frumoaso!

Fata făcu câțiva pași în spate, speriată și neîncrezătoare. Bărbatul care apăruse din senin în fața ei putea fi luat drept un înger - luna care răsărise dădea reflexe de argint părului său blond și-l aureola cu un nimb strălucitor în jurul frunții. Văzând chipul temător al fetei, Ulrich se aplecă spre ea și-i înlănțui privirea cu ochii lui liliachii. Fata se liniști instantaneu.

-Nu-ți vreau răul, continuă Ulrich cu o voce plăcută și melodioasă. Tot ce încerc e să regăsesc un prieten despre care cred că a intrat pe poarta pe care a ieșit autobuzul vostru, acum câteva zile, iar de atunci nu mai știu nimic de el. Mă poți ajuta cumva?

-Să nu-ți faci iluzii, vorbi fata. Probabil prietenul tău e mort.

Ulrich se strădui din greu să rămână serios, auzind o asemenea afirmație. Ar fi fost cinstit să-i spună că prietenul lui e sigur mort, de un an de zile, dar fata tocmai devenise un pic mai încrezătoare și el nu voia s-o sperie.

-De unde știi asta cu atâta siguranță?

-Carlos nu-i cheamă la el decât pe cei cu care face afaceri sau pe cei de care vrea să scape. Iar acolo nu poți intra neinvitat.

„Aha, Carlos”. Vampirul făcu un efort serios să-și păstreze chipul impasibil, însă de fapt jubila.

-Dar tu intri și ieși fără bătaie de cap, nu?

Fata surâse.

-Da, dar eu sunt una din menajerele palatului. Autobuzul ne ia din sat în fiecare dimineață la șase și ne lasă acasă la zece seara.

-E o slujbă care-ți mănâncă o grămadă de timp, observă Ulrich.

-Și plătită rău, adăugă fata. Numai că nu poți să refuzi – suntem cu toții la mila lui Carlos.

-Deci cunoști bine palatul?

-Da, lucrez acolo de opt ani și am fost în fiecare încăpere unde ni se permite să intrăm.

-Sunt și încăperi în care nu puteți intra?

Fata se scutură, ca apucată de un frison.

-Subsolul, pivnițele. Acolo se spune că ar fi închisoarea stăpânului și sala de tortură. Nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva!

-Și e pază peste tot?

-Oh, pază e puțin spus! În fiecare loc patrulează oameni înarmați și mai e și sistemul video de supraveghere și detectoarele de prezență care simt căldura corpului. Numai în subsol și în biroul stăpânului nu sunt camere video.

-Desigur, înțeleg, făcu Ulrich. Acolo se discută lucruri secrete…

Fata aprobă, dând din cap.

-Când intrăm în schimb și când ieșim ne perchiziționează, iar șeful pazei e un diavol. E cel mai rău dintre toți!

Chiar și la lumina lunii, chipul creol al fetei roși. Nu era greu de imaginat soarta bietelor menajere tinere, rămase singure cu acel diavol.

-Deci palatul e păzit strașnic, zise Ulrich. Asta peste zi, presupun. Noaptea, oamenii mai au nevoie și de somn…

Fata îl contrazise.

-Nu, domnule, noaptea e altă echipă de pază, sunt mereu oameni înarmați acolo. Iar de când vrăjitorul îi tot dă înainte cu demonul, paza de noapte s-a întărit. Știți, șamanul spune că demonii nu pot ieși la lumina zilei.

-Voi credeți asta? întrebă mirat Ulrich, cu un zâmbet ironic în colțul buzelor.

-Stăpânul îl crede pe vrăjitor dar noi cei din sat nu ne încredem în magia omului alb. Vrăjitoarea noastră e mama Tia – să nu mă spui nimănui, domnule, că-mi faci mult rău cu asta, dar ea e singurul om care cu adevărat poate chema spiritele morților și care știe să aprindă focul din pământ. Lucrează la stăpân, ca noi toți, dar șamanul i-a transformat soțul și fiii în zombi. Au rătăcit prin pădure,

biete ființe moarte fără suflet, până când au fost găsiți fără suflare pe plantație. De atunci mama Tia face vrăji întunecate, ba chiar ne-a proorocit că necuratul va veni să-l ia pe stăpân, mai curând decât am crede. Ne-a spus chiar să nu ne temem de demon, pentru că ea nu se teme.

-Tu l-ai văzut pe demonul ăsta? Cum e?

-Nu, domnule, nu l-a văzut nimeni. Demonii se mișcă atât de repede încât oamenii nu-i pot vedea. Dar dacă aș da de el…

Fata tăcu.

-Ce ai face?

-L-aș ajuta în tot ce face, domnule, șopti ea. Mai rău decât stăpânul și șeful pazei nu are cum să fie.

-Ce caută un demon într-un palat?

-Nu știu, domnule. Vrăjitorul a spus că vrea să bea sângele stăpânului, dar eu nu cred. Din tot satul nostru n-a fost nimeni atacat și noi ieșim adesea noaptea din case.

Privind mereu în ochii fetei, Ulrich se aplecă și-i luă mâna, apoi o duse galant la buze. Mirosea din greu a săpun de rufe și detergenți, acoperind aroma naturală a sângelui ei.

-Mulțumesc, frumoasă fată. Spune-mi, dacă într-o zi Carlos ar dispărea sau ar fi găsit mort, ce ai face? În fond, depindeți cu toții de el, întreg satul.

-Aș pleca la oraș sau aș traversa insula până în Republica Dominicană. Acolo sunt mulți turiști și se caută mereu cameriste pentru hoteluri. Atât timp cât am două mâini harnice, nu voi muri de foame. Dar înainte de asta, dacă lui Carlos i s-ar întâmpla ceva rău, am sărbători cu toții, tot satul, trei zile încheiate.

-Mulțumesc, spuse încă o dată vampirul, trecându-și o mână prin fața ochilor fetei. Acum vei uita că această discuție a avut loc.

Fata clipi des, ca omul care se trezește din somn. Se întrebă de ce se oprise în acel loc, pentru că nu văzu pe nimeni în jur – Ulrich dispăruse mai devrme, înghițit de negura nopții.

Când fata intră într-una din case, blondul era deja la kilometri distanță. Nu-l chinuia setea, se ospătase bine cu o noapte în urmă. Dar căuta o altă așezare omenească, iar în așezare o prelată neagră. Să o fure din satul de unde pleca autobuzul, ar fi fost bătător la ochi. Se întoarse în sat cu obiectul dorit, se urcă pe acoperișul

autobuzului și se înveli cu totul în bucata de pânză cauciucată pe care o adusese cu sine. Observator atent, băgase de seamă că paznicii se urcaseră în autobuz și priviseră roata de rezervă agățată pe spatele mașinii, dar nimănui nu-i dăduse prin cap să controleze prezența unui eventual călător clandestin aflat deasupra. Probabil oamenii își spuneau că drumul plin de gropi ar fi venit de hac oricărui ins cățărat pe acoperiș. Dimineața la șase încă nu se crăpa de ziuă, deci avea mari șanse să treacă de zid fără să declanșeze vreun sistem de alarmă.

Până la plecarea autobuzului, n-avea decât să doarmă. Când dorm, vampirii sunt efectiv morți și se mișcă tot atât de puțin ca oricare alt mort. Nu era nici un pericol să se întoarcă pe o parte și să alunece de pe autobuz, așa încât Ulrich verifică încă odată că era bine acoperit de prelata neagră și adormi. Se trezi când mașina se puse în mișcare – călătorise altă dată mai comod de atât, fără zgomot infernal și fără hurducături, dar nu era momentul să facă nazuri. Își scoase capul de sub prelată abia după ce trecu de poartă – ar fi putut lesne anihila paznicii, dar era convins că videocamerele filmau totul și că pe undeva prin palat exista o încăpere din care agenții de pază monitorizau orice mișcare. „Ce vremuri am apucat", gândi Ulrich, „nici o șansă să sugrumi pe careva fără să fii filmat. Zău că omenirea a luat-o razna".

Deveni atent la peisajul care, odată intrat pe poartă, se modificase radical. Întâi de toate drumul de pământ fusese înlocuit de o șosea bine asfaltată și călătoria devenise cu mult mai lină. Apoi locul câmpiei dezolante îl luase un parc franțuzesc cu alei întreținute de grădinari pricepuți, care se întindea pe o suprafață enormă. Bazine, fântâni, statui, parcul avea de toate. Autobuzul opri lângă alte patru vehicole de același soi, la fel de rablagite. Ulrich pricepu că personalul era adunat din mai multe sate și adus la intervale de timp care să permită paznicilor să perchiziționeze minuțios fiecare mașină și fiecare pasager. „Asta înseamnă două sute de menajere care muncesc zi de zi, câte șase zile pe săptămână, șaisprezece ore pe zi. Ce cocină de porci ține Carlos ăsta, de are nevoie de atâtea femei de serviciu?" se întrebă Ulrich. Privind palatul, se lămuri – dacă nu fusese niciodată la Versailles, știa totuși cum arată. „Cocina"

lui Carlos era o copie de dimensiuni cu nimic mai modeste decât originalul. „E o rușine”, gândi blodul, „pentru o țară atât de săracă”.

Spre deosebire de magnificul palat al Regelui-Soare, cel de aici avea un demisol cu geamuri mici, care se deschideau aproape de pământ. Profitând de vânzoleala menajerelor care părăseau autobuzul, Ulrich sări de pe acoperișul acestuia și intră pe unul din geamuri. Trebuia să se grăbească, pentru că se apropiau zorile și el devenea peste zi mult mai uman – pierdea o parte semnificativă din viteza care noaptea îl făcea să se deplaseze fără a fi observat.

Nimerise într-o magazie cu mături, mopuri, mănuși de cauciuc și cutii cu detergenți. Ieși pe ușă, atent să nu intre în raza videocamerelor și se mișcă fulgerător pe coridorul plin de femei de serviciu. Găsi o scară care ducea în jos, blocată de un grilaj de fier forjat, frumos lucrat dar extrem de solid. „Dacă îl îndoi acum, va trebui să rămân în subsol, pentru că ziua nu am forța să modelez fierul cu mâinile goale. Da, dar în subsol parcă nu pot fi urmărit la fel ca aici”. Apoi nasul sensibil îi aduse un miros care-l făcu să se decidă instantaneu – într-unul dintre beciuri se afla un alt vampir. Ulrich îndoi barele grilajului de parcă ar fi fost din plastilină și se strecură prntre ele. Ca să-și ascundă trecerea, le puse la loc, de astă dată depunând eforturi imense.„A răsărit soarele, fir-ar el să fie”, bombăni vampirul în gând.

Subsolul nu avea nimic spectaculos – o succesiune de încăperi de beton, fără geamuri, care toate se deschideau într-un coridor central, străbătut de un sistem complicat de țevi și conducte. Ușile erau descuiate, nu exista sistem electronic de supraveghere, așa că Ulrich apăsă pe câteva clanțe la întâmplare. Ceea ce văzu în dosul acelor uși masive de fier, ca de temniță, îl scârbi – în multe locuri dalele pavajului erau pătate cu sânge. Mirosul familiar de cărți vechi și flori uscate devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropia de o ușă aflată pe mijlocul coridorului. Pentru un om, era o adiere slabă a unei urme de miros, mai mult o părere. Dar pentru un vampir, era semnul evident că un confrate cu aceeași natură se află pe undeva prin preajmă. Ulrich deschise ușa dar nu apucă să facă doi pași în încăpere când se simți luat în brațe cu o afecțiune aproape umană. Apoi, rușinându-se, Steve lăsă capul în jos – fusese om cu prea puțin timp în urmă ca să fi uitat toate obiceiurile omenești.

-Iartă-mă, creatorule, dacă…

-Fii serios, îl întrerupse Ulrich. Mă bucur să te revăd. Spune-mi cum și când ai intrat, povestește-mi totul. Avem timp toată ziua.

-Sunt aici de patru zile, răspunse Steve. Am intrat într-o seară când paznicii perchiziționau unul dn autobuzele care se pregăteau să iasă. De atunci oamenii lui Carlos mă vânează într-una, pentru că, oricât de repede ne-am mișca noi, camerele video tot ne filmează și imaginea poate fi înghețată pe ecran și analizată în detaliu. Ei știu că e un demon în castel, dar la imensitatea asta de clădire, găsește acul în carul cu fân! Atât că nu pot ieși, pentru că am prins o discuție între doi paznici și am aflat că șamanul a cerut să se agațe usturoi la poartă și stâlpii să fie stropiți cu apă sfințită.

-Eu am intrat pe acoperișul autobuzului, răspunse Ulrich. Apa sfințită nu ne poate face rău, atât timp cât nu e turnată peste un obiect de argint destul de ascuțit ca să ne taie capetele. Iar usturoiul miroase îngrozitor, asta e perfect adevărat, dar nici unii oameni nu se împacă prea bine cu mirosul lui. Imaginează-ți un tip cu picioarele nespălate de o lună și vei trece ușor pe lângă porțile alea cu usturoiul înșirat pe ață și agățat de stâlpi. În fond, e destul de inofensiv. Tu ai dat foc taberelor lui Carlos?

-Da, recunoscu Steve. Nu-l pot ucide fără să-l fac să sufere - și eu am suferit câinește din cauza lui, iar pe el nimic nu-l doare atât de rău ca o pierdere de bani. Mi-au mai rămas trei tabere și adio, recoltă!

-Două, îl corectă Ulrich. Alaltăieri noapte m-am ocupat eu de una.

-Două să fie, atunci. Mulțumesc!

-Nu e riscant să rămâi aici?

-Am o treabă, făcu Steve. Noaptea când paznicii nu mă văd, dau târcoale sălii de supraveghere. Am de gând să deconectez videocamerele și să leg la monitoarele din sală vechile imagini în care nu se întâmplă nimic. Știi, le-am găsit arhivate pe niște CD-uri, aici în subsol.

-Te pot ajuta, hotărî Ulrich. Mă voi duce să incendiez în locul tău ultimele două tabere, după care mă întorc aici. La noapte plec iar mâine dimineață voi reveni, tot cu autobuzul, ca și azi.

-Bine, creatorule, așa să fie. În Antarctica totul e în ordine?

-Da, echipa plecată după Serafina și Peruggio a fost anihilată.

-I-ai ucis?

-Nu, eu nu ucid oameni. Și oricum n-ar fi fost nevoie, Dumnezeu s-a ocupat de ei – sunt morți cu toții. Va trebui să vizitez o mănăstire după tot ce s-a petrecut.

-Ești nebun? Adică, scuză-mă, noi putem intra în astfel de locuri?

-Habar n-am, recunoscu Ulrich, dar e nevoie s-o fac și pe asta, cineva drag mă așteaptă acolo. Te voi ține la curent cu mersul lucrurilor.

Steve rămase mirat auzind ciudata intenție a blondului, dar nu mai zise nimic. Respectul față de creator îi impunea să nu-l descoasă.

Își petrecură ziua dormind și stând de veghe cu schimbul. După apus, Ulrich se strecură afară precum venise. Să găsească noaptea în junglă cele două tabere era o joacă de copil pentru el. Mirosul de om îl conduse de-a dreptul spre paznicii pe care îi puse la pământ fără bătaie de cap, lăsându-i în viață cu condiția să plece din zonă. Apoi aprinse barăcile care noaptea erau pustii - știa că lucrătorii nu se vor întoarce acolo niciodată.

Dimineața îl regăsi pe Steve în aceeași pivniță unde-l lăsase cu o seară înainte.

-Ți-ai petrecut noaptea cu folos? îl întrebă pe acesta.

-Da. Supravegherea video a fost scoasă din funcțiune, ne putem mișca în voie prin toată clădirea. Iar paznicii nu știu nimic, ei continuă să se uite la niște imagini vechi.

-Bine, atunci la noapte…

-Da, făcu Steve mulțumit. E timpul să plătească pentru tot!

Ulrich ar fi vrut să urce chiar atunci în biroul lui Carlos, ca să vadă fața acestuia când urma să fie anunțat că toate taberele i-au fost incendiate și „zombi” cu care-și muncea plantațiile fugiseră. Dar grilajului de fier nu-i putea veni de hac decât după lăsarea întunericului, așa că trebui să-și piardă ziua nefăcând nimic.

-Mi-e dor de Giovanna, zise el într-un târziu.

-Și mie de Amber, veni răspunsul lui Steve, ca un ecou. Când Carlos nu va mai exista, nu-mi va mai fi atât de sete? Voi putea merge s-o văd?

-Din păcate îți va fi sete întotdeauna. Te-am avertizat doar, știai dinainte că pentru asta nu există leac. Iar Amber are același sânge cu tine – tentația va fi îngrozitor de mare și mi-e teamă că nu-i vei putea rezista. Crede-mă, existența ta ar deveni un coșmar dacă ai ucide-o pe sora ta. În afară de asta, ar trebui să-l omori și pe John Smith, fostul tău șef, pentru că o protejează ca un câine de pază. Ceva mai rău decât regretele nu există pentru un vampir – noi nici măcar nu ne putem sinucide!

-Îți mulțumesc că ai fost sincer cu mine. Dar de-aceea, eu tot vreau s-o văd pe Amber, chiar dacă înainte de asta îi voi pune un țăruș în mână lui John și-i voi da instrucțiuni cum să-l folosească.

-Alegerea ta, oftă Ulrich. Mi-ar părea rău să te pierd, pentru că te-am îndrăgit și te consider copilul meu, chiar dacă nu ești asta în înțelesul uman al termenului. Aș rămâne foarte singur fără tine.

-Ai o iubită, observă Steve.

-Da, pe care în ultimele luni am neglijat-o ca să te ajut în privința lui Carlos. Acum mă întreb dacă n-am supărat-o prea rău și dacă mai vrea să audă de mine.

-Se apropie Crăciunul, oamenii iubesc asta. Fă-i un cadou de împăcare!

-Aș vrea să fie atât de simplu, oftă Ulrich. Cât timp am stat cu tine, m-am dezobișnuit de sângele sintetic. În jungla de aici, cu secăturile lui Carlos la îndemână, n-am avut nici un fel de remușcări, dar va trebui să mă întorc între oameni și eu sunt iarăși agresiv ca acum o sută de ani. Nu-mi place asta, dar nu am ce face – e efectul sângelui uman pe care-l beau în ultimul timp. Nu știi cât de greu e să-ți schimbi alimentația după ce ai dat iarăși de gustul sângelui de om. Oamenii au la îndemână psihologi și consilieri când decid să se lase de droguri, de alcool sau de tutun, au sanatorii și medicamente. Noi nu avem nimic, în afară de propria voință. Suntem pedepsiți pe vecie!

Steve clătină din cap a neîncredere. Își amintea de gustul sângelui sintetic băut la Sasca – fusese, fără îndoială, echivalentul supei reci din existența lui umană și-l sleise de puteri.

-Tu ai măcar prieteni, remarcă el. Vorbește cu Serafina și Peruggio, sigur te vor înțelege și te vor ajuta într-un fel sau altul.

-Ei au grijile lor acum, cu sarcina Serafinei. Și nu știu dacă poți explica așa ceva unor oameni – în fine, unor persoane – care nu dezvoltă dependență față de nimic.

-Încearcă, făcu Steve. Vorbește cu Peruggio și întreabă-l cum s-ar descurca el dacă ar trebui să trăiască într-un loc unde plouă fără oprire, săptămâni și luni în șir. Sunt sigur că ar înțelege situația ta.

-Poate, murmură Ulrich vizibil prost-dispus. Îl îngrijora noaptea care urma să vină - știa de ce carnagiu sunt în stare vampirii nou-născuți și cât de contagioasă e nebunia provocată de vederea sângelui. Iar el avea de respectat o promisiune făcută unui prieten care părea acum la ani-lumină distanță.

Cap.27: Oameni și demoni

Ziua trecea în pași de melc. Parcă niciodată orele nu se târâseră mai încet ca acum. Ulrich îl invidia pe Steve – acesta reușea să adoarmă fără probleme peste zi, oricând și oriunde. „Deh, e doar un copil", își spuse blondul. Dar în curând Steve fu trezit - auzul vampirilor e extrem de sensibil, iar zgomotele care ajungeau până la ei ar fi trezit pe oricine. Niște oameni coborâră pe coridorul de la subsol.

-E neobișnuit, șopti Steve. De când sunt aici, n-a venit nimeni ziua. Oare ne vor găsi?

-Asta n-ar fi o problemă. Până și în timpul zilei, dacă ne-am hrănit destul în ultima vreme, suntem mai puternici decât oamenii. Armele lor nu ne pot face nici un rău. Dacă ne găsesc, le tragem o mamă de bătaie care să-i amețească bine, iar seara le ștergem amintirile.

Ulrich asculta atent, deși nu era nevoie de asta - paznicii făceau zgomot cât o cireadă de bivoli.

-Merg ca elefanții, remarcă vampirul. Și târâie ceva pe jos.

-Sau pe cineva, adăugă Steve. Mirosul de sânge e foarte puternic, ca și cum ar căra un rănit.

-Ai dreptate. Nu știu cine e sau ce a făcut omul ăla, dar am chef să-l ajut. În mod sigur paznicii lui Carlos nu s-au purtat cu mănuși cu el.

Steve înghiți în sec.

-Ți-e sete, fiule? Va trebui să rabzi, probabil îl vor închide într-una din hrubele de lângă noi și-i vom simți mirosul sângelui toată ziua. Dar omul nu ne-a făcut nici un rău, nu merită să-l atacăm.

-Mi-e sete, într-adevar, dar gâtul nu mă arde ca atunci când am înaintea mea pe unul din paznici. Voi ști să mă stăpânesc.

Se auzi o ușă scârțâind, apoi tropăitul paznicilor.

-Are cineva cheia de aici? întrebă unul.

-Fii serios, e legat fedeleș. Și mai e și grilajul de pe scara spre demisol, de ăla nu poate să treacă. Am verificat grilajul de trei ori în ultimele două zile, e mereu încuiat. Nici pasărea cerului nu trece pe acolo.

Urmă o bufnitură - zgomotul unui corp căzând - apoi pașii se îndepărtară.

Ulrich așteptă până ce liniștea mormântală se restabili în subsol. Când vorbi, o făcu pe un ton abia șoptit:

-E chiar lângă noi și bestiile au lăsat ușa descuiată. Mă duc să arunc o privire.

-Vin și eu, se oferi Steve.

-Rămâi unde ești. S-ar putea să fie cam mult sânge în jur și eu mă stăpânesc mai bine.

Blondul bătu cu mâna în peretele de beton. Se auzi un mormăit.

-Aha, e conștient dar are un căluș în gură. Bine, știm măcar cum stăm. Steve, așteaptă-mă aici!

Ulrich ieși pe ușă fără să facă nici cel mai mic zgomot. Aruncă o privire pe coridorul pustiu și intră în încăperea din drepta celei în care se ascunseseră el și Steve. Văzu un individ într-un colț, împachetat literalmente în sfoară. Aceasta fusese strânsă îngrozitor, intrându-i omului în carne și provocându-i dureri atroce, la fiecare respirație.

-Am venit să te ajut, spuse Ulrich în creolă. Promite-mi că nu faci gălăgie, pentru că sunt și eu neînarmat și n-am chef să se întoarcă paznicii. Ai înțeles?

Omul făcu semn din cap că înțelesese.

-Nu te apuci să zbieri, da? Acum îți scot cârpele din gură, dar să stai liniștit.

Omul nu se mișcă și Ulrich îi scoase călușul, apoi rămase înmărmurit, privindu-l cu mirare.

-Hei, eu pe tine te știu! Ești pilot de elicopter, ai fost recent până în Antarctica și înapoi în Țara de Foc.

În ochii prizonierului se citi spaima.

-Nu vreau să-ți fac rău, reluă Ulrich. Am intrat aici prin efracție, ca sa zic așa, nu sunt de-al casei și abia aștept să-mi povestești ce ți s-a întâmplat după acel zbor cu peripeții, dar mai întâi să te scap de sfori. Nu am un cuțit sau ceva de soiul ăsta, va trebui să ți le tai cu dinții, iar dinții mei sunt teribil de ascuțiți. Nu te mișca, bine? Nici n-ai idee cât mi-e de greu!

Omul îngheță simțind atingerea rece a mâinilor blondului. Acesta se aplecă spre încheieturile prizonierului, care începuseră să se învinețească. Îi ridică mâinile și văzu sforile îmbibate cu sânge – simți că gâtul îi ia foc, se îndepărtă o clipă și se concentră. În minte îi reveniră imagini familiare - casa de la Lacul Dracului, Giovanna, Serafina, Peruggio... degetele mâinii lui Peruggio emițând lumină. Se simți ceva mai bine și-și aduse aminte de noaptea în care îl crease pe Steve - atunci, lumina alungase demonii deșertului. Ulrich zâmbi ușurat - dacă demonii se tem de lumină, ajungea să-și imagineze lumina ca să poată stăpâni demonul din propriul corp, care îi poruncea mereu să-i potolească setea cu sânge uman. Luă iarăși mâinile prizonierului și reteză sforile de pe încheieturi, având în fața ochilor închiși imaginea lui Peruggio radiind lumină. Asta era – reușise! Aruncă sforile cât colo, ca să nu le simtă mirosul de cânepă îmbibată cu sânge și se apucă să frece mâinile prizonierului ca să le redea culoarea firească.

-E mai bine?

-Da, cu mult mai bine. Mulțumesc.

Îi dezlegă picioarele și, împreună, dădura jos de pe trupul omului și restul de sfori.

-Încearcă să faci câțiva pași, asta te va ajuta să-ți revii.

Spre norocul lui, omul scăpase cu răni ușoare, cauzate de bătaia pe care i-o administraseră gorilele lui Carlos. Avea multe

vânătăi dureroase, dar nimic rupt și putea să meargă acceptabil. Ridică o privire plină de recunoștință spre salvator și întâlni ochii acestuia - mari, senini, de un liliachiu ciudat.

-N-am mai văzut pe cineva cu ochi ca ai tăi decât o singură dată. Omul acela m-a salvat de la moarte și nici n-am apucat să-i multumesc. A ales să moară el în locul meu...

Ulrich zâmbi.

-Nu mor eu de la un salt în ocean, chiar dacă am sărit cam de sus.

-Tu... tu erai? Nu te-am recunoscut, masca îți acoperea toată fața. E incredibil că ai reușit să scapi! Nici nu-ți poți imagina cât mă bucur!

-Și eu mă bucur să te știu teafăr. Dar acum e rândul tău să-mi spui ce ți s-a întâmplat.

-Am văzut elicopterul explodând, dar parașuta mea s-a deschis și m-a scos din încurcătură. Am rămas în viață, dar au început belelele cu autoritățile din Chile. Fusese furat un elicopter militar, iar eu nu puteam să le dovedesc că n-aveam nici un amestec în toată povestea asta. Eram singurul supraviețuitor, nimeni nu putea depune mărturie pentru mine.

-Eu, începu Ulrich, dar fu întrerupt.

-De tine nu am vorbit nimănui, credeam că ai murit. Speram să găsesc un avocat bun în Chile, altfel m-ar fi așteptat câțiva ani de închisoare – așa că m-am bucurat când am aflat că Haiti ceruse extrădarea mea. Urma să fiu judecat acasă, să pot vorbi franceza cu judecătorii, nu spaniola pe care o stăpânesc destul de prost și mai ales urma să fiu susținut de colegi și prieteni, care știau că am fost întotdeauna un om de treabă. Vai, cât m-am înșelat! Haiti însemna de fapt amicii sus-puși ai lui Carlos, care aveau interesul să-mi închidă gura. Faptul că mă „împrumutaseră” unui particular era ilegal, iar a povesti despre misiunea în Antarctica însemna să-l amestec pe Carlos în toată afacerea și el n-avea nevoie de complicații. Am fost închis o singură zi la Port-au-Prince, după care niște oameni înarmați m-au luat, m-au îndesat într-o mașină și m-au adus aici. Carlos m-a amenințat că mă va interoga chiar el și m-a acuzat că din cauza incompetenței mele au murit cei zece mercenari ai lui. Știam că n-avea rost să-i explic cât de proști au fost mercenarii

aceia și că furaseră elicopterul fără să numere parașutele. Am înțeles că latifundiarul pusese mâna pe mine într-un singur scop – ca să mă facă să dispar. În acest fel, ștergea toate urmele care ar fi dus la el.

-De ce te-a închis aici, în loc să te ucidă imediat?

-Am aflat că e sadic, voia să mă tortureze pentru că, zicea el, în felul acesta se răcorește după moartea celor zece mercenari. Dar n-a apucat s-o facă – un tip a venit și i-a spus că i-au ars nu știu ce tabere și barăci, iar el a devenit o fiară. A început să arunce în oamenii lui cu ce-i venea la îndemână, urla, spumega de furie… A poruncit să fiu dus în subsol și iată-mă aici.

-Deci ai fost în biroul lui Carlos?

-Da, e la primul etaj, chiar deasupra intrării principale.

-Mulțumesc, zise Ulrich.

-Dar tu ce cauți aici? întrebă pilotul. Ești atât de palid – stai, pesemne, de mult în subsolul ăsta infect, fără o aerisire decentă.

-Nu, n-am venit de mult. M-am strecurat înăuntru cu un prieten, față de care Carlos are o datorie de sânge. Iar prietenul meu e din cale-afară de răzbunător!

-Suntem deci trei, socoti pilotul. Tot e prea puțin, oamenii lui Carlos sunt câteva zeci, dacă nu câteva sute, iar noi nu avem arme.

-Contăm pe efectul psihologic, răspunse Ulrich. Carlos are un vrăjitor sau șaman care i-a înnebunit pe toți cu o poveste despre un demon și paznicii se tem, mai ales noaptea. Așa că vom ataca la noapte – sistemele de supraveghere video au fost defectate de prietenul meu.

-L-am văzut pe vrăjitorul ăla, e o pramatie, zise omul. Are o cameră la dreapta biroului lui Carlos, cum urci pe scară. Individul e nebun de legat – în camera lui e plin de țepușe și miroase îngrozitor a usturoi.

Ulrich surâse, dar zâmbetul îi îngheță pe buze – în prag apăruse Steve.

-Steve, băiete, discutam despre…

-Știu, v-am auzit. Trebuie să scăpăm și de vrăjitor, nu numai de Carlos.

-Ar mai fi și șeful pazei. M-a rugat o doamnă să-l strâng de gât până nu mai respiră.

Pilotul amuți, privind fix la noul venit.

-Ce fel de oameni sunteți voi? izbucni el după câteva momente de liniște. Și tu și prietenul tău sunteți albi ca varul, nu pățești nimic dacă sari fără parașută dintr-un elicopter aflat la sute de metri înălțime și discuți despre o bătălie aici în palat cu ușurința unuia care face asta tot timpul. Șamanul vorbea despre demoni…

Steve înghiți în sec. Ulrich îl privi aspru, iar vampirul se liniști pe dată.

-Crezi că suntem demoni? întrebă Ulrich.

-Nu știu. Nu mai știu nimic, făcu speriat omul. Dar s-ar putea să fiți.

Ulrich chibzui – situația putea deveni tensionată, iar omul acela nu merita să i se pricinuiască vreun necaz.

-Spune-mi, vorbi blondul cu o voce domoală, potolită, dacă astă-seară te vei afla singur cu Carlos și l-ai putea ucide, ce ai face?

Omul lăsă privirea în jos, Într-un târziu murmură:

-Nu e creștinește să spun asta, dar dacă el rămâne în viață, eu voi muri, fără să fi greșit nimănui cu nimic.

-Deci l-ai ucide?

-Da.

-Răzbunarea naște demoni, să știi asta. Dacă nu poți ierta, riști să devii unul dintre ei.

-Păi, majoritatea oamenilor nu pot ierta dacă li se face prea mult rău. Înseamnă că suntem demoni cu toții?

-Nu, înseamnă doar că în sufletul fiecăruia doarme câte un mic monstru, care abia așteaptă să pună stăpânire pe acel suflet. Cu unii oameni îi reușește, cu alții nu.

-Dar… nu-l pot ierta pe Carlos. Mă va ucide!

-Nu zice nimeni să-l ierți. Ajunge doar să nu-l urăști. Poți să ucizi și ca să faci dreptate oamenilor, justiția face și ea uneori același lucru. Dar nu-ți lăsa sufletul cotropit de ură. Ei, acum vezi cât e de mică distanța de la om la demon? Te mai temi de noi?

Pilotul clătină din cap că nu. Îi era greu să vorbească, dar articulă totuși, rar și încet:

-Deci tu și prietenul tău sunteți demoni?

-Da. Însă mâine dimineață vei fi uitat acest lucru. Tot ce vei ține minte va fi că ai luptat cu curaj contra lui Carlos – asta dacă mai vrei

să lupți de partea noastră.

-Da! Doar nu poți crede că aș trece de partea lui.

-Foarte bine, suntem trei la trei – Carlos, șamanul șeful pazei, restul nu contează. În fond sunt niște lași, vor fugi. Steve, fă-i de petrecanie lui Carlos, eu mă voi ocupa de șeful pazei, e ditamai zdrahonul și dintre voi sunt cel mai puternic. Cred că o bătaie bună e tot ce merită acel umflat.

-Și eu? întrebă pilotul.

-Ia-l asupra ta pe vrăjitor. E probabil un om bătrân, lasă-l să trăiască. Dar un mic incendiu în camera aia a lui cu țepușe ar fi binevenit. Plecăm după lăsarea întunericului, ca să ne putem strecura prin grilajul care blochează accesul spre demisol.

Seara după ora nouă, șeful echipei de paznici de peste zi preda schimbul colegului său de noapte.

-Nimic notabil, doar că avem un prizonier în subsol, un biet amărât pe care din nu știu ce motiv stăpânul vrea să-l termine cu mâna lui.

-Un prizonier? tresări unul din oamenii aflați în fața monitoarelor de control. Nu am văzut așa ceva - am urmărit scările toată ziua și în afara personalului obișnuit nu a urcat și nu a coborât nimeni.

-Chemați electronistul să verifice, iar până atunci declanșați alarma generală, ordonă șeful pazei.

În subsol, cei doi vampiri auziseră fiecare cuvânt. Steve păru destul de calm.

-Le va lua ore să conecteze tot ce am deconectat eu. Dar un pic de haos e în favoarea noastră.

-Să mergem la grilaj, șopti Ulrich. Se întunecă deja și-l vom putea trece. În plus, menajerele sunt încă aici, îi vor încurca pe paznici și vor face gălăgie. Să te ții după noi, îi spuse omului, și să stai în spatele nostru. Gloanțele nu ne pot face rău.

Fugiră la capătul coridorului. Pilotul îi ajunse când cei doi vampiri rupeau barele grilajului ca pe arșice. Ulrich trecu și se întoarse spre Steve.

-Aruncă-mi-l! Cât de blând poți!

Omul se trezi pe partea cealaltă a grilajului, în brațele lui Ulrich, care-l așeză cu picioarele pe pământ. Steve trecu și el, cu viteza

fulgerului.

-Repede, la etaj!

Dar deja scara între demisol și parter era plină de lume. O mulțime de femei în bluze albe, fuste negre, cu părul strâns sub baticuri și cu șorțuri albe apretate se aflau acolo, cu mături în mâini. Câțiva paznici încercară să-și facă loc printre ele, pe scară în jos, dar o negresă masivă prinse mișcarea și urlă, acoperind sirena de alarmă:

-Piedică...mături.

Paznicii se împiedicară în măturile întinse de-a curmezișul scărilor și căzură unii peste alții. Femeia masivă îi dezarmă cu pricepere. Tocmai atunci apărură Ulrich, Steve și pilotul pe scară.

-Astea funcționează în apă? întrebă femeia arătând spre mitralierele paznicilor.

-Nu, răspunse Steve.

-Chiuvete, subsol, ordonă generăleasa ad-hoc și armele trecură din mână în mână, dispărând în zona demisolului unde femeile își aveau chiuvetele și detergenții.

O nouă echipă de paznici apăru la etaj, dar acolo se afla fata frumoasă pe care Ulrich o abordase cu două seri înainte, mânuind un aspirator de praf de dimensiuni monstruoase. Acesta începu să tragă covorul de sub picioarele echipei, încetinindu-i înaintarea.

-Bine, fatooo! urlă generăleasa din toți rărunchii.

-Mulțumesc, mama Tia, cântă fata încercând să acopere cu vocea ei vacarmul general.

Când paznicii ajunseră totuși în capul scărilor, luară poziție de tragere dar în acelașii moment o draperie imensă plană lin de la al doilea etaj, căzându-le în cap și acoperindu-i cu totul.

La intrarea principală se iscă îmbulzeală și câțiva oameni înarmați pătrunseră în hol - se pomeniră împroșcați cu apă din cap până în picioare, iar câteva găleți goale le fură îndesate pe creștet. În acest timp Ulrich, Steve și pilotul urcau spre primul etaj, fără ca cineva să-i stingherească.

-Îmi pare rău că sunt însurat, șopti pilotul femeii grase când trecu pe lângă ea.

Aceasta râse din toată inima, arătându-și dinții albi și puternici. Undeva, în hol, un ceas cu pendulă bătu sfertul de oră și de afară se

auzi un claxon. Venise primul autobuz ca să ia menajerele acasă. Dar de-acum gluma devenise serioasă: pe aleile parcului alergau paznici înarmați și se auzeau rafale de arme automate. Cineva plin de bune intenții sparse tabloul electric general al palatului și turnă o găleată de apă în interior. În toată clădirea se lăsă întunericul. Generăleasa mai urlă câteva ordine scurte, o mulțime de femei o înconjurară și ieșiră toate pe poartă, suindu-se în autobuzul care demară imediat. Femeile se aplecară la podea, iar șoferul începu să hăituiască prin parc patrulele înarmate pe care le vedea la lumina farurilor.

Apărătorii palatului înjurau zgomotos - în bezna adâncă, armele nu le erau de prea mare folos. Trăgeau la nimereală, fără convingere, iar unii o luară chiar la goană, căutând un loc în care să se ascundă.

Pilotul pătrunsese între timp în camera șamanului. Geamurile dădeau spre spatele clădirii, unde un iaz reflecta lumina slabă a stelelor de pe boltă. Deschise geamurile și se apucă să arunce afară tot ce-i cădea în mână - cununi împletite de usturoi, țăruși, recipiente cu tot felul de substanțe dubioase și urât mirositoare sfârșiră la un loc, pe fundul iazului.

-Dispari, dacă ții la viața ta, îi strigă el șamanului care se grăbi să părăsească încăperea, repezindu-se pe scară în jos.

Patrule întregi de paznici înarmați erau culcate la pământ de un singur om, un blond cu părul și fața atât de palide, încât păreau că răspândesc lumină în întuneric. Gloanțele nu aveau efect asupra lui - blondul smulse o mitralieră din mâinile unui atacator și, cu patul armei, pocnea în cap orice individ suspect care s-ar fi nimerit să se afle prin preajmă.

-Îmi place la nebunie să fac asta, strigă Ulrich încântat.

Șeful pazei spumega de furie. Văzând că oamenii cu mitraliere nu au nici un spor în fața blondului, scoase un revolver mic de sub haină și ținti, dar în același moment căzu în genunchi, strivit de o greutate - blondul sărise de la o distanță enormă cu picioarele de-a dreptul pe umerii lui și acum se distra împărțind lovituri în dreapta și-n stânga, cocoțat pe acest „piedestal”. După ce se plictisi, făcu țăndări un geam cu pumnul, ateriză pe podea și-l târî după sine pe paznicul-șef până în dreptul geamului, îl luă de cureaua pantalonilor,

îl învârti pe deasupra capului - picioarele omului loviră capetele câtorva coechipieri - după care îl aruncă pe geam. Dinspre iaz se auzi un „pleosc” răsunător - pesemne matahala nimerise peste țărușii, usturoiul și recipientele pe care le expediase pilotul în același loc cu puțin timp în urmă.

-Cu unul mai puțin, se auzi glasul răsunător al lui Ulrich. Mai vrea careva? Să poftească!

Steve fusese în viața umană un tip complexat - mic de statură și slab, în serviciul lui John se bizuise mereu pe logică și nu pe fizicul său. Știa să tragă mulțumitor cu un revolver de calibru mic („armă de poșetă de damă”, cum obișnuia să spună John), dar nu se bătuse niciodată în vreo misiune. De fapt nu se mai bătuse din școala primară, unde slujise de sac de box colegilor mai mari. Acum savura din plin beția puterii - un pumn micuț de-al lui culca la pământ doi-trei oameni, cu un salt ajungea dintr-un capăt în altul al unei încăperi. Se grăbea să scape de toată vânzoleala de pe scări și de pe coridoare, ca să poată ajunge la biroul lui Carlos. Cu fiecare pas pe care-l făcea spre ușa acestuia, se simțea tot mai rău, tot mai mistuit de sete, dar, în mod paradoxal, tot mai puternic. Se propti cu umărul în ușa masivă, cu două canaturi și o scoase din balamale într-o clipă. După întunericul din clădire, aici lumina părea orbitoare - pesemne încăperea se putea alimenta și de la un generator de curent extern. Carlos se baricadase înăuntru, în dosul unei mese peste care așezase câteva scaune. Acest calabalâc zbură în toate direcțiile, odată cu pătrunderea lui Steve în birou. Carlos puse mâna pe un mic revolver și trase - dar ochii lui nu puteau percepe mișcările lui Steve, atât de iuți erau acestea. Gloanțele sfărâmară câteva vitrine și Carlos se trezi fără muniție. Steve se postă în fața lui și vorbi fără grabă:

-Nu ți-am greșit cu nimic și ai dat ordin să fiu ucis, atunci când nici măcar nu știam cine ești. Pentru tine viața unui om nu valorează nici cât o ceapă degerată. Atunci de ce ar valora ceva viața ta pentru mine? Am venit ca să-ți plătești datoria de sânge pe care o ai față de mine. Eu am pierdut totul – familie, prieteni, colegi de muncă – numai ca tu să câștigi câțiva bănuți în plus de pe plantațiile tale nenorocite, iar ca mine au mai fost mulți alții. Eu sunt cel care ți-a incendiat taberele, ca să mă bucur de singurul lucru care pe tine te

face să suferi – pierderea banilor. Acum ești ruinat, ai pierdut o recoltă și asta îți plătește o parte din datorie. Dar nu e totul – a rămas datoria de sânge și de asta nu te iert. Pregătește-te să mori!

Tot timpul cât Steve vorbise, Carlos se uitase speriat în dreapta și în stânga. Pe un perete se găsea un portret în ulei, reprezentându-l în picioare, în mărime naturală. Pictorul îl înfrumusețase atât de mult încât îl făcuse greu de recunoscut. Carlos se tot apropia de portret și când Steve se pregătea să sară asupra lui, portretul se răsuci dând la iveală o scară în spirală. Ușa secretă se închise în urma lui Carlos, înainte ca Steve să poată face o mișcare, dar în același timp din spatele ei se auzi o împușcătură și un urlet de agonie. Steve ajunse într-o clipă dincolo de ușă, dar ceva îi bloca drumul – corpul lui Carlos, care zăcea într-o baltă de sânge. În josul scării, pilotul stătea cu o armă într-o mână și cu o lanternă în cealaltă. Pe țeava armei mai ieșea fum.

-Mi-am terminat treaba, vrăjitorul a fugit și eu am pornit să mă minunez de castelul ăsta urât și prea înzorzonat. Am găsit o ușă în holul principal, mascată de o draperie de catifea și am vrut să văd unde duce. Așa am ajuns aici.

Ulrich apăru în spatele lui Steve și auzi ce spusese pilotul.

-Mulțumim, frate, zise blondul, apoi se grăbi spre pilot, ocolind cadavrul și coborâră împreună pe scară. De jos îi făcu semn cu ochiul lui Steve. Acesta, rămas singur, se lăsă în genunchi și începu să bea sângele cald care se revărsase din corpul lui Carlos.

Afară, rafalele de mitralieră se răriseră. De undeva din depărtare, vântul aducea frânturi ale unei incantații străvechi, rostite de o voce gravă și puternică de femeie.

Steve deschise ochii în întunericul dens.

-Unde sunt?

-În adăpostul nostru din pădure, veni vocea lui Ulrich dintr-un colț al încăperii. Nu era să te las în casa aia, cineva i-a dat foc.

-De ce nu știu ce s-a întâmplat?

-Pentru că ți-am făcut farmece, recunoscu blondul fără remușcări. Ai băut atât de mult sânge, încât riscai să-ți pierzi controlul. Așa că te-am adormit, te-am băgat înt-un sac și te-am adus încoace, înainte de răsărit.

-Nu-mi place asta – credeam că sunt invincibil și că nu pot fi învins nici prin magie.

-Ești invincibil, într-adevăr. Și nu te-am învins prin magie, ți-am dat doar o mână de ajutor ca să putem pleca la timp de acolo. Numai vampirii bătrâni și foarte puternici pot acționa astfel asupra altor vampiri.

-Mă simt… nu știu, sunt confuz. Și mai sunt supărat pe mine însumi, pentru că nu l-am ucis eu pe Carlos.

Se auzi un ușor fâșâit. Ulrich veni și-l mângâie pe Steve ca pe un copil mic.

-Ți-e sete?

-Nu, am băut pe săturate. Dar tot sunt supărat.

-Nu are rost să fii. Te-am urmărit în timp ce vorbeai cu Carlos – un altul, mânat de sete, s-ar fi repezit să-l muște, n-ar fi stat să discute cu el. Vei fi un vampir bun, fiule, tare bun. Nu-ți face probleme că nu tu l-ai ucis – datoria de sânge a fost plătită așa cum se cuvine. Dacă nu te-ai fi îndurat să-l lași pe pilot în viață, atunci când l-ai văzut în subsol pentru prima oară, Carlos ar fi putut scăpa. Acum ai un prieten, un om și asta e mare lucru.

-Era un băiat bun pilotul, recunoscu Steve. Dar nu știu nimic despre el – l-am pierdut, a plecat.

-Știu eu. L-am angajat în slujba mea pentru o vreme, vreau să fac o călătorie în Antarctica și e important să cunoști pe cineva care se încumetă să piloteze în condițiile de acolo.

-Te vei duce la Serafina și Peruggio? Aș vrea să vin și eu.

-Nu e cu putință, spuse ferm Ulrich. Am de gând să invit câțiva prieteni umani și printre ei sunt persoane prea tentante pentru tine.

-Amber?

-Da, Amber. Ea și John, iubita mea Giovanna și poate chiar tatăl Serafinei. Nu e un loc unde vreau să vii cu noi. Ești un tip bun, Steve, mai bun decât mine. Eu m-am răzbunat, ucigându-mi asasinii, tu te-ai răzbunat într-un mod mai subtil, arătând îndurare unui om care a vărsat acel sânge în locul tău. Dar ești încă foarte tânăr și

până acum, în toată istoria noastră de milenii, nu se pomenește de vreun vampir care să se fi întors la familia lui umană și să fi putut trăi împreună cu oamenii, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Sunt alții mai bătrâni și mai înțelepți decât mine, trebuie să le cer sfatul în privința ta. Și-apoi e vremea să rămâi un pic singur – ai băut sângele răzbunării, de-acum ai eternitatea la dispoziție și nici o treabă presantă de îndeplinit. Ce vei face cu existența ta nesfârșită? Ai planuri, idei, ai vrea să faci ceva anume? Nu ești una din creaturile acelea mânate de sete care nu știu decât să se ascundă prin cimitire și să ucidă. Trebuie să fie ceva pentru care să vrei să înfrunți singurătatea mileniilor pe care le vei avea la dispoziție. E numai alegerea ta, eu nu-ți pot da sfaturi. Rămâi singur o vreme și gândește-te!

Ulrich tăcu și un timp se așternu liniștea. Apoi Steve se decise să vorbească:

-Am crescut în Canada și mereu am avut o fascinație și un dor de ducă – mă atrăgea nordul îndepărtat. Dar noi copiii eram friguroși, iar apoi tata a murit și totul a rămas un vis. Cred că-mi voi urma acel vis, acum că nu trebuie să-mi bat capul cu îmbrăcămintea groasă de iarnă. Zilele sunt extrem de scurte acum acolo – voi rătăci pe întinderile înzăpezite și mă voi gândi la ceea ce vreau cu adevărat să devin, așa cum nu m-am gândit niciodată. În viața umană nu am avut prea multe alegeri – trebuia să am grijă de sora mea, dar acum totul s-a schimbat și nu știu încotro să mă îndrept. Sunt un pic dezorientat și vreau să rămân singur și să-mi pun acele întrebări pe care n-am îndrăznit să mi le pun niciodată înainte.

-E bine așa, spuse Ulrich. Ai luat o hotărâre înțeleaptă. Rămâi cu bine, fiule, eu la ziuă plec la Port-au-Prince și de acolo în Europa, ca să pregătesc expediția de Crăciun în Antarctica.

-Să le spui tuturor – lui Peruggio, Serafinei lui John și Giovannei că țin la ei, răspunse Steve. Să ne revedem cu bine!

Se strânseră îndelung în brațe și Ulrich ieși din ascunzătoare. În pădurea tăcută începeau să mijească zorile…

Cap.28 : Rude de sânge

Complexul de clădiri al mănăstirii San Lorenzo includea o mulțime de edificii – o biserică barocă, împodobită cu fresce și statui, o clădire austeră de chilii ale maicilor, un stabiliment cu camere pentru oaspeți, un spital, o maternitate, orfelinatul de fete, orfelinatul de băieți, școala de fete, școala de băieți, cantinele, sălile și terenurile de sport ale copiilor, toate despărțite unele de altele prin garduri înalte de fier și tot complexul înconjurat de ziduri masive de cărămidă, asemenea unei cetăți cruciate din vechime. Întregul ansamblu avea o singură intrare, un culoar care străpungea zidul gros de un metru și dădea într-o sală asemănătoare unui birou de inforrmații. Două femei in rasa neagră a maicilor ședeau în spatele unor ghișee și cu un zâmbet politicos furnizau informații eventualilor vizitatori. Iar vizitatorii erau destul de numeroși - la școală fuseseră înscriși mulți elevi din afara orfelinatului, iar părinții veneau adesea la mănăstire, fie să-și vadă odraslele aflate la internat, fie cu tot felul de cereri și doleanțe adresate școlii. Existau mai multe itinerare de vizitare pentru laici, care să ducă la conducerea școlii, la terenurile de sport sau la biserică, iar aceste drumuri fuseseră gândite în așa fel încât să nu intersecteze spațiile necesare reculegerii, grădina de legume a maicilor sau bucătăriile în care cuptoarele ardeau de dimineață până seara. Exista și un mic parc cu bănci, copaci și flori, unde vizitatorii puteau sta de vorba în liniște cu copiii.

Ulrich se plimba nervos în sus și în jos pe stradă, de-a lungul zidului. Știa că poveștile cu vampirii care scot fum la atingerea crucifixului sunt simple bazaconii scornite de oameni, dar asta nu era destul ca să-i potolească neliniștea. Își făcea probleme că nu va ști cum să se poarte în acel loc și că se va simți ridicol - bine, va spune că o caută pe Giovanna, dar în ce calitate? Soț nu-i era, iubit nu suna bine într-un loc ca acela, logodnic poate, dar oare în vremurile astea oamenii se mai logodesc? Sau să spună prieten de familie? Care familie? Doar părinții Giovannei muriseră! Dar poate că nimeni nu-l va Poate că nu-l vor întreba în ce calitate voia să discute cu Giovanna, iar el își făcea griji degeaba. Probabil devenise deja caraghios, tot învârtindu-se în jurul intrării și oamenii care treceau pe stradă îl luaseră de mult la ochi. Faptul că nimeni nu trecea pe-acolo în burnița rece de decembrie nu avea nici o importanță - omul, dacă vrea să-și facă griji își face, iar vampirul se pare că nu e mai isteț

decât un om din acest punct de vedere. „La dracu' (scuze, șefule, sunt doar agitat). Trebuia să joc rolul lui Nelly Noel, o femeie în vizită la o altă femeie stârnește mai puține suspiciuni. Cine m-a pus să mă dau drept eu însumi? Mai bine plec la hotel și revin mâine”.

Se întoarse pe călcâie, făcu doi-trei pași energici, apoi rămase pe loc. „Exact în felul ăsta am procedat și ieri. Așa nu se mai poate”.

Își îndreptă ținuta, cea mai sobră și mai comună din câte își putuse încropi după imaginația lui și păși pe culoar. „Dacă nu reușesc să intru, mă întorc la noapte și vă mănânc pe toți, nenorociților”.

Femeia care ședea în spatele ghișeului ridică ochii auzind pași. Afișă un zâmbet prietenos - bărbatul din fața ei, în impermeabil negru, costul gri cu cravată asortată și cămașă albă părea un funcționar de rang înalt al vreunei bănci sau chiar un oficial de la guvern. Părul lung strica un pic nota de sobrietate, dar Ulrich nu s-ar fi despărțit pentru nimic în lume de podoaba lui capilară aurie și deasă, pentru care l-ar fi invidiat orice femeie cochetă. Părul vampirilor, odată tăiat, nu mai crește la loc, așa încât Ulrich făcuse un compromis și îl prinsese la spate într-o coadă de cal.

-Domnul...? întrebă femeia de la ghișeu.

-Johann-Ulrich Heller. O caut pe...

-Da, doamna Reni vă așteaptă. A anunțat de dimineață că veți trece în zilele astea să o vedeți. Ați mai fost pe la noi?

-Nu, niciodată.

Femeia extrase dintr-un teanc de hârtii un plan tipărit al întregului complex de clădiri. Privi ceasul care-i stătea pe birou, făcu un „X” cu creionul pe un punct al planului și trasă niște linii.

-Doamna Reni la ora asta inspectează terenul de fotbal. Știți, ridicăm o tribună, pentru ca părinții să poată asista la meciurile dintre clase. V-am marcat pe plan locul unde o puteți găsi și itinerarul pe care-l aveți de parcurs.

-Adică... ăăă... pot să intru?

-Da, domnule, spuse femeia abia ascunzându-și un zâmbet și arătând spre o ușă aflată pe peretele lateral al încăperii.

Ulrich observă că în afara ușii pe care intrase el, sala mai avea altele trei: cea pe care scria „Vizitatori”, o ușă masivă pe care circulau școlarii și o ușiță în spatele ghișeelor, pe care nu scria nimic.

„Probabil e rezervată maicilor”, gândi Ulrich. „Bun, până aici mi-a mers, dar trebuie să recunosc că m-am purtat ca un idiot. Statul într-un loc sfânt ne tâmpește pe noi, nemuritorii, asta este evident”. Vampirul ieși pe ușa care i se arătase, în timp ce femeia murmură:

-Altul care crede că aici e o închisoare! Ce păreri preconcepute au unii oameni!

Dacă ar fi putut transpira, Ulrich ar fi fost lac de sudoare. Erau cruci peste tot, până și modelul grilajelor de fier era format din crucifixe. Mirosea vag a tămâie, iar din loc în loc, pe coridoarele boltite care păreau interminabile, fuseseră atârnate panouri cu citate biblice, îndemnând la hărnicie, modestie și cumpătare. Vampirul nu putea fi decât de acord cu ele - erau pline de bun-simț, dar nu găsi nici un paragraf despre exorcizarea demonilor, focul iadului sau despre oștile necuratului. Din ce în ce mai mirat, constată că nu pățește nimic plimbându-se prin locul acela și chiar începu să se liniștească. Absența culorilor nu-l deranja de fel - toate zidurile fuseseră văruite în alb, părând de un gri-pal în lumina mohorâtă a zilei de început de iarnă. Mobilierul - bănci dispuse din loc în loc pe culoar - era din lemn masiv, vechi și negru, iar negrul e culoarea vampirilor, care nu-i atribuie nici o conotație sumbră. Este doar culoarea nopții, iar ei sunt fiii întunericului și negrul li se pare ce mai firească dintre culori.

Coridorul pe care i se indicase să meargă se termina într-un spațiu deschis - un teren de fotbal, pustiu la ora aceea, cu gazonul ud. Trei persoane apărură pe teren, venind dintr-un colț unde se înălțau niște schele - două femei și un adolescent. Ulrich nu avea ochi decât pentru femeia mai tânără - Giovanna, care purta un impermeabil argintiu și niște cizme și al cărei parfum, de îndată ce-l simți, îi răscoli tot corpul. Giovanna nu se parfumase, dar aroma pe care o simțea Ulrich în nări, aroma sângelui ei, era copleșitoare după lungile săptămâni în care nu se văzuseră. Își alungă din minte orice idee de agresiune asupra ei - o iubea și învățase să se stăpânească, dar imediat pofta de sânge fu înlocuită de o altă dorință, la fel de cumplită. „E un dar de neprețuit faptul că nu pot roși”, gândi el. Femeia mai în vârstă îl săgetă cu privirea de parcă i-ar fi citit mintea - purta o rasă călugărească neagră, cu gulerul și acoperământul capului gri și un crucifix mare de lemn prins pe o sfoară la gât. Ulrich

bănui că e maica stareță, dar nu știa cum să se poarte cu un asemenea personaj, așa cum n-ar fi știut un gândac de bucătărie să piloteze un avion. Și, la drept vorbind, sub privirea ochilor acelora severi, Ulrich se simțea ca o insectă sub lupă. Nu-i veni altă idee mai bună, decât să rămână în coridorul ferit de ploaie și-și lăsă fruntea în jos, într-un gest care putea semnifica orice - respect, vinovăție sau admirarea propriilor pantofi. Mirosul femeii în vârstă era de tămâie și cărți vechi și aproape îl acoperea pe cel al sângelui ei. „Câtă diferență", gîndi vampirul, „între aroma copleșitoare a Giovannei și urma vagă de miros a bătrânei. De ce oare azi Giovanna mă ispitește mai mult decât altă dată? Și de ce nu simt mirosul băiatului? Nu e om?" Ridică privirea și întâlni ochii curioși ai adolescentului - într-o clipă, în mintea vampirului se făcu lumină. Ochii aceia erau ochii Giovannei lui! De asta simțea atât de intens aroma Giovannei, de asta o dorea într-un mod atât de chinuitor. Mirosul divin ajungea la el amplificat, pentru că Giovanna și tânărul aveau același sânge! Își aduse aminte de ultima discuție cu Peruggio, cu atâta claritate de parcă acesta s-ar fi aflat acolo, alături: „dacă Giovanna ar fi avut copii înainte de a te cunoaște, cum ți s-ar părea asta?" La naiba, o asemenea idee trebuia analizată încet și întoarsă pe toate fețele. Ulrich se simți depășit de situație, mormăi către grupul de oameni un „vă rog să mă scuzați, cred că am apărut la momentul nepotrivit" și se întoarse, dispărând iute din câmpul lor vizual fără să-și fi luat rămas-bun de la Giovanna. Ieși din mănăstire ca și cum o sută de călugărițe cu țepușe în mâini ar fi alergat după el și se duse pe malul Tibrului, unde se plimbă prin ploaie până la lăsarea întunericului.

-Dario, mama ta și eu avem de discutat, spuse femeia în vârstă. Du-te la lecții, te rog.

Adolescentul se retrase respectuos.

Femeia se întoarse spre Giovanna și îi puse un braț pe umăr.

-Haide, dragă, nu are rost să stăm în ploaie.

O conduse pe un coridor, trecu printr-o poartă spre zona rezervată maicilor și intră într-o chilie mică și mobilată foarte simplu. Se așeză pe un scaun și-i făcu semn Giovannei să ia loc.

-Fata mea, cred că înțeleg ce se petrece cu tine. Te-am primit aici, ți-am oferit adăpost și ocrotire atunci când aveai nevoie, așa

cum facem cu toate tinerele aflate într-o situație ca a ta. Faptul că te-ai reîntors ne bucură peste măsură și recunoștința ta ne încălzește inimile, pentru că e o floare rară. Dar să știi un lucru - mănăstirea e un refugiu din fața lumii de afară, însă nu te poate feri de tine însăți. Dario e un băiat inteligent și sensibil, ți-am spus dinainte că va primi bine marea veste. Dar asta nu e totul. Am înțeles că ai o relație serioasă și de lungă durată cu bărbatul pe care l-am văzut adineauri. Îi datorezi adevărul, Giovanna, știi bine acest lucru. Ești nedemnă de el dacă îți lipsește curajul, pentru că el e un om curajos. Când a început relația cu tine, nu i-a păsat că tu ești o Reni și că Mafia calabreză și-ar putea întinde tentaculele până la el. Știa că primul tău iubit a fost ucis de oamenii tatălui tău, doar tu mi-ai spus asta și totuși el te-a ales pe tine. Îți dai seama, sper, că asta nu e puțin lucru!

-L-am cunoscut pe Ulrich după moartea tatei, iar Mafia calabreză și-a pierdut mult din putere de atunci. Pe lângă asta, Ulrich e german și nu cred că înțelege teama de Mafie a noastră, a italienilor.

-Nu încerca să-i subestimezi curajul, nu te convinge singură că el n-a făcut sacrificii pentru tine, numai pentru că tu, acum, ești prea lașă ca să-i spui adevărul.

Femeia în vârstă aruncă Giovannei o privire arzătoare. Aceasta lăsă ochii în jos. Știa, desigur, că Ulrich făcuse sacrificii - nu acelea la care se gândea stareța, ci unul mult mai dificil, despre care ea nu avea voie să vorbească - iubitul ei își depășise propria condiție, se schimbase, devenise aproape om pentru ea. Oare există un sacrificiu mai mare decât cel de a deveni o altă ființă de dragul cuiva?

-Vei fi oricând binevenită la noi, continuă stareța. Dar lumea ta nu e cea dintre zidurile unei mănăstiri, ești prea plină de viață pentru asta, așa cum tu însăți mi-ai spus cu ani în urmă. Cred că ar fi bine să nu-ți petreci iarăși sărbătorile aici, cu noi. Îți vom simți lipsa, dar altcineva ți-ar simți-o cu mult mai mult, dacă ai rămâne. Se apropie vacanța școlară, iar Dario va avea două săptămâni libere. Cred că e momentul să plecați undeva împreună, toți trei. Ar fi un timp minunat ca să vă cunoașteți mai bine. Giovanna, cândva am admirat mult o tânără femeie care a hotărât să-și păstreze copilul chiar dacă o

jumătate din Mafia acestei țări era pe urmele ei. Oare nu mai există nimic în tine care să-mi reamintească de tânăra aceea?

Giovanna lăsă capul în jos și când vorbi, o făcu șoptind, mai mult pentru sine:

-Mă tem acum la fel de mult cum m-am temut și atunci. Logodnicul meu e un tip destul de dur și nu știu dacă Dario va fi în siguranță cu el.

-Dar tu te simți în siguranță lângă acel om?

-Da, știu că mă iubește și că nu mi-ar face niciodată nici cel mai mic rău.

-Atunci nu poți decât să te întâlnești cu el și să-i spui ce te frământă. Poate că e un tip dur, dar i-am văzut privirea - avea ochii blânzi și plini de lumină. Un tip dur poate totuși să fie un tip cumsecade, iar lui Dario nu i-ar strica să aibă un model în viață, diferit de părintele blajin și profesorii care se ocupă de băieții orfani. Ai ales odată, gândindu-te la binele băiatului și ai ales cu curaj. Nu-ți cer decât să alegi a doua oară cu același curaj. Poți face asta, Giovanna, în fond ești o femeie puternică și tu știi acest lucru.

Giovanna nu răspunse. Stătea doar acolo, mușcându-și buzele. Sigur că știa, dar mai știa și că iubitul ei nu era om, un secret pe care trebuia să-l păstreze îngropat în adâncul sufletului.

-Noaptea e un sfetnic bun, spuse stareța. Nu e nevoie să iei o hotărâre astăzi, și mâine va răsări soarele. Mai gândește-te!

Giovanna se întoarse confuză în camera ei și începu să plângă. Dacă făcuse o prostie imensă vreodată, aceea prostie fusese faptul că-i ascunsese celei mai bune prietene existența lui Dario. Știa că Serafina aflase oricum, de la Peruggio dacă nu cumva îi citise ea însăși gândurile mai dinainte. Dar nu aflase de la ea și-acum Giovanna simțea că-și trădase și-și abandonase prietena. Îi era dor de sfaturile bune ale Serafinei, de veselia ei molipsitoare, de lumina care radiase întotdeauna din ființa ei, dinainte de a deveni soția Mediatorului. Serafina ar fi putut să-i spună cuvintele de încurajare de care avea nevoie, Serafinei ar fi putut să-i împărtășească temerile ei privind natura de vampir a lui Ulrich. Pentru Serafina lumea supranaturală nu era un secret și nici un lucru de care să se minuneze - ea pur și simplu avea talentul de a lua toate lucrurile așa cum sunt și nu-și complica existența prea mult cu

ele. Adormi cu gândul la prietena ei și visă toată noaptea câmpii acoperite cu zăpadă, sănii trase de câini și geruri cumplite.

Giovanna nu avu vreme să reia în minte întâmplările zilei precedente, fiindcă, de îndată ce se trezi, o sonerie instalată pe perete o chemă la poartă. Se îmbrăcă în grabă, traversă curtea și coridoarele și ajunse la biroul de informații.

-Corespondența pentru tine, zise una dintre femeile de la ghișeu. A venit în zori, printr-un curier special.

Giovanna mulțumi, luă plicul pe care se afla doar numele ei și inscripția „Mănăstirea San Lorenzo", dar nici un timbru. În mod clar scrisoarea nu trecuse pe la vreun oficiu poștal. Recunoscu scrisul și inima începu să-i bată cu putere. Se întoarse în camera ei și deschise plicul, plină de nerăbdare. Pe pat se răspândiră o mulțime de petale de trandafir roșu. Chiar dacă n-ar fi fost acest amănunt, scrisul cu pastă roșie îl dădea de gol pe expeditor. Giovanna citi printre lacrimi.

„Iartă-mă, dragostea mea. Am petrecut prea mult timp departe de tine, în junglă, unde instinctele mele de prădător sângeros s-au putut manifesta în largul lor. Peruggio mi-a sugerat ceva într-o discuție avută nu de mult, întrebându-mă dacă aș fi șocat să aflu că ai avut copii din legătura cu iubitul tău din tinerețe. I-am răspuns că m-aș bucura pentru tine, mai ales după ce am început să-mi petrec tot mai multă vreme cu Steve și să înțeleg ce înseamnă legătura de sânge cu o altă persoană. Dar ieri, când te-am zărit cu fiul tău - e sigur fiul tău, asemănarea dintre voi e izbitoare și sângele vostru miroase la fel - ei bine, eu, în loc să mă comport rațional, am fugit ca un idiot. Nu mă întreba de ce am făcut-o, nu știu nici eu. În nici un caz nu mi-aș fi pierdut controlul față de tine sau față de băiat. Cred că pur și simplu vederea atâtor crucifixuri peste tot mi-a zăpăcit mintea și nu am mai judecat așa cum fac de obicei. Vreau doar să-ți spun că te iubesc, că-mi lipsești și că mi-e dor de tine. În săptămânile care au trecut de când nu ne-am mai întâlnit, am fost pe la prietenii noștri, într-o vizită fulger - nu pot spune mai mult într-o

scrisoare, îți voi povesti totul când ne vom revedea. Serafina și Peruggio trăiesc în cea mai perfectă izolare și oricât sunt de îndrăgostiți unul de celălalt, vizita unor prieteni ar fi un lucru binevenit pentru ei. Am închiriat un avion cu tălpi ca de sanie și am găsit un pilot care e dispus să ne ducă acolo și să ne lase chiar în fața casei, ca tu să nu rabzi de frig nici o clipă în timpul călătoriei. Îi voi invita pe John și pe Amber, deci eu voi fi singurul mort-viu din echipă. În Antarctica soarele nu apune niciodată în decembrie, așa că eu nu voi reprezenta un pericol pentru nimeni. Cred că detaliile excursiei ar fi bine să le discutăm când vom sta față în față. Nu știu dacă mă poți ierta pentru purtarea mea de ieri, dar sper să merit îndurarea ta, altfel existența mea și-ar pierde orice sens și orice bucurie. Îți las aici cartea de vizită a hotelului unde am tras, în speranța că mă vei căuta. Aș vrea să trec pe la tine, dar pentru cei de felul meu e cam intimidant locul în care te-ai cazat și aș prefera să nu mai fiu nevoit să trec pe acolo - poate e o superstiție prostească, nu știu, dar e foarte veche și înrădăcinată adânc în neamul meu. Aștept cu nerăbdare să ne revedem. Te iubesc la nesfârșit, acum și întotdeauna. Ulrich”.

Giovannei i se umeziră ochii - iubitul ei nu trimitea de obicei decât mesaje laconice, cu romanele-fluviu își răsfăța doar editorul, care-l plătea regește pentru asta. Iar ea primise –uau! - o adevărată scrisoare romantică de secol XIX, neobișnuit de lungă și o mulțime de petale de trandafir - un gest plin de sensibilitate. Se îmbrăcă în grabă și se privi în oglinda din baie. Dosise până acum pe fundul valizei o rochie roșie, extrem de mulată pe piept și pe talie, cu un decolteu generos, pe care o împachetase pentru ziua revederii cu Ulrich și nu o mai scosese din valiză până atunci. Ca să nu pară o arătare bizară la San Lorenzo, Giovanna purtase tot timpul fuste lungi, închise la culoare și bluze albe bine strânse pe gât, dar acum venise clipa rochiei roșii, culoarea pe care Ulrich o adora din motive lesne de înțeles. Își puse impermeabilul și cizmele și se pregăti să înfrunte vremea câinească de afară, unde burnița rece părea că va ține o veșnicie. Trecu pe lângă cele două femei-cerber de la poartă, care îi surâseră cu același zâmbet politicos dintotdeauna și dădu unui șofer de taxi adresa hotelului lui Ulrich. Vampirul apăru în hol radios și o strânse în brațe.

-Urcă în camera mea, te rog, iubito.

Giovanna se uită în jur - un hotel mic și cochet pentru oamenii de afaceri, dintr-o zonă liniștită a orașului.

-Dragul meu, îi șopti la ureche mângâindu-i părul, în timp ce tremura de dorință, așa ceva nu se face. Ce ar spune cei de la recepție?

Ulrich privi în direcția arătată de Giovanna și răspunse calm:

-Nimic, pentru că morții nu vorbesc. Îi voi ucide, dacă asta ți-e voia.

-Fii serios, n-ai putea să-i mai revezi pe Serafina și Peruggio în Antarctica, pentru că ai arde. Acolo e acum soare tot timpul.

-Ai dreptate, dar mi-ai dat o idee. Hotelul ăsta nu e destul de bun pentru tine.

La recepție se afla o carte de telefoane. Ulrich ochi primul hotel de cinci stele și peste o jumătate de oră un taxi îi depunea în fața hotelului cu pricina. Vampirul închirie un apartament cu piscină și ceru ca piscina să fie umplută cu șampanie.

-Face bine la ten, își motivă el gestul, iar pielea ta ca mătasea trebuie înviorată după statul la mănăstire.

Frumoasa rochie roșie sfârși în bucăți, pe covor („îți cumpăr alta, mai minunată”), iar Giovanna plonjă în șampanie, unde Ulrich o aștepta plin de nerăbdare.

-Eu sunt cubul de gheață, observă el râzând.

-În șampanie nu se pune gheață, numai în whisky, îl corectă Giovanna.

-Am greșit? Trebuia să umplu piscina cu whisky?

-Nu, dragule, m-aș fi îmbătat prea tare și ți-aș fi adormit în brate. Șampania e cât se poate de potrivită. Începu să-l șteargă, dar nu cu prosopul ci cu propria-i piele fină ca satinul, ceea ce-l aduse pe Ulrich în pragul extazului.

În mijlocul unei încăperi somptuoase, cu mobilă prețioasă de epocă, era așezat un pat imens, acoperit cu un strat gros de petale roșii de trandafir.

-Florile au culoarea sângelui și un miros aproape la fel de bun, remarcă Ulrich. Se mișcă repede hotelierii noștri, probabil nu suntem singurii clienți care le cerem așa ceva.

-Vrei să spui că tot ce am văzut până acum este ceva obișnuit aici?

-În orice caz este ceva uman, iubito. Dar pe tine te așteaptă ceva mult mai bun decât tot decorul ăsta, ceva ce oamenii nu pot cunoaște - dragostea unui tip mai rece decât gheața și în același timp mai fierbinte decât flăcările iadului.

Giovanna știa că Ulrich nu exagerează cu nimic - putea fi în același timp rece și fierbinte, pasional și timid, sălbatic și dulce. Se aruncă în mijlocul petalelor de trandafir și îl trase deasupra ei...

Ulrich voia să șteargă cu o singură zi și o noapte toată perioada lungă în care fuseseră despărțiți și se pare că reuși. Giovanna tânjise prea mult după atingerile lui și nu se mai sătura de ele. Abia în zori se plânse că era flămândă, iar atunci își făcu apariția triumfală un minunat tort de ciocolată decorat cu trandafiri din zahăr ars. În mijlocul tortului ea descoperi o cutie transparentă, în care fusese ascunsă o altă cutie, elegantă, din catifea roșie. Când o deschise, strălucirea diamantelor îi orbi privirea. Ulrich îi puse colierul în jurul gâtului, o privi lung după care decise că era momentul să plece la cumpărături, ca să caute o rochie asortată cu bijuteria.

Giovanna reușea cu greu să-și păstreze mintea lucidă în fața atâtor dovezi de dragoste. Și totuși trebuia să abordeze cumva subiectul - o făcu încolăcindu-l cu brațele ei, printre mângâieri și sărutări.

-Iubitule, ce simți pentru mine?

Ulrich ridică ochii, uimit.

-Nu e clar ce simt? Nu m-aș sătura niciodată de tine, niciodată!

-Of, nu de asta întrebam, este evident. Vreau să zic - ce simți pentru sângele meu? Nu te tentează?

-Când sunt cu tine, răspunse Ulrich râzând, am treburi mai importante de făcut decât să-mi fie sete. Văzând chipul încordat al Giovannei, adăugă:

-Cred că știu unde vrei să ajungi. Tânărul cu care te-am văzut la mănăstire va fi mereu în siguranță cu mine. Doar nu-ți poți imagina că aș face cel mai mic rău cuiva la care ții atât de mult! Asta voiai de fapt să mă întrebi, nu?

-E... e fiul meu, reuși Giovanna să rostească pe nerăsuflate.

-Știu. Aveți amândoi același sânge, e evident. Dar de ce te frământi atât de mult din cauza copilului, ce nu e în ordine?

-A aflat abia acum că sunt mama lui și aș fi vrut să-l duc undeva unde să putem petrece Crăciunul împreună. Dar nici de tine nu mă pot despărți din nou, nu acum când mi-ai dăruit atât de multă dragoste și fericire.

-Și crezi că Antarctica nu e un loc bun pentru petrecerea Crăciunului? Aș putea să pariez că nici unul dintre colegii de școală ai fiului tău nu se va duce într-un loc atât de exotic. Scaune libere în avion se mai găsesc! Și-apoi, într-o bună zi, va trebui să-i vorbești despre noi doi, de-acum e destul de mare ca să-și dea seama.

-Știe că am un logodnic, recunoscu Giovanna.

Ulrich surâse.

-Nu la asta mă refeream. Cred că orice băiat de vârsta lui ar putea să accepte că maică-sa are o nouă iubire. Dar câți sunt dispuși să înțeleagă faptul că lumi nevăzute coexistă cu lumea oamenilor și că în aceste lumi viețuiesc făpturi pe care oamenii le-au alungat în legende? Toți cei cu care ne vom întâlni în Antarctica știu adevăruri la care oamenii obișnuiți nici măcar nu visează. Poate că fiului tău îi va fi mai ușor să intre în contact cu acest soi de realități, văzând că și alții le cunosc.

-Ai dreptate, spuse gânditoare Giovanna. Doar că nu putem să ne prezentăm acolo așa, pe neanunțate. Trebuie să-i scriu Serafinei.

-Scrie-i pe adresa National Geographic din Santiago. Peruggio merge acolo în fiecare lună ca să ridice corespondența și să predea materialele pentru revistă, așa că va primi scrisoarea ta. Deși eu tot nu înțeleg de ce trebuie să strici bunătate de surpriză.

-Nu înțelegi pentru că ești vampir, i-o trânti Giovanna râzând. Cât timp crezi că vom sta acolo?

-Păi, m-am gândit la o săptămână, recunoscu Ulrich.

-Bine, geniule, tu crezi că oamenii pot să doarmă o săptămână în picioare, rezemați de un zid sau să-și sape o groapă în pământ, cum faci tu? Crezi că se vor duce la toaletă afară în zăpadă și vor trăi prin fotosinteză, cu lumină solară, așa ca Peruggio și Serafina? O căsuță proiectată pentru două persoane s-ar putea să nu mai fie confortabilă dacă stau acolo șapte, iar o femeie însărcinată, fie fiică

a luminii, fie simplu om, are nevoie de un spațiu al ei pentru odihnă. Te-ai gândit la asta, dragul meu?

Giovanna ciocăni amuzată fruntea lui Ulrich, încununată de nimbul pletelor aurii și murmură penru sine:

-Dovleac de haloween, așa cum am bănuit.

-De unde să știu eu că e atât de complicat să fii om? întrebă Ulrich. În cinci sute de ani, s-ar putea ca anumite aspecte ale vieții mele umane să se fi estompat în amintirea mea și să-mi scape din vedere. Nu trebuie să fii supărată pentru asta!

Dar Giovanna specula momentul. După săptămânile petrecute în atmosfera severă de la San Lorenzo, putea să încerce și ea o micuță cacialma, nu?

-Ba da, sunt foarte supărată! Ce vei face ca să mă împaci?

-Îți cumpăr o rochie nouă, cea mai scumpă din câte voi găsi.

-Nu! Asta o vei face oricum, nu mă pot duce la San Lorenzo despuiată ca să-mi adun lucrurile de acolo.

-Îți cumpăr un tort cu frișcă de șapte etaje, supralicită Ulrich.

-Nu! Mi-l vei cumpăra ca să nu mor de foame, nu ca să mă împaci.

Ulrich o strânse în brațe și-i șopti la ureche, dezmierdându-i lobul cu limba lui rece și coborând cu buzele pe gâtul ei:

-Sex de împăcare? Știi doar că sunt bun la asta!

O luă pe sus și o împinse blând în piscina cu șampanie, după care sări și el în lichidul auriu. „Să nu uit să-l supăr din când în când”, își spuse Giovanna. „Dimineața, la prânz și seara. Ah, îl ador! Cel mai bun lucru la un vampir e că nu obosește niciodată.”

Elicopterul cu sigla National Geographic ateriză pe platoul de lângă casa aproape rotundă a Serafinei și a lui Peruggio.

-Ia te uită, spuse acesta privind pe geam.

Din aparatul de zbor coborâseră doi oameni: pilotul și redactorul-șef de la Santiago, vizibil afectat de frigul crâncen. Când intrară pe ușă, erau zgribuliți amândoi, deși nu străbătuseră în aer liber decât vreo sută de pași. Dar îndărătul ușii triple îi primi o

atmosferă aproape tropicală – Serafina umbla încoace și încolo într-un tricou cu mâneci scurte, iar Peruggio purta și el doar niște pantaloni de bumbac și o cămașă subțire de vară.

-Mă bucur să vă văd, își întâmpină el oaspeții. Să înțeleg că nu mai trebuie să plec în Chile pentru predarea materialelor?

-Nu, am decis că n-ar fi bine să-ți abandonezi soția. Se pare că ultima dată când ne-am întâlnit, casa voastră a fost atacată de un soi de comando. Numele de Carlos Enrique Mayor vă spune ceva?

-Latifundiar haitian, interveni Serafina. I-am văzut oamenii, dar eram la plimbare în munți și m-am putut ascunde. Au plecat fără să mă găsească, iar casei nu i-au pricinuit nici un rău. De altfel nu știam pe-atunci că el îi trimisese.

-Individul a murit în condiții suspecte și nimeni n-a reușit să afle din ce cauză i-a cășunat pe voi. Dar am considerat că e mai prudent să nu vă despărțiți și să venim noi după articolelel pentru revistă.

-Mulțumim mult, într-adevăr e mai bine așa, răspunse Peruggio.

-Vă veți continua șederea aici? Nu e periculos, având în vedere starea Serafinei?

-Stăm în Anarctica până la sfârșitul verii australe, în martie. Iar eu mă simt excelent, atât că am nevoie de tot mai mult spațiu în jurul meu, iar aici nu prea e înghesuială.

Redactorul zâmbi: micuța Serafina arăta de parcă înghițise o minge pe nemestecate, dar omul trebui să admită că starea aceasta nu-i știrbise nimic din frumusețea strălucitoare, ba chiar o făcuse să pară de-a dreptul radioasă. Era ca și cum ar fi emis propria lumină – dar apoi ochii ei se întâlniră cu ochii omului și el își uită gândul instantaneu.

-Asta a venit pentru voi acum trei zile. Dacă vreți, vom aștepta aici, poate e nevoie să trimiteți un răspuns la scrisoare și pot să mă ocup eu de asta, la Santiago.

Redactorul extrase un plic dintr-o mapă. Fusese expediat de la Roma, pe adresa redacției National Geographic din Santiago, în atenția familiei Sorriente.

-Vă pregătesc niște cafele fierbinți până când soțul meu citește, spuse Serafina. Vă vor prinde bine.

Apoi, prin spatele oamenilor, făcu lui Peruggio semn cu ochiul – asta însemna că va afla textul scrisorii direct din mintea lui. Dispăru după un paravan chinezesc din mătase pictată – în felul acesta erau despărțite unele de altele diferitele compartimente ale casei - și în curând se simți aroma îmbătătoare a cafelei.

Serafina se rezemă de unul din pereți și începu să râdă cu lacrimi, pe tăcute – altfel ar fi fost greu de explicat acelor oameni cumsecade de unde aflase conținutul scrisorii. Peruggio, la rândul lui, se amuza copios.

Plicul conținea două elemente – un carton de la Ulrich și un plic mai mic, în interiorul celul mare, cu o misivă explicită și detaliată de la Giovanna. Ulrich scrisese doar: „sosim de Crăciun, familia Reni, subsemnatul, John și Amber. Giovanna a fost afurisită și m-a pus să vă scriu, stricând surpriza”.

Scrisoarea Giovannei era redactată de o cu totul altă manieră.

„Dragii mei, sper că sunteți bine și singurătatea în peisajul acela lipsit de culoare nu v-a afectat moralul de obicei excelent. Dacă aduc completări la mesajul lui Ulrich, este pentru că el crede că ați deschis un hotel acolo și că vom merge la restaurant la cină. Am încercat să-i explic cam care sunt necesitățile omenești, dar mi-e teamă că a înțeles cât un vițel căruia i se ține o prelegere de astrofizică. Așa că am sunat-o pe Amber și am început de comun acord aprovizionarea cu cele necesare supraviețuirii. Eu voi aduce cuptorul pentru masa din seara de ajun, iar Amber va veni cu prăjiturile preparate dinainte. Ne-am gândit să luăm cu noi saci de dormit ca să ne puteți caza pe toți, deși Ulrich susține că el n-ar avea nimic împotrivă să doarmă afară, în aer liber. Încercăm să facem cât mai puțin deranj posibil, dar iubitul meu a lansat invitațiile într-un acces de entuziasm, fără să mă consulte și nu am putut să anulez călătoria. Scrieți-mi cu ce vă pot ajuta și voi aduce tot ce mai e necesar – venim cu un avion destul de mare, închiriat numai pentru noi. Vă sărut cu drag. Prietena voastră, Giovanna”.

Serafina era fericită – o întâlnire neprevăzută cu prietenii care îi găsiseră la capătul Pământului, ce putea fi mai frumos? Da, dar spațiul de cazare? „Extindem casa”, îi dădu prin cap. „Vampirii tot suferă de mania săpatului în pământ, cu săpatul în zăpadă oare de ce nu s-ar descurca?”

Planurile casei lor fuseseră arhivate într-un dosar. Serafina extrase câteva file, făcu o serie de însemnări și le puse într-un plic adresat Giovannei. La sfârșit adăugă: „Ideea Crăciunului împreună e binevenită și ne place. Bucură-te de el, nu e întotdeauna așa de insuportabil cum pare”. Care „el”, Giovanna va ști să înțeleagă…

Cap.29: Oaspeți

„Curaj”, își spuse Giovanna, „nu e chiar atât de frig cum pare”. Ușa avionului se deschise și aerul de afară îi izbi fața. Așchii de gheață îi coborau pe gât la fiecare respirație, arzând-o. „Nu e așa frig cum pare, e mai frig de-atât”, completă ea în gând. „Ulrich, mi-o vei plăti”. Dar blondul o luă în brațe, după ce-o înfășurase într-o pătură groasă și din doi pași ajunse la ușa casei, care se deschise larg în fața lor. Serafina și Peruggio îi așteptau cu ceaiuri fierbinți, îmbrăcați ca în miez de vară. John și Amber păreau amândoi mai căliţi decât Giovanna, iar tânărul Dario văzu pentru prima oară în viaţa lui o zăpadă adevărată şi era prea ocupat să studieze materialul alb şi pufos, ca să mai aibă timp să sesizeze temperatura scăzută. Ulrich descărcă, el singur, câteva lăzi mari din avionul care în curând îşi luă zborul înapoi spre ţinuturi mai calde.

-Iată-ne exilaţi aici pentru o săptămână, oftă Giovanna. Promite să fie îngrozitor!

Peruggio ieşi din casă nu prea impresionat de frig şi-l bătu pe spate pe Ulrich, care rămăsese singur cu lăzile.

-Au cam fugit cu toţii şi te-au lăsat baltă, observă Peruggio. Nu-i nimic, te ajut eu. Ai cumpărat tot ce era pe lista Serafinei?

-Absolut totul, până la ultimul cui şi ultima aşchie. Iar de prieteni, ce să zic? Oameni, n-ai ce să le faci! Parcă pentru confortul meu m-aş agita atât?

În curând se dovedi că prietenii se ajutau totuşi la greu. John ieşi în aerul rece, urmat de Dario, care ignora protestele maică-sii. Lui Peruggio îi râdea sufletul văzând echipa la lucru, mai ales că-şi amintea de chinurile înălţării casei lor. Dar nşte amici cu puteri neobişnuite erau numai buni ca să ridice în câteva ore ceea ce trebuia să devină versiunea extinsă a casei. Ulrich săpă fundaţiile în gheaţă, înainte ca ceilalţi să se fi putut dezmetici. Amber şedea

lângă Serafina, care-i arăta pe calculator proiectul şi părţile componente ale construcţiei, aşa că nu mică le fu mirarea celor aflaţi afară când stâlpii fundaţiei veniră frumos prin aer şi se poziţionară la locurile lor. Fetele făceau treabă excelentă împreună, practic fără să mişte un deget – orice lucru care le trebuia constructorilor li se aşeza de la sine la îndemână şi obiectele ieşeau pline de iniţiativă din lăzi, ca să aterizeze exact acolo unde era nevoie de ele. Doar Giovanna nu participa la entuziasmul general, dar ea le spusese de la început că niciodată în copilărie nu-i plăcuse să se joace cu cuburile. În schimb în scurtă vreme în casă începu să se răspândească un iz ispititor de friptură, semn că nici ea nu stătea degeaba.

Dario îşi scoase aparatul de fotografiat (cadou de la mama) şi trăgea un cadru după celălalt – tot ce vedea i se părea neobişnuit şi interesant, deşi nu prea pricepea spectacolul care i se oferea privirilor. Parcă asista la reprezentaţia unei trupe de scamatori, altminteri era imposibil de explicat viteza cu care avansa şantierul. Iar logodnicul mamei nu făcea decât să-l uimească: era un bărbat nu foarte înalt şi nu părea nici prea puternic, dar cu toate acestea punea mâna pe lucrurile cele mai grele, pe care le asambla ca şi cum ar fi fost piese dintr-un joc.

„Casa de oaspeți” era un paralelipiped de lemn, acoperit cu aceleași panouri solare ca și casa Serafinei și a lui Peruggio. Cele două clădiri comunicau printr-un coridor pe care-l obținură schimbând poziția a doi din pereții casei inițiale. La sugestia Serafinei, Ulrich și Giovanna mai cumpăraseră saltele pneumatice, paravane chinezești și o nouă serie de pături groase de lână, iar bunica Serafinei le trimisese o ladă plină cu perne colorate, care puteau înlocui cu succes orice altă piesă de mobilier. Așternură pe jos obișnuitele covoare de lână cu fir lung, aduse în târg de oierii de lângă Oravița și instalară încă o baie cu două cabine de duș.

„Oameni, deh”, mormăise Ulrich zâmbind. Inaugurară complexul – Dario îl botezase pompos „oraș” – cu șampanie rece și fiecare iși alese un spațiu unde-și puse salteaua și lucrurile personale.

-E ca un cort, observă Dario, dar e mult mai mare și mai comod.

-E în principal mai cald și asta contează aici, răspunse Serafina. Poate că nu e prea grozav spațiul acesta necompartimentat, dar așa aerul cald poate să circule peste tot și să mențină o temperatură plăcută. Cine vrea o cameră numai a lui, să ia câteva paravane chinezești și să le aranjeze cum dorește.

În scurt timp, până și Giovanna cea reticentă trecu la mâneci scurte, mai ales că se tot învârtea pe lângă oalele și tigăile fierbinți.

-E bine, chiar e bine, acceptă ea. Dar tot nu mă puteți convinge să părăsesc casa și să ies la aer.

Prioritatea absolută fiind obținerea unui adăpost cald pentru toată lumea, prezentările și poveștile fură lăsate pe mai târziu.

-Ne grăbim ca să nu ne apuce noaptea, comentă Dario.

Serafina zâmbi.

-Aici noapte va fi abia peste trei luni, dar cu decalajele de fus orar e mai bine ca totul să fie pregătit pentru somnoroși. Așa, cine vrea să doarmă, n-are decât.

-Tu nu dormi mai mult? întrebă Dario curios. Mama spune că, atunci când era însărcinată cu mine, dormea mai toată ziua.

-Nu, eu nu pot dormi mai mult decât de obicei. De fapt mă bucur atât de mult de lumina soarelui că practic nici n-am nevoie de somn.

Dario o privi grav, cu ochii lui mari serioși.

-Ulrich mi-a zis că nici nu mănânci, îți ajunge lumina ca să te saturi. E adevărat? Și soțul tău e la fel?

Serafina intui că în afara întrebărilor pe care le pusese, în mintea lui Dario mai erau încă o mulțime de alte semne de întrebare cărora nu îndrăznea să le dea glas.

-Ei, hai, întreabă-mă tot ce vrei. Nu ți-a spus mama ta că suntem cele mai bune prietene?

-Ba da, mi-a spus. Dar mi-a mai zis și să nu întreb prea multe sau să nu te supăr cu curiozitatea mea, pentru că orice aș întreba, tu trebuie să spui numai adevărul. Așa e, chiar nu poți să minți?

Asta părea s-o amuze pe Serafina de-a binelea. Răspunse râzând:

-E perfect adevărat, nu pot să mint. Și e la fel de adevărat și că mă descurc fără mâncare - și eu și soțul meu.

-Dacă nu poți să minți, îmi spui te rog de ce mama mi-a interzis să-i pun întrebări lui Ulrich? Mi-a spus că e un tip periculos, cum vine asta? Mie mi se pare un om de treabă!

-Păi, poți să fii de treabă și foarte puternic în același timp - atât de puternic încât să faci rău oamenilor fără să vrei. Dar Ulrich nu e băiat rău și după ce se va obișnui cu tine, îi vei putea pune întrebări lui de-a dreptul – nu cred să se supere. Știe povești grozave din vremurile de demult, iar pe mine m-a învățat să mă apăr de multe primejdii și crede-mă că asta mi-a prins tare bine!

Dario clipi des din ochi, neîncrezător.

-Mama spune că tu nu poți fi învinsă de nimeni de pe Pământ. Cum faci asta, când ești cu un cap mai scundă ca mine și pari așa de firavă?

Serafina cugetă - ce-i putea spune tânărului fără să-l zăpăcească de tot?

-Păi, dacă mama ta așa spune, trebuie s-o crezi, nu? Și-apoi oamenii se lasă învinși atunci când n-au starea sufletească a unor învingători, iar eu le pot modifica emoțiile și gândurile. E simplu, nu?

Dario o privi confuz.

-Mama m-a prevenit că are prieteni cu însușiri stranii, dar n-aș fi bănuit că sunt oameni chiar atât de ciudați.

Serafina zâmbi. „Oameni, hm... Giovanna mai are de lucrat la capitolul sinceritate. Bun, să lăsăm asta deocamdată...”

-Când aveam vârsta ta și mie unii dintre prietenii tatălui meu mi se păreau ciudați. Mergeam în fiecare vacanță împreună cu ei, cu corturile la munte, până când m-am încăierat atât de rău cu fiul unuia din ei, încât am început să-i evit. Cred că e un lucru firesc, să nu-ți faci griji.

-Și după aceea n-ai mai fost pe munte?

-Oh, ba da. Dacă ți-au intrat munții în suflet, nu-i mai poți scoate de acolo și nici nu are rost să încerci, pentru că nu te-ai mai simți un om întreg, ai trăi mereu cu impresia că lipsește o bucată din tine. Dar am plecat singură, iar mai apoi cu Peruggio.

Serafina privi pe geam, arătându-i lui Dario șirul de creste care se zăreau nu departe de casă.

-Îi vezi ce frumoși sunt? E lanțul Transantarctic, practic cel mai greu de urcat din lume, pentru că sunt atât de izolați și clima e atât

de aspră. Pe lângă asta, sunt și destul de înalți - au vârfuri de peste patru mii de metri, iar în condițiile de aici asta înseamnă ceva.

-Ai fost vreodată până acolo?

-Oh da, pe schiuri distanța se parcurge ușor. E locul unde mă plimb de obicei când vreau să mai fac un pic de mișcare. Ultima dată am fost alaltăieri, dar acum trebuie să mă limitez la vârfurile secundare. Cu toate astea, e totuși foarte palpitant, fiindcă nu există hărți cu trasee și ghiduri turistice, e nevoie mereu să improvizezi drumul, iar crevasele sunt cu duiumul.

Asta puse capac curiozității lui Dario. O bună bucată de vreme tăcu, privind pe fereastră. Un grup de oameni care construiesc incredibil de repede, o femeie însărcinată care suie munți în Antarctica, astea erau prea mult pentru el deodată și prea diferit de rutina zilnică de la orfelinat, de senzația de siguranță dată de zidurile mănăstirii și - în general - de lumea lui îngustă. Într-un târziu veni iarăși lângă Serafina, care se agita să instaleze pe fiecare cât mai confortabil. Ea îl întâmpină zâmbind - adolescentul cu un aer cuminte dar gânduri rebele îi aducea aminte de ea însăși când fusese la vârsta lui.

-Te superi dacă te mai întreb ceva? o iscodi Dario.

-Nu, nici vorbă, întreabă tot ce vrei.

-Știi, mai am un an și jumătate de liceu, începu tânărul. Până acum era destul de simplu să aleg ce voi face după aceea - profesorii noștri sunt oameni foarte buni, majoritatea preoți cu o a doua facultate de știință.

-Și bănuiesc că ai vrut să devii preot.

-Da, m-am gândit la asta. Aș avea o mulțime de timp la dispoziție ca să înțeleg sufletul omului și aș putea, pe lângă asta, să aleg un domeniu științific pe care să-l aprofundez în detaliu. Cred că mi-ar plăcea geografia, Pământul ăsta mi s-a părut mereu plin de frumuseți și de bogăție. Dar... mama a stat câteva săptămâni într-o cameră de oaspeți a mănăstirii, singură, apoi s-a întâlnit cu logodnicul ei. Nu voi uita prea ușor dimineața în care s-a întors în cameră, după întâlnirea aceea. Mi s-a părut mereu o femeie frumoasă, chiar și când nu știam că e mama mea, dar în aceea zi radia parcă o lumină și părea mai frumoasă ca niciodată. Mi-a spus doar că e foarte fericită.

Serafina își plecă ochii, înainte ca Dario să observe că irisurile ei se coloraseră ușor în argintiu și străluceau. Citi mintea Giovannei și se strădui să-și păstreze aerul serios, în timp ce gândea: „sigur că da, sex în piscina umplută cu șampanie. Numai lui Ulrich putea să-i dea prin cap așa ceva, oare de ce nu mă mir? E normal că s-au distrat amândoi de minune”.

-Și cu ce ți-a schimbat vederea mamei tale hotărârea de a deveni preot?

Dario ezită, roșind, dar apoi spuse:

-Mi-a mărturisit că a petrecut clipe minunate cu el și a mai adăugat că dragostea e lucrul cel mai frumos din câte există. Știi, dacă mă fac preot ar însemna să renunț la asta pentru totdeauna.

-Aici ai dreptate, dar ce altceva ți-ar place să faci?

-Nu știu. Lumea mea s-a redus mereu la școală și orfelinat, uneori ne mai lua autobuzul mănăstirii și făceam excursii în afara Romei, la monumente istorice sau în locuri de pelerinaj. Dar am citit mereu despre lumea largă, despre câte locuri frumose există și în timp ce citeam, visam că într-o bună zi voi ajunge să le văd pe toate. La munte nu am fost cu adevărat niciodată. E acolo ceva care mă atrage și mă impresionează - Dario arătă spre geam - și aș vrea să merg mai aproape, ca să pot arunca o privire.

-Da, bine gândit, încuviință Serafina. Dacă vei alege geologia sau geografia, ar fi bine să te împaci cu frigul și lipsa de comoditate a unui cort, pentru că vei petrece destulă vreme în felul acesta. Să-mi spui numai când vrei să pleci, aici sigur se vor găsi persoane care să te însoțească: Peruggio, eu, cred că până și Ulrich sau John ar fi gata să pornească în expediție cu tine.

-Dacă tot vorbim de Ulrich - Dario ezită - ar fi bine să nu mă fac preot și din cauza lui.

Serafina își reprimă o tresărire violentă.

-Trebuie să-ți alegi cariera numai în funcție de ce ai vrea tu, nu de ce spun ceilalți. Dar ce are Ulrich cu preoțimea?

Dario răspunse în șoaptă, ceea ce firește nu-l împiedica pe vampir, aflat în partea opusă a casei, să audă fiecare cuvânt.

-Păi, el nu se împacă deloc cu mănăstirile creștine, își tot dădea întâlnire cu mama oriunde, cu condiția să fie cât mai departe de San Lorenzo. L-am auzit spunând că nu se poate hrăni înainte de

apusul soarelui, nici șampanie n-a băut când am udat casa. În afară de asta, mama mi-a spus că el mai are un copil, dar nu dintr-o căsnicie anterioară și ei i-a fost tare greu să-mi explice cum vine asta. Și, în fine, toți ziceți că e un tip periculos. Ce crezi că înseamnă toate astea?

-Nu știu, spune-mi tu!

-Uite care e concluzia mea, făcu Dario cu un aer de cunoscător. Cine nu mănâncă decât noaptea? Cei care țin Ramadanul, bineînțeles. Cine nu bea alcool? Tot ei. Cine trăiește cu mai multe femei deodată? Cel care are un harem. Oare un om care pune bombe și organizează atentate nu se poate numi periculos? Vezi deci, Ulrich e în mod sigur un islamist fanatic. Dar să nu mă spui, pentru că s-ar putea să se supere. L-am auzit dându-se drept păgân, dar eu știu că nu e adevărat. Ce zici de deducția mea?

-Zic că ar trebui să discuți subiectul cu mama ta și cu Ulrich, pentru că nu cred că el se ascunde și se dă drept altceva. Și să mai știi că păgânii sunt cei care practică cea mai veche religie din lume, cei care se închină la forțele primordiale ale naturii, ceea ce nici nu e chiar de condamnat, pentru că măcar ei se tem să-i facă vreun rău. Dar acum mă lași un pic să vorbesc cu Amber?

Dario dispăru în colțul lui de casă, unde se apucă să se uite la fotografiile făcute pe șantier. Serafina, abia stăpânindu-se să nu râdă îm hohote, trecu pe lângă Ulrich murmurând slab:

-Salam Alecum!

Vampirul îi făcu semn cu ochiul, vizibil amuzat.

-Să-i spui Giovannei că a eluda adevărul tot minciună se cheamă, șopti Serafina. Dario e destul de matur ca să afle unele lucruri.

-Bine, îi vom povesti o anumită scenă dintr-o piscină umplută cu șampanie, sper să-i placă!

-Știi că nu la asta mă refeream, dovleac de Haloween.

Amber veni și ea, auzind râsete. Nu mai șchiopăta deloc și avea un mers frumos, dar tot se ținea de brațul lui John, motivând că se împiedică des. Serafina, care știa adevărul, zâmbi larg – John ar fi ajutat-o pe Amber la mers chiar dacă aceasta ar fi fost campioană la maraton.

-Râdeți fără mine? întrebă ea. De mult nu m-am simțit atât de bine ca acum, când Carlos nu mai este. Oare e frumos să răsufli ușurat atunci când cineva moare?

-Presupun că da, răspunse John. Mai ales că individul era un ticălos fără pereche.

Se așezară toți pe perne, formând un cerc. Giovanna îi servi cu friptură, Serafina aduse cafeaua, iar Amber prăjiturile. Nu era o masă festivă de Crăciun în adevăratul sens al cuvântului, nu aveau brazi și afară nu era noapte, dar îi lega o prietenie strânsă și destule necazuri înfruntate în numele aceluiași țel. Se așternură la discuții – Dario era fericit să participe alături de „cei mari". John scoase dintr-o mapă câteva tăieturi din ziare.

-Poftim, asta a relatat presa despre moartea lui Carlos. Presupun că unii de aici știți mai multe. Privirea i se pironi asupra lui Ulrich, care frunzări articolele, apoi vorbi cu vocea lui glacială:

-Mă bucur să constat că pilotul a scăpat de orice acuzație. El ne-a adus încoace și ar fi fost problematic să nu putem decola din Chile.

-Șeful pazei lui Carlos a mărturisit totul, îl informă John. Nu știu de la cine, dar a primit o bătaie soră cu moartea și s-a hotărât să vorbească.

Îl privi din nou pe Ulrich, care zâmbi. John continuă:

-Cadavrul lui Carlos a fost găsit printre ruinele palatului, după ce casa i-a ars. La starea în care se afla corpul, poliția locală a avut probleme în a-l identifica și medicii legiști au cerut ajutorul unui laborator unde am și eu unele cunoștințe. Se pare că a fost vorba de moarte prin împușcare, iar glontele provenea din micul revolver al unui anume Jean Duc, escroc internațional stabilit în Haiti, unde se dădea drept vrăjitor tribal. Arma a fost găsită, dar nu s-au putut lua amprente – a stat o vreme pe fundul iazului din spatele palatului.

-Am auzit ceva despre iazul ăla, mormăi Ulrich fără să-și ridice ochii din ziare. Ce e cu el?

John explică întregului grup:

-Palatul a fost incendiat și pompierii haitieni au vorbit desre foc magic, pentru că era imposiibil de stins până conacul n-a ars de tot. Dar știți cum e lumea în Haiti, superstițioasă…

Dario făcu ochii mari. Era pentru prima oară că auzea vorbindu-se despre magie în cercul de prieteni al mamei sale.

-Văzând că nu se descurcă, pompierii au folosit apa din iaz, până l-au secat complet, continuă John. Atunci au ieșit la iveală multe din crimele lui Carlos – pe fundul iazului s-au găsit oseminte umane, care au aparținut unor persoane dispărute în mod misterios. Așa s-au deconspirat metodele de lucru ale latifundiarului și ale clicii sale – cei care deveneau prea interesați de afacerile lui erau ajutați să-și încheie socotelile cu viața. Cam asta e tot ce știu - și totul mulțumită unui amic de la poliția antidrog, care a venit să mă întrebe ce semnificație pot să aibă unele obiecte stranii găsite în lac - țepușe de lemn, căpățâni de usturoi aruncate acolo recent și diverse artefacte voodoo care serveau în ritualurile de exorcizare a demonilor. A, mai erau o mulțime de cioburi de sticlă, iar apa iazului fusese otrăvită.

-Urme de tetradotoxină, presupun, murmură Peruggio.

-Întocmai asta au arătat analizele de laborator. Cât despre țepușe și usturoi, se pare că în credința localnicilor ele sunt arme eficiente în lupta cu vampirii. Acest Jean Duc i-a sugerat lui Carlos că un vampir i-a distrus plantațiile și i-a gonit lucrătorii.

Dario rămase perplex. Auzise oare bine, acești oameni maturi credeau în poveștile cu strigoi pe care le relatau băieții de la școală în dormitor, pe întuneric, după ora stingerii?

-Indiferent cine și cum i-a venit de hac lui Carlos, reluă John, un lucru e sigur – poliția noastră e încântată, pentru că individul era unul din principalii furnizori de droguri către piața Statelor Unite. Vampir sau nu, să-i fie de bine! Poliția din Haiti probabil va finaliza ancheta cu concluzia că Mayor a supărat atât de multă lume încât și-a atras blestemele tuturor și acestea s-au întors împotriva lui, în ceea ce ei numesc un atac de magie. Ulrich, ce părere ai despre asta?

-E credibil, răspunse blondul liniștit. Ținând seama de superstițiile locale, e cea mai bună modalitate de a încheia ancheta.

Dario își întoarse ochii plini de curiozitate spre Giovanna, alături de care stătea în cerc.

-Mamă, șopti el, logodnicul tău e polițist? De ce îl întreabă John doar pe el ce părere are?

-Ulrich știe multe despre magie, răspunse Giovanna abia auzit, cu buzele la urechea fiului ei.

Serafina citi în mintea băiatului că respectul acestuia pentru Ulrich crescuse la cote astronomice. Acum nu mai era așa de sigur că blondul e fanatic religios islamist, se întreba dacă nu cumva e magician, deși nu avea o noțiune prea clară despre ce anume e asta.

-Toate piedicile în calea îndeplinirii misiunii voastre au dispărut, spuse John întorcându-se spre Peruggio și Serafina.

Aceasta părea să prezideze adunarea, pentru că era singura care nu ședea pe perne, ci pe un fotoliu ușor pe care-l muta prin casă după necesități. Dar era imposibil să-i ceri să stea pe covor ca ceilalți – sarcina îi limita mult mișcările.

-Misiunea a fost îndeplinită, spuse tare și clar Serafina. Am găsit piatra verde a cunoașterii.

În afara lui Peruggio, care știa totul și a lui Dario, rămas cu gura căscată, ceilalți începură să vorbească simultan. E incredibil ce gălăgie pot face patru oameni care vorbesc deodată, așa că în curând nimeni nu mai înțelegea pe nimeni. Profitând de neatenția celorlalți, Peruggio ieși din cerc ca să revină cu un obiect paralelipipedic, învelit în pânze prețioase, țesute cu aur și argint. Puse obiectul în mijlocul adunării și desfăcu legătura de pânză care-l apăra de curiozitatea privirilor. Pe cât de mare fusese gălăgia înainte, acum se așternu o liniște mormântală.

-Aceasta este piatra verde a cunoașterii, explică Peruggio calm. Cele trei table au gost gravate cu scrierea străveche a fiilor luminii și apoi literele acoperite cu aur. Conținutul inscripției este în mare cel pe care-l cunoaștem sub numele de tablele de smarald sau tablele lui Toth. Modul de îmbinare, pentru a forma un întreg, este cel pe care vi-l arăt acum: fiecare tablă are o ușoară parte proeminentă, care trebuie să alunece în locașul scobit al următoareia. În felul acesta avem confirmarea faptului că tabla originală este completă, pentru că nici prima, nici ultima din cele trei nu permit adăugarea unei alte table.

-Ce ați putut afla până acum despre table? vru să știe John.

-Analiza materialului pe care a fost scris textul, continuă Peruggio, arată că e un cristal necunoscut pe Pământ, cu duritate

superioară față de cea a diamantului. Pentru cei care vor să știe cum e posibil așa ceva, avem o explicație – diamantul are cea mai stabilă și mai dură structură cristalină într-un spațiu cu trei dimensiuni, fiind un cub cu toate fețele perfect egale. Închipuiți-vă un cub într-un spațiu cu mai mult de trei dimensiuni și veți obține structura acestor cristale.

-Halucinant, murmură Giovanna. Cum au fost gravate, dacă tablele astea sunt atât de dure?

-Presupunem una din două metode – ori e vorba de o acțiune pur mentală, ori cu ajutorul unei alte pietre cristalizate cubic, dar într-un spațiu având o dimensiune în plus față de table. Lovite ușor cu mâna, tablele emit vibrații cu frecvențe care variază în funcție de locul atingerii, de la infrasunete la ultrasunete, trecând prin tot spectrul audibil. Șirurile de frecvențe nu sunt continue, ci formează un model matematic, pe care oamenii îl cunosc sub numele de șirul lui Fibonacci și care e una din cărămizile de bază ale construcției universului material.

Peruggio le arătă pe calculator analize detaliate ale succesiunii de frecvențe și toți îl înconjurară ca să privească fascinați ecranul.

-Aici avem infrasunetele, aici spectrul sonor iar aici ultrasunetele, explică el diagramelede pe ecran. Bănuiesc că s-a lucrat cu un spectru de frecvențe atât de larg ca să cuprindă frecvențele esențiale de funcționare ale creierelor tuturor speciilor inteligente cunoscute în vremea când au fost create tablele. Pentru oameni, infrasunetele sunt frecvențele care acționează asupra creierului în sensul inducerii stării de hipnoză – dacă aș lovi prima piatră la o treime de capătul laturii lungi, ați adormi cu toții. Presupun că tablele erau lovite ușor în timp ce textul scris pe ele era murmurat în surdină. Acest lucru avea rolul de a spori acțiunea vibrației tablelor. Ceea ce se obține astfel este o stare în care creierul participantului la experiment trece pe frecvențe de funcționare ușor diferite de cele fiziologice și este capabil de conexiuni pe care altfel nu le-ar fi putut face. Bănuiesc că în acest fel se ajunge la aceea stare de iluminare care favorizează cunoașterea.

-Bănuiești? Nu ai putut să experimentezi?

Peruggio îl privi grav pe John.

-Bănuiesc, după cum am mai spus. Am cercetat pietrele și am aplicat o serie de stimuli asupra lor, dar nu am avut cum să experimentez efectul lor asupra creierului uman, pentru că noi nu suntem oameni. Mecanismele de modificare a frecvențelor creierului le sunt cunoscute fiilor luminii și noi deținem controlul conștient asupra lor, deci nu avem nevoie de table.

-Da, dar ele sunt un artefact din lumea voastră, nu? Ce nevoie aveați să creați un obiect pe care nu l-ați fi putut niciodată folosi?

-Fiii luminii au făurit multe lucruri uimitoare, fără intenția de a le folosi vreodată, pur și simplu din plăcere estetică sau din amuzament. Lumea noastră a fost o lume ludică – strămoșii mei vedeau viața ca pe un joc, nu ca pe o luptă. Și-apoi tablele au fost create pentru a circula, nu pentru a ne rămâne nouă. Cu ajutorul lor, orice civilizație materială putea dobândi cunoștințe și ajunge la capacități mentale care se deschideau numai lumii spiritului, iar noi am considerat că acesta este un lucru bun. În lumea făpturilor pur spirituale nu există noțiunea de rău sau de dușmănie – de ce ființele materiale nu ar avea și ele dreptul să vadă partea perfectă a Universului și să-și aleagă modul de existență în cunoștință de cauză?

John își trecu o mână peste piatra perfect netedă și rece ca gheața.

-Deci cu ajutorul acestor table poți obține cunoașterea. Ce fel de cunoaștere? Orice vrei să afli îți va fi revelat de table?

Peruggio zâmbi.

-Tablele sunt doar un mijloc, o unealtă, cunoașterea e un atribut al creierului. Pune tablele în fața unui șoarece și el va ajunge poate ceva mai repede la cașcaval, dar nu va scrie niciodată o carte. În cristalele care formează aceste pietre sunt codificate multe dintre descoperirile civilizațiilor de demult, dar trebuie să găsești metoda potrivită pentru a le extrage de acolo.

John insistă:

-Îmi pare rău că revin la obsesiile mele – e poate doar un fel de deformație profesională – dar mie tablele astea mi se par un lucru periculos. Practic poți să dobândești cu ajutorul lor cunoștințe care să te ajute să construiești noi tipuri de arme. Le vei preda unei civilizații extraterestre, dar poți să garantezi că nu vor fi folosite

împotriva Pământului? Ține minte ce am văzut împreună în mintea creaturilor de la Roswell: lumea voastră distrusă de incapacitatea strămoșilor tăi de a înțelege răul și de a riposta unei acțiuni dușmănoase. Tablele ar trebui să dispară!

-Cum? Dacă au înfruntat mileniile și vitregiile Pământului, e clar că magia care le protejează e mai presus de puterile noastre. Nu, tablele nu pot fi distruse.

-Dar pot fi duse în locul în care le-ați găsit sau dosite în oricare alt loc unde nimeni să nu aibă acces la ele. Gândește-te bine, Peruggio, ce vei face - le vei preda sau nu?

-Strămoșii mei au dorit ca tablele să călătorească prin Univers și să aducă binele ființelor materiale. Nu voi opri acest lucru, pentru că cred în înțelepciunea celor din vechime. Și apoi, ce ai dobândi ascunzându-le? Pământul e amenințat în caz că nu apar tablele, să nu uiți asta!

-Văd că nu ne înțelegem, făcu John supărat.

Serafina interveni împăciuitoare:

-Certați-vă, dar locul în care se găseau tablele mi-a fost dezvăluit doar mie, iar eu cred că ele sunt un instrument al păcii, nu al războiului. John, acum leagănul civilizației fiilor luminii a devenit Pământul – nici noi, nici măcar Ulrich, nu putem pleca în altă parte. Eu vreau ca fiul meu să aibă un viitor aici, pe Pământ și totuși cred că e cinstit să predăm tablele.

John oftă.

-Ai devenit exact ca soțul tău, mult prea idealistă.

-Poate că este, într-adevăr, idealistă, răspunse Peruggio. Dar legile noastre ne cer să nu nesocotim niciodată intuiția unei femei însărcinate.

Serafina zâmbi.

-Mulțumesc, dragostea mea. Ceea ce ne-a scăpat tuturor e faptul că va trebui să predăm tablele abia în august anul viitor, iar până atunci avem timp să găsim răspunsuri la întrebările care ne frământă. Nu merită să vă bateți capetele acum și să vă stricați bunătate de vacanță. Bucurați-vă de șederea aici, lăsați problemele deoparte.

-În fine, o idee deșteaptă, comentă Amber.

-Și foarte ușor de aplicat, adăugă Giovanna. În felul acesta, avem tihna necesară ca să savurăm prăjiturile lui Amber. Băieți, voi certați-vă, că eu mănânc!

Tablele de smarald sfârșiră ca suport pentru laptopul Serafinei, care le luă în custodie ca nimeni să nu se mai frământe pe tema lor. O singură persoană se mai gândea încă la table, după masa de Crăciun – Dario. „Deci nici Serafina și Peruggio, nici Ulrich, nu pot pleca de pe Pământ în altă parte. Înseamnă că și el e un fel de extraterestru, ca și ei”, cugetă băiatul. Ar fi avut o mulțime de întrebări să-i pună Serafinei, deși acum se cam speriase de ea. „Da, dar există pietrele cunoașterii”, își spuse el. „Nu trebuie decât să asamblez tablele și să-mi doresc să știu totul despre prietenii mamei, iar pietrele îmi vor da informații complete. Voi pândi momentul în care mama e ocupată în altă parte și voi pune mâna pe table. Serafina nu se va supăra, doar a spus că nici un om n-a experimentat încă funcționarea lor. De ce nu aș fi eu acela?”

Cap.30 : Tablele de smarald

Dario se tot învârtea în jurul Serafinei, care se apucase să-și delecteze oaspeții cu fotografiile și filmele făcute în Antarctica. Mâna de expertă se cunoștea de la o poștă.

-Pozele mele nu arată nici pe departe așa, remarcă înciudat tânărul.

-Să-mi aduci aparatul tău de fotografiat, propuse Serafina și-ți pot spune unde ai greșit.

Dario se retrase în colțul lui și apăru cu micul aparat de buzunar pe care i-l cumpărase Giovanna.

-Uite-l. M-am bucurat enorm de el, dar cred că e defect. Din pozele de la șantierul casei, jumătate sunt atât de luminoase că n-au nici un fel de detalii.

Serafina clătină din cap dezaprobatoare.

-Nu ți-a spus Giovanna să nu ne fotografiezi pe mine și pe soțul meu?

-Nu mi-a zis nimic de soiul acesta. Sunteți un fel de agenți secreți, sau de ce să nu vă fotografiez?

-Pentru că poți să arzi senzorul aparatului, răspunse cu toată seriozitatea Serafina. Știi, noi emitem o lumină proprie pe care aparatele de fotografiat nu o pot înregistra, asta e tot. Iar pentru restul pozelor, trebuia să subexpui cu o treaptă din cauză că aveai o mulțime de suprafețe albe în cadru și atunci ar fi ieșit perfecte. Dar nu te necăji, îți pot corecta eu pozele pe calculator.

-Emiți lumină pentru că ești extraterestră? vru să știe tânărul.

-Nu sunt mai extraterestră decât tine sau decât mama ta. M-am născut aici pe Pământ, ca om și așa am rămas până după nunta mea. Dar l-am cunoscut pe Peruggio, iar el e descendentul unei civilizații mult mai avansate decât a noastră, care a venit de pe o planetă situată între două stele. De aceea și-au spus fii ai luminii – nu cunoșteau practic noaptea și au învățat să se hrănească asemenea plantelor, cu lumină. Din anumite puncte de vedere am devenit ca el, ca să putem trăi împreună. Sângele meu nu e roșu, ci argintiu și pielea mea radiază lumină. A, și mai citesc și gândurile oamenilor, dar numai când ei îmi dau voie să fac asta.

Dario o privi cu neîncredere.

-Sânge … argintiu? Așa ceva nu am văzut niciodată!

-Vino să-ți arăt, făcu Serafina. Nu te speria, se vindecă imediat la soare.

Se duse în zona rezervată bucătăriei, unde Giovanna trebăluia de zor și-și trecu lama unui cuțit peste un deget. Din micuța incizie se ivi o picătură de lichid strălucitor ca razele de lună într-o noapte senină.

-Vezi?

„Nu-ți face rău, mămico, mă doare", auzi Serafina în gând și rămase înmărmurită. Pruncul ei îi vorbea! Simți că amețește și se sprijini de perete, întinzând mâna rănită spre geamul pe care intra lumina soarelui. Rana se închise instantaneu, sub privirile neîncrezătoare ale lui Dario.

-Vezi, Dario? Asta a fost tot!

„Puiul meu, mama n-o să-și mai facă rău, ca să nu-ți facă rău ție", adăugă Serafina în gând. „Acum te mai doare?"

„Nu, mami", răspunse vocea extrem de firavă și de subțire.

Întorcându-se la pozele și la calculatorul ei, Serafina îl găsi acolo pe Peruggio,care o luă tandru în brațe.

-Știu, iubirea mea, am auzit și eu. E minunat!

Dario se trase la o parte, intuind că se petrece ceva. Văzu mâinile împletite ale perechii din fața lui, surâsul de pe chipurile lor inundate de bucurie și-și spuse: „mama n-a mințit, dragostea chiar e un lucru minunat. E clar, nu mă mai fac popă. Dar ce?"

Privirea îi căzu pe laptopul Serafinei, sprijinit de tablele de smarald. „Răspunsul e acolo", îi trecu prin minte. „Decât să aflu dacă prietenii mamei sunt extratereștri sau nu, mai bine să întreb ce voi face eu cu viața mea. Serafina îmi spune și așa tot ce vreau să știu despre cei de aici, dar cred că nici măcar ea nu poate citi în stele viitorul meu. Asta e, acum știu ce întrebare să pun tablelor".

-Ulrich e și el ca voi, un fiu al luminii? se interesă Dario când Peruggio dădu drumul mâinii Serafinei și aceasta se întoarse la calculator.

-Nu, uite-l în pozele tale! Deci nu e ca noi.

-Dar e om? Alaltăieri am crezut că e vreun fanatic islamist, ieri că e magician și azi nu știu ce să mai cred. După cum a vorbit John

cu el, poate fi polițist, nu?

-Nu mai ghici, băiete, că n-ai șanse să nimerești, răspunse Serafina. Ulrich e meșter ceasornicar – acum multe sute de ani, când s-au construit marile catedrale, fiecare avea câte un ceas în turn – un orologiu mecanic cu zeci și sute de roți dințate de mare precizie, care se învârtesc în fiecare secundă. Cineva trebuie să le repare și pe ele când se strică, nu?

-Pare interesant, acceptă Dario.

-Pe lângă asta, adăugă Serafina, Ulrich e un scriitor de succes, numai că scrie sub pseudonim, ca oamenii să nu-i cunoască adevărata identitate. Știi, printre scriitori așa se obișnuiește.

-Am auzit de el?

-Nu știu, depinde de ceea ce citeați voi la școală.

-Păi, Biblia, viețile sfinților, marea literatură clasică – Dante, Petrarca, Machiavelli - și cărțile de știință pe care le prevede programa școlară.

-Bine, dar în afara orelor? Când nu sunteți la școală?

Dario roși.

-Un coleg a adus odată în dormitor Playboy, dar a fost prins și i s-a confiscat revista.

-Hm, asta nu mă miră deloc. Dar adolescenților le place de obicei să citească și altceva – cărți de aventuri sau de groază, de exemplu.

-Nu avem voie să citim așa ceva, recunoscu Dario. Ni s-a spus că unele vorbesc despre demoni, magie și lucruri de soiul ăsta.

-Atunci sigur n-ai auzit de cărțile lui Ulrich, pentru că el scrie despre vampiri.

-Vampiri?

Ochii lui Dario se rotunjiră asemenea literei „o" din numele lui. Serafina își dădu seama că evocase fructul oprit – era mai sigur să vorbească despre Playboy decât despre demonii nopții cu băiatul educat în mănăstire.

-Uite ce e, Dario, cred că cel mai bine poate să-ți explice ce a scris în cărțile lui însuși autorul. Ce ar fi să-l întrebi pe Ulrich?

-Nu se va supăra?

-Oh, fii serios! Nu cunoști orgoliul acestei tagme, va fi încântat că încă cineva se interesează de ceea ce a scris, chiar dacă mai are

un milion de cititori. Eu nu-ți pot da decât un singur reper – gândește-te la „Infernul” lui Dante și la cei care sunt aruncați acolo.

Privirea dezorientată a lui Dario mărturisea că reperul Serafinei nu făcuse decât să-l încurce. „Tot va trebui să discut cu Ulrich, deși mama mi-a spus că e periculos”, gândi el. „Dar tablele mai înainte de toate!”

Amber și John se dovediră mari amatori de plimbare, indiferent de vreme, Ulrich era insensibil la frig și se găsea când în casă, când în afara ei – în orice caz, el era singurul care ieșea fără să se înfofolească – iar Giovanna declarase bucătăria teritoriul ei exclusiv și nu părea dispusă să facă nici un pas în afara casei. Pentru că nu era niciodată noapte, fiecare dormea pe apucate – Giovanna opt ore ca de obicei, Amber și John când nu se plimbau, Ulrich moțăia uneori rezemat de perne iar Serafina și Peruggio păreau că n-au nevoie de somn, dacă nu cumva Serafina dormea atunci când făcea plajă, fie în casă, prin geamurile mari, fie în afara ei, pe balcon.

Dario găsi momentul propice în care nimeni nu avea grija lui, luă tablele de sub laptopul Serafinei, urcă la etaj în sera de plante și se apucă să întindă plăcile de cristal pe covor, în așa fel ca soarele să ajungă la ele. Asamblarea lor se dovedi o treabă ușoară, doar Peruggio le arătase tuturor cum se procedează. Dario se așeză lângă tablele care acum formau o singură placă perfect netedă și șlefuită, pe care soarele o scălda în lumină și începu să bată cu degetele în marginile tablelor, ascultând vibrația cristalului. Sunetele erau plăcute și muzicale, dar nu se întâmplă nimic.

„Poate că totul e o aiureală și chestia asta nu funcționează de fel, în fond nimeni n-a încercat-o până acum”, își spunea adolescentul, începând să se plictisească. Bătea darabana cu degetele în cristalele perfecte, repetându-și monoton: „vreau să-mi cunosc viitorul, vreau să-mi cunosc viitorul”, până când rămase cu ochii în gol și simți că i se face somn. Dezamăgit crunt, se gândi să pună tablele la loc – totul nu fusese decât o păcăleală, sau poate că dispozitivul nu funcționa decât pentru nepământeni. Oricum ar fi fost,

el se săturase de aiureala aceea și bătutul în cristal i se păru o prostie.

Se ridică hotărât, dar se așeză la loc – își văzuse propria reflectare în cristalele lucioase ca oglinda și părea că imaginea tremură ușor, ca și cum s-ar fi format la suprafața unei ape bătute de un vânticel. „Ia te uită”, își zise Dario, „pare cel puțin ciudat”. Se aplecă și privi literele aurii care tremurau și ele, dând senzația că ar fi fost privite prin apă. Întinse mâna și atinse placa – aceasta devenise caldă, ca și cum ar fi absorbit căldura soarelui. Mângâie literele, tot mai surprins – o apă verzuie, transparentă și incredibil de limpede îi cuprinse degetele. Își retrase mâna și și-o privi – era uscată! „E o iluzie optică dată de suprafața perfect șlefuită a tablelor” gândi băiatul. „Halal mister!” După care tresări speriat – mâna cu care atinsese literele deveni translucidă și verzuie ca și tablele, deși el o simțea perfect normală – nici măcar nu amorțise. „Mă transform în omul invizibil, sau ce?” Nu era invizibil – era translucid și verzui, din același cristal neted și perfect lucios ca și plăcile, iar fenomenul se extindea cu repeziciune. Dario simți panica punând stăpânire pe el – nu ar fi trebuit să atingă niciodată blestemățiile de table! Ce vor spune Serafina și Peruggio, mama și Ulrich dacă îl vor vedea așa? Cum va mai merge la școală și cum va da ochii cu colegii? Apoi încremeni – își văzu corpul de cristal verde căzând la pământ, în timp ce emitea o lumină stranie. „Voi muri”, își spuse îngrozit Dario.

Dar nu muri, nici măcar nu simți vreo durere. Pluti în sus spre tavanul plin de geamuri al serei, privindu-și corpul pe care-l abandonase zăcând prăbușit lângă table. Ieși prin tavan, fără ca acesta să opună cea mai mică rezistență și ajunse afară. De când veniseră în Antarctica, Giovanna se împotrivise oricărei tentative a băiatului de a părăsi casa, motivând temperatura extrem de scăzută. Acum Dario se minuna – nu simțea frigul, de fapt nu avea nici o senzație legată de corpul său. „Am adormit și visez”, gândi el. Dar plutirea prin aer era foarte plăcută și mai ales foarte utilă. Se putea înălța cât să cuprindă din ochi împrejurimile sau putea coborî ca să examineze de aproape un detaliu neînsemnat, numai gândindu-se la asta. „Dacă e așa, vreau să văd munții”, hotărî tânărul. Vântul îl purtă pe sus fără greutate până deasupra munților.

Văzuți de aproape, aceștia erau fascinanți – trecea printre vârfuri de stâncă ascuțite ca niște ace, atât de verticale că nici măcar gheața nu se putea prinde de ele. Traversa crevase adânci, cobora sau urca de-a lungul unor pante line, acoperite cu o zăpadă care părea aurie la soare și albastră în zonele umbrite. Nu se zărea nicăieri nici o urmă de drum, de potecă sau vreun semn al trecerii omului pe acolo. Natura era neatinsă ca în prima zi a creației. „Uau!" gândi Dario plin de entuziasm. Îi plăcea imaginea din fața ochilor. „De ce am fost prost să las în casă aparatul de fotografiat? Aș fi putut să scot poze aproape la fel de bune ca ale Serafinei. Peisajul de aici merită toți banii". Abia apoi se întrebă cum ar fi putut face fotografii, când nu-și vedea mâinile și nici vreo altă parte din trup. Hotărî să ignore întrebarea sâcâitoare și dacă tot se simțea mai bine ca niciodată, se învârti la nesfârșit deasupra munților, fascinat de ceea ce vedea.

Dar după un timp ajunse să-și dorească altceva: „aș da orice să știu ce e sub straturile alea multe de gheață. Atâta alb începe să devină monoton". Pe dată, gheața și zăpada își schimbară înfățișarea. În orice direcție ar fi privit, albul opac devenea transparent și el văzu pereți de bazalt gri-roșiatic, dâre colorate gălbui sau negre desenând modele pe stânci, văi adânci și prăpăstioase în locurile unde până atunci zăpada nivelase terenul. Într-o vale largă, pe un tăpșan neted, se înălțau niște ziduri ciclopice – zidurile unui oraș conservat sub marea de gheață ca sub o cupolă de sticlă. „Dacă gheața nu a apăsat atât cât să surpe construcțiile, înseamnă că sunt făcute din ceva foarte rezistent", gândi Dario. Își dori să vadă totul mai de aproape și se pomeni plutind ușor printre casele părăsite, înalte de câteva etaje, cu zidurile perfect drepte și minunat prelucrate. Străzi largi și piețe frumoase împodobeau orașul. „E ca la Petra, dar chiar mai grozav", își spuse tânărul. Se ridică din nou deasupra culmilor și desluși câteva puncte minuscule în mișcare. „Cobor acolo. Vreau să văd de aproape ce sunt punctele alea".

Din apropiere, punctele mișcătoare se dovediră o echipă de șapte inși care urca pantele muntelui – cinci bărbați și două femei, toți îmbrăcați extrem de călduros, toți cu colțari în picioare și pioletul în mână, legați în coardă unul de celălalt. Urmele lor se deslușeau

clar în zăpada imaculată. Dario îl privi pe cel care mergea primul – un bărbat puternic, cu tenul oacheș și o barbă neagră stufoasă, în care acum se prinsese promoroaca, schimbându-i culoarea în alb. Mustățile și sprâncenele omului erau și ele pline de zăpadă. Din cauza bărbii, abia i se vedea o bucățică din obraz, dar băiatul observă că omul avea o aluniță în colțul ochiului stâng. „Ca mama”, gândi Dario. „Și ca mine”.

Omul își așteptă coechipierii într-o zonă unde panta muntelui devenea un pic mai lină și discută ceva cu ei, privind o hartă. Dario avu intuiția faptului că omul acela caută orașul pe care el tocmai îl văzuse apărând ca prin farmec de sub gheață. Când oamenii porniră iarăși în șir, apăru în fața conducătorului lor cu barba neagră și-i făcu semn, arătându-i direcția. Acesta se opri și-i mulțumi printr-o înclinare a capului. Oamenii din spatele lui păreau mirați și Dario înțelese că numai cel care se afla în frunte îl văzuse. Ceilalți se opriră și ei.

-Ce ai văzut? întrebă o femeie. Sigur mergem în direcția bună?

-Sigur e pe aici, Rita. Am mai fost odată demult, în adolescență, în locul acesta. Țineți-vă după mine cu toții!

Glasul omului îl pironi locului – Dario își auzise propria voce!

Femeia numită Rita își roti ochii peste culmile înzăpezite – avea ochi verzi, frumoși, luminoși. Veni lângă conducătorul grupului și-i puse o mână în jurul taliei.

-Mi-ai povestit de multe ori, dragul meu, de întâmplarea aceea petrecută cu douăzeci de ani în urmă, când ai zărit un oraș părăsit sub gheață. E ciudat că oamenii pot vedea astfel de lucruri - și tata mi-a spus aceeași poveste, înainte de a pleca în expediția din care nu s-a mai întors. Tot ce mi-a lăsat până să plece în ultima sa călătorie e harta pe care o ții acum în mână – el chiar credea că ceea ce a marcat pe ea e locul capitalei din Atlantida.

-Și eu cred același lucru, spuse ferm bărbosul cu vocea aceea care-i aparținea lui Dario.

-Suntem toți de acord cu tine, altfel n-am fi aici. Dar trebuie să fim prudenți și să avem grijă de viețile noastre. Nu vreau să se mai repete tragedia tatei, vorbi femeia.

-Bine, Rita, ai dreptate. Ajunge pentru astăzi. Punem tabăra!

Dario îi privi pe cei șapte ridicându-și corturile sub un țanc de stâncă izolat care-i ferea de vântul năprasnic. Stătea acolo și nimeni nu-l băga în seamă, doar bărbosul mai arunca din când în când câte o privire în direcția lui, dar parcă s-ar fi uitat în gol, căutând ceva printre propriile-i amintiri. Tânărului în schimb îi veni în minte o scenă petrecută la orfelinat, cu câteva săptămâni în urmă – se uita împreună cu trei colegi, de pe terenul de sport, spre coridorul prin care treceau fetele, îmbrăcate în uniforma severă a orfelinatului și însoțite de o călugăriță. Colegii lui comentau în gura mare – unele începuseră să devină chiar frumușele – până când zăriră o fată slabă, care mergea serioasă în urma celorlalte, fără să arunce nici o privire în direcția băieților.

-De aia mi-e milă, spuse coborând vocea colegul care le știa pe toate, arătând spre ultima dintre fete. E nouă aici. Până anul trecut o creștea o mătușă, pentru că părinții ei erau mereu plecați în diverse expediții. Am auzit că fata aia a fost până acum, în vacanțe și la Polul Nord și la Polul Sud, ba chiar și în Himalaya. Dar părinții i-au murit în ultima expediție, iar scorpia de mătușă-sa a trimis-o încoace, ca maicile să-i scoată gărgăunii din cap. Baba vrea s-o mărite după ce fata termină școala, ca să scape de o grijă, în timp ce ea ar vrea să urmeze cariera părinților. Taică-su era dus cu pluta, cică i-ar fi lăsat harta Atlantidei și fata crede toate balivernele pe care el i le-a înșirat.

Ca și cum ar fi știut că despre ea se vorbește, fata ridică ochii. Preț de o clipă, privirea lui Dario se intersectă cu aceea a ochilor ei adânci și verzi.

-E frumoasă, comentă el.

-Da, dar e țicnită, răspunse colegul bine informat. Ce om normal la cap s-ar duce la capătul lumii, când poate să stea frumușel la casa lui, să șadă în fotoliu și să se uite la televizor? Și de ce trebuie să urci munți?

-Rita spune că de aia, pentru că există, se băgă în vorbă al treilea băiat. Am auzit-o eu discutând cu o altă fată.

„Rita”, murmură Dario. Câtă armonie într-un singur cuvânt!

Amintirea îi pieri din minte, dar tot se mai întreba dacă femeia cu ochii verzi era aceea Rita văzută la orfelinat sau era doar o coincidență de nume. Apoi, dintr-o dată, simți că mintea îi ia foc –

erau prea multe coincidențe în ceea ce credea că e doar un vis. Bărbatul cu alunița în colțul ochiului, vocea acestuia, femeia cu ochii verzi, harta din mâna bărbatului… „Omul acela sunt eu”, își spuse Dario. „Am vrut să-mi văd viitorul și iată-l. Voi pleca pe urmele Atlantidei, cu Rita și harta moștenită de la tatăl ei”.

Ar fi vrut să știe mai multe despre cei șapte expediționari, dar o lumină orbitoare îi atrase atenția în partea opusă a orizontului. Era ca și cum un al doilea soare ar fi apărut pe cer, numai că lumina se afla pe sol, pe una din culmile înzăpezite. „Ce-i aia?” se întrebă Dario.

Se ridică și pluti spre piscul pe care văzuse lumina – era de o strălucire aurie, caldă. Se lăsă în jos pe vârful de munte și amuți de mirare – lumina aceea intensă era emisă nu de o oglindă care ar fi reflectat razele soarelui, cum crezuse el inițial, ci de o siluetă umană: un om mic de statură, cu pielea strălucind argintiu, cu veșmintele mai albe decât zăpada. Era tânăr – pletele negrei se revărsau în bucle pe umeri, avea genele lungi și răsucite, iar ochii, incredibil de negri pe fața palidă, se remarcau prin cercurile argintii care înconjurau irisul, părând diamante sau cristale de gheață în lumina soarelui. Buzele roz-pal ale tânărului schițară un zâmbet la apropierea lui Dario. „Măcar ăsta mă vede”, gândi adolescentul. Apoi, ajungând aproape de silueta lumioasă, se lămuri: „ăsta” era nimeni altul decât Peruggio, numai că avea o înfățișare mult mai mândră decât în casă, când râsese și discutase cu ceilalți.

-Dario, vino cu mine, vorbi Peruggio cu glasul lui melodios (Dario își notă în gând că vocea lui Peruggio suna foarte asemănător cu cristalele verzi ale tablelor, atunci când acestea erau atinse). Mama ta e îngrijorată pentru tine și mi-a cerut să te aduc înapoi. Ai folosit piatra cunoașterii.

Nu era o întrebare, Peruggio constatase asta ca pe o certitudine.

-Așa e, recunoscu Dario. Mă vei certa?

-Nu, nici vorbă. Pentru ce să te cert? Nu ai făcut nimic rău – dacă nu ar exista tineri curioși, omenirea ar trăi încă în peșteri și s-ar încălzi la focul produs de trăsnete.

-Da, dar mama…

Peruggio surâse. Când zâmbea, în jur era mai multă lumină și căldură ca niciodată.

-Giovanna e un pic prea protectoare, dar trebuie s-o înțelegi și pe ea. Atâția ani n-a avut parte de tine, pentru că ar fi riscat să fiți uciși amândoi de un bunic nebun, încât acum exagerează. Îi va trece, am rugat-o pe Serafina să vorbească odată cu ea despre asta.

-Mulțumesc, făcu Dario. Crezi că se va supăra dacă aleg să devin explorator?

-Hm, dacă tu ești ferm convins că asta îți dorești, va trebui să i-o spui chiar cu riscul de a o supăra. Nu pot decât să-ți sugerez să-ți începi călătoriile întru-un loc mai cald, așa o vei liniști, pentru că Giovanna este o friguroasă. Dar acum dă-mi mâna – spiritul unei ființe muritoare nu poate rămâne prea mult timp despărțit de trup, dacă nu s-a antrenat pentru asta.

Mâna lui Peruggio era moale și catifelată. Dario se simți plutind, dar mult mai repede decât o făcuse până atunci, printr-un tunel luminos.

-Cum de poți să faci așa ceva?

-Eu sunt Mediatorul, răspunse Peruggio fără să lămurească termenul.

Dar nici nu era timp pentru asta - casa se apropia vertiginos și Dario căzu prin tavanul serei, cu o bufnitură, pe covrul unde, în jurul lui, se adunaseră cu toții. Văzu figura îngrijorată a Giovannei, pe Ulrich în spatele ei, atent și preocupat, chipul liniștit al Serafinei se apleca asupra lui, John și Amber îl priveau uimiți, iar Peruggio îngenunchease pe covor lângă el și-l ținea de mână. Nu mai radia lumină, doar cercul sclipitor din ochi i se păstrase și vorbea cu aceeași voce cristalină, de clopoțel, care semăna cu clinchetul tablelor de smarald.

-Nu vă faceți griji, se va trezi imediat. Giovanna, ăsta a fost leșin numai în mintea ta. Cred că fiul tău a adormit pur și simplu și asta nu mă miră, pentru că îl ții tot timpul închis în casă, iar el are nevoie de aer proaspăt. Să-i dați o cafea tare, să mănânce bine și vom ieși un pic să ne plimbăm.

Partea cu mâncatul cădea evident în responsabilitatea Giovannei, iar pentru ea unul din ingredientele fericirii era o masă copioasă. Serafina pregăti cafele pentru toată lumea – Ulrich făcea

excepție, ca de obicei, iar Dario gustă pentru prima oară lichidul acela amar.

-N-am mai băut cafea niciodată, comentă el. Are un gust ciudat.

-Da, dar te ajută să scapi de durerea de cap, observă Peruggio. În mod sigur acum te doare un pic capul.

-Păi, asta cam așa e, mă doare rău. Dar ai vorbit serios despre plimbare?

-Cât se poate de serios. Vii cu noi, nici Serafina nu și-a făcut încă plimbarea zilnică și va fi supărată dacă cineva o împiedică să ia o gură de aer proaspăt.

Givanna încercă să protesteze, dar Peruggio o privi cu ochii serioși:

-Înțelege că nu mai ai un copilaș. Dario e un bărbat în toată firea și e bine să dea piept cu frigul iernii. De altfel John și Amber sunt deja afară, noi ieșim acum, deci casa vă rămâne în întregime ție și lui Ulrich pentru ceva vreme. Nu avem piscină, dar șampanie s-ar mai găsi, adăugă el râzând.

Giovanna roși și se retrase într-un colț, de unde asistă fără o vorbă la pregătirile fiului ei pentru a ieși în frigul de afară. Dario își puse un pulover gros sub pufoaică, pantaloni de schi și bocanci, iar Serafina îi îndesă pe cap căciula și-i dădu mănușile. Când ajunseră în fața casei, văzură că Amber și John se băteau cu zăpadă părând că nu simt frigul.

-Dragostea plutește în aer, murmură Peruggio pentru sine. Chiar și aici, unde orice vietate îngheață!

Dario mergea atent la pașii pe care-i făcea prin zăpadă, fără să se uite la altceva decât la vîrfurile încălțărilor. Când Peruggio ajunse lângă el, băiatul șopti cu o voce moale:

-Deci voi deveni explorator?

-Vei deveni ceea ce dorești cu adevărat să fii. Dar tu ai cerut tablelor să-ți arate ce te preocupă cel mai mult în momentul actual, asta aveai în minte când ai ieșit din corpul tău fizic, indiferent de ceea ce ai spus. Acum se pare că vrei mult de tot să devii explorator, dar asta nu înseamnă că lucrurile sunt stabilite odată pentru totdeauna – totul depinde de tine.

-Am leșinat? întrebă Dario.

-Dacă ai fi leșinat, nu ți-ai fi adus aminte de unele lucruri. Dar tu îți amintești de tot ce ți s-a întâmplat, nu?

-Da, desigur. A fost un vis cumva? Orașul de sub gheață există cu adevărat?

Peruggio zâmbi.

-Nu, nu a fost un vis. Și eu am văzut orașul, dar oamenii nu dispun încă de tehnica necesară ca să-l scoată la lumină. Să nu uiți, sunt kilometri de gheață adunați deasupra lui. Dar în locurile aparent pustii și moarte de aici sunt și alte lucruri interesante de făcut, decât dezgroparea unui oraș din vechime. Noi am venit numai pentru șase luni și deja simțim că lumea asta înghețată ne-a cucerit pentru totdeauna.

-Și ați vrea să mai rămâneți?

-Nu ar fi posibil, răspunse Peruggio. Aici va cădea noaptea pentru următoarele șase luni și atât noi, cât și casa noastră depindem de lumină. Dar vom reveni altă dată, asta e sigur.

-Nu ți-e frig, Dario? întrebă Serafina grijulie.

-Nu, nici nu mi se mai pare așa de rece ca atunci când am ieșit din casă.

-Asta e bine, pentru că într-o zi vreau să te duc la baza munților, ca să-ți arăt cum se urcă pe gheață cu colțarii, fără să aluneci.

Suna tentant!

-Într-o zi? Mâine nu e bine?

-Să fie mâine, se învoi Serafina.

Tânărul tăcu o vreme, dar apoi se apropie de Peruggio, care continua să se plimbe liniștit.

-Spune-mi, dacă nu te superi, ești cumva un înger? Știi, te-am zărit într-o lumină strălucitoare pe munte, atunci când ai venit să mă salvezi.

-Nu te-am salvat, n-ai fi pățit nimic dacă mai rămâneai un pic pe-acolo. Dar cum Giovanna a crezut că ți s-a făcut rău și era moartă de spaimă, a trebuit să te aduc înapoi. Și nu sunt un înger. Peruggio își flutură brațele, râzând. Unde ai văzut tu aripi la mine? Nu, eu nu sunt decât Mediatorul. Neamul meu e prezent în toate poveștile oamenilor – ni se spunea elfi și zâne, femeile noastre erau numite nimfe ale apelor și ale pădurilor, pentru că erau mai frumoase

decât pământenele și corpul lor radia o lumină argintie. Dar toate astea s-au întâmplat cu mii de ani în urmă – poporul meu a pierit de mult și-acum doar oamenii mai locuiesc pe Pământ iar ei nu cred decât în lumea pur materială. Tot ce e dincolo de auz, văz, gust, miros sau pipăit pentru ei nu există și chiar dacă uneori percep semnale din afara materiei, întotdeauna le vor interpreta spunând doar trei cuvinte: „ mi s-a părut".

Dario își mușcă buzele.

-Dar Ulrich ce e? Mama spune adesea „Ulrich e un înger", însă nu știu la ce se referă.

-Păi, el e un tip cumsecade, dar dacă i-ai spune că e înger, l-ai supăra rău de tot. Este, să zicem, opusul unui înger.

-Adică e un fel de drac?

Peruggio zâmbi.

-Nici îngerii, nici dracii nu există în lumea materială. Vezi tu, viața e un pic mai complicată decât ați fost voi învățați să credeți la mănăstire. Binele și răul sunt noțiuni relative aici pe Pământ și coexistă – asta face alegerea fiecăruia mai grea, dar și mai interesantă. O lume perfectă ar fi un loc tare plictisitor, să știi asta.

Dario păru tulburat.

-Am crezut ani de zile că fiecare are un înger păzitor, ca tu să-mi spui că nu există îngeri. Nu mai știu ce să cred!

-În viața asta nu vei întâlni felul acela de îngeri în care ați fost voi învățați să credeți – cu aureolă în jurul capului, cu aripi din pene albe și total insensibili la farmecele unei femei frumoase. Dar asta nu înseamnă că ești lipsit de îngeri păzitori – nici măcar nu ai unul singur, ci mai mulți! Mama ta Giovanna, Ulrich, John și Amber, toți aceia care te iubesc și veghează asupra ta. Numai că nu se numesc îngeri, ci prieteni și nu se deosebesc cu nimic de orice om obișnuit de pe stradă.

Tânărul își continuă plimbarea fără să mai scoată o vorbă. Peruggio nu mai zise nimic, îl lăsă în pace să reflecteze la cele auzite. Se grăbi s-o ajungă pe Serafina, care era cu mult în fața lor și s-o cuprindă pe după umeri, iar ea se topi de plăcere la simpla lui atingere.

Cap. 31: Vijelia

Peruggio se încruntă: îi promiseseră și el și Serafina o expediție la munte tânărului Dario, iar barometrul cobora vertiginos.

-Va fi furtună iarăși, ca de obicei când plănuim ceva, murmură fiul luminii.

-Nu lua lucrurile prea în serios, îi șopti Serafina, oricum tura de munte va fi de doar câteva ore. Dacă se strică vremea ne vom putea întoarce, casa e la doi pași.

Hotărâră să înfrunte riscul înrăutățirii vremii și plecară – Ulrich, Dario, Serafina și Peruggio. Înainte de a părăsi casa, acesta îl luă deoparte pe John, spunându-i încetișor:

-Ascultă, s-ar putea să ne prindă o furtună pe drumul de întoarcere, dar i-am promis lui Dario că-i vom arăta munții și am de gând să mă țin de cuvânt. Ne vom descurca într-un fel sau altul, aici vara doar vântul e periculos, ninsorile nu sunt puternice. Dacă trebuie să așteptăm pe undeva potolirea vijeliei, nu fii îngrijorat – dintre noi, Dario e singurul om și avem mijloace destule pentru a-l proteja. Dar tu rămâi aici cu Amber şi Giovanna, iar Giovanna poate să intre în panică pentru fiul ei. Ai misiunea ingrată să le linişteşti pe fete şi să veghezi asupra casei în absenţa noastră. Casa a văzut destule până acum, e ancorată cu cabluri atât de solide că nici măcar o tornadă n-ar putea s-o răstoarne sau s-o avarieze. Dar cu fetele e posibil să ai ceva bătaie de cap. Te descurci?

-Plecaţi fără griji, răspunse John liniştit. Eu sunt un tip calm şi nu pot fi intimidat de un vânticel.

Peruggio se grăbi să iasă pe uşă. Ştia că lăsase casa pe mâini bune şi mai ştia şi că John va avea parte de ospeţe regeşti în compania celor două gospodine model. De fapt, probabil un singur ospăţ, cel de prânz – până seara expediţionarii hotărâseră să se întoarcă.

Din faţa casei până la primul pinten muntos erau puţin peste zece kilometri – trei ore de mers fără grabă. Serafina şi Peruggio schiau, dar cum Dario nu schiase niciodată, îl lăsară să mărşăluiască prin zăpadă, ceea ce băiatului îi făcea nespus de multă plăcere. Adolescentul nu contenea să se minuneze de tot ce vedea în jur - era ca în ceea ce el numea „visul” lui (de fapt Peruggio îi explicase că fusese vorba de ceva asemănător dematerializării pe

care o puteau practica fiii luminii). Dar, spre deosebire de „vis”, înlocuise perspectiva aeriană cu cea de la nivelul solului şi pe lângă asta mirosea aerul şi pipăia mereu stâncile şi zăpada.

-Existența într-un corp fizic nu e un dezavantaj, așa cum pare la prima vedere, ci din contră, explică Peruggio. E adevărat că, fiind prizonier al materiei, nu poți zbura și nu poți atinge viteze practic infinite, ci mergi cât de repede te duc picioarele, dar natura umană îți dăruiește cele cinci simțuri – ești liber să miroși, să pipăi, să auzi și să percepi vizual cu mai multă intensitate realitatea din jur. Ființele spirituale aud gânduri și au un soi de vedere a esenței lucrurilor, dar care nu se compară de fel cu vederea tridimensională și plină de culoare a oamenilor. Așa că, tinere, nu te plânge și pune cu folos un picior înaintea celuilalt – singurul mod de a ajunge la munte e să mergi până la el.

Dario nu trebuia îmboldit – îi plăcea să meargă prin zăpadă și nu moștenise de la maică-sa spaima de vremea rece. Uneori arunca priviri piezișe însoțitorilor lui – îl uimea frumusețea și grația în mișcări a lui Peruggio, îl intriga misteriosul și tăcutul Ulrich, dar cel mai mult îl mira Serafina. Tânăra femeie era de o bună-dispoziție contagioasă, alimentată parcă direct de razele soarelui. În ciuda abdomenului proeminent, se mișca iute și cu un soi de eleganță, nu se plângea niciodată de nimic, ciripea veselă și fredona cântecele mai tot timpul. Până și zemflemistul Ulrich o trata cu deosebit respect, iar ea îi răspundea cu o doză bună de umor sănătos.

-Te voi învăța să faci poze ca ale mele – ba nu, mai reușite de atât – promisese Serafina și pe drumul spre munte se apucă să-i țină lui Dario lecții de fotografie. Tânărul uită să se mai gândească la frigul tăios, iar când își aminti, spuse mirat:

-Parcă nici nu e așa de frig. Simțiți că adie un vânticel ceva mai cald?

Peruggio și Serafina schimbară priviri îngrijorate – acel vânticel călduț era tot ce putea fi mai rău, un semn prevestitor al furtunii care se apropia. Ulrich murmură abia auzit, ridicând ochii spre cerul pe care începuseră să se adune norii:

-Mediatorule, nu poți face nimic în privința vremii?

-Mi-e teamă că asta ar necesita prea multă energie și eu trebuie, înainte de toate, s-o protejez pe Serafina. Dar ne vom

descurca noi cumva, contez pe abilitățile noastre comune și pe puterea de a improviza la nevoie…

Cu toate acestea, ajunseră la baza primelor stânci fără să pară preocupați de nimic. Serafina ochi un perete înclinat, acoperit cu gheață și scoase din rucsac două perechi de colțari și doi pioleți.

-Voi face o mică demonstrație, după care te las să te descurci singur. Fii atent la mine, e simplu – colțatii îți conferă stabilitatea pe gheață, iar de pioleți te folosești ca să înaintezi în sus, ca de o prelungire a mâinilor, îi spuse ea băiatului. Nu e mare lucru, încearcă să nu privești în jos pentru început. Eu te voi asigura și sunt sigură că-ți va plăcea la nebunie!

Peruggio se aplecă și o ajută să-și prindă colțatii. Serafina râdea.

-Crește mititelul mamei, crește și are nevoie de tot mai mult spațiu. În curând nu-mi voi mai vedea încălțările și va trebui să renunț la sportul ăsta pentru o vreme. Păcat, pentru că tricotez îngrozitor!

-Ești sigură că vei putea merge, iubito?

-Desigur, nu vom face decât un mic antrenament. Tu și Ulrich aveți ceva important de discutat între timp – să planificați retragerea în caz că se strică vremea mai curând decât ne-am aștepta. Puiul nostru e foarte neliniștit și cred că presimte ceva.

Vestea asta nu era bună deloc…

Serafina bătu un piton la vreo cinscisprezece metri înălțime – pentru prima ascensiune a lui Dario era suficient. Trecu o coardă de asigurare prin bucla unei carabiniere și coborî, supraveghindu-l pe adolescent cu o privire gravă, contrastând cu aerul ei vesel dintotdeauna. Îi arătase ce să facă și acum îl lăsa să exerseze de unul singur, ea ținând de la sol un capăt al corzii. „Mititelul” îi căra bobârnac după bobârnac, protestând din motive numai de el știute.

După trei ore de urcuș și coborâș, Dario era capabil să parcurgă traseul contra cronometru, fie și cu ochii legați. Obosise și transpirase mai rău ca într-o zi toridă de vară.

-Ajunge pentru astăzi, hotărî Serafina. Mai avem ceva drum până acasă și nu vreau să ajungi la Giovanna rupt de oboseală.

-Mi-e cumplit de cald, se plânse tânărul. Vântul ăsta e de vină!

Și chiar era cald – un soi de moleșeală puse stăpânire pe ei, după ce de dimineață se mișcaseră încredibil de repede, ca să nu înghețe. Ulrich și Peruggio nu se prea resimțeau, dar fiul Giovannei dormea pe picioare, iar „mititelul” confunda pântecul Serafinei cu o minge de fotbal.

-Ei, ți-a plăcut cățăratul pe munte?

Dario îi mulțumi râzând tinerei femei, care îi dăduse prima lecție de alpinism. Sigur că-i plăcuse! Strânseră corzile și restul materialelor, pe care Serafina i le îndesă în rucsac.

-La întoarcere le cari tu!

Dario nu protestă – asta făcea parte din regulile vieții pe munte, pe care el voia atât de mult să le cunoască. Luară drumul înapoi spre casă și, când ieșiră în plin câmp, amuțiră – dacă stâncile îi feriseră de vânt, pe suprafața netedă a câmpiei rafale vijelioase ridicau vârtejuri de zăpadă și gheață, care le tăiau fețele descoperite cu puterea unui brici.

–N-avem cum să ajungem acasă, observă Peruggio. Vom înălța un igloo și ne vom adăposti în el până la trecerea urgiei.

-Voi veți face asta, zise Ulrich. Giovanna ar înnebuni să-l știe pe Dario departe de ea în asemenea condiții și e de datoria mea să-l duc acasă.

Peruggio voi să protesteze, dar blondul îl trase deoparte:

-Știi bine că soția ta nu se poate dematerializa acum că și nici n-ar fi în stare să înfrunte vijelia în câmp deschis. Și mai știi că ea nu suferă de frig, deci va rezista într-un adăpost de gheață. Nu părăsiți munții – aici veți fi la adăpost. Dar eu trebuie să-l iau pe Dario și să mă întorc acasă. Și-apoi el a vrut să fie explorator – să vadă că asta nu înseamnă mereu un cer albastru ca în ilustrate și soarele deasupra capului. Nu-și va putea alege cariera în cunoștință de cauză dacă îi dați o impresie idilică despre munți. Cine iubește munții cu adevărat, îi iubește oricum.

-Aici ai și tu dreptatea ta, răspunse Peruggio atât de încet, încât numai blondul putea să audă. Dar ești aici de aproape o săptămână – încă nu ți-e sete?

Ulrich îi aruncă o privire plină de reproș.

-Mi-e la fel de sete ca întotdeauna, asta face parte din natura mea de sute de ani. Dar cum poți să crezi că m-aș atinge de băiat,

când știu cât de mult ține iubita mea la el? Mi-ar fi rușine să presupun așa ceva în locul tău! Ai încredere, sunt extrem de stăpân pe mine însumi. Și în plus e lumină și soarele e pe cer.

-În curând nu va mai fi, șopti Peruggio. Nu e prima furtună pe care o văd aici – nori negri acoperă întreg orizontul, lumina zilei scade ca în amurg, iar vijelia se abate asupra câmpiei cu aproape trei sute de kilometri la oră, spulberând zăpada și aruncându-ți în față așchii de gheață care se comportă ca niște adevărate pumnale în miniatură. Totul se cufundă într-o mare de ceață gri-alburie, detaliile peisajului și orice urmă de drum dispar, nu mai rămâi decât cu urletul vântului care-ți pătrunde în creier. Crede-mă, e o vreme inumană!

Ulrich începu să râdă.

-Oh, promite să fie o aventură pe cinste! Ca să fiu sincer, casa voastră e minunată, dar m-am săturat să stau la căldură și să nu fac nimic, privind-o doar pe Giovanna cum lucrează în bucătărie, un loc rău-mirositor care mie nu-mi place.

-Bine, dar atunci plecați imediat!

Însă Ulrich nu putea fi convins prea ușor să plece. Ajută la ridicarea adăpostului improvizat și până nu-i văzu pe cei doi tineri instalați în căsuța de gheață, nu se îndepărtă de ei.

-Cât timp durează de obicei o asemenea furtună? întrebă el.

-Oh, cea mai rea la care am asistat ne-a blocat în casă pentru o săptămână încheiată. Dar dacă avem noroc, în câteva ore se potolește și atunci ne vom putea întoarce și noi, răspunse Serafina fără să pară prea îngrijorată.

Dario și Ulrich se despărțiră de cei doi soți printr-o scurtă îmbrățișare, apoi se pierdură pe întinderea albă și perfect netedă a câmpiei. Siluetele lor mișcându-se repede se mai zăriră doar până când prima rafală de vânt ridică zăpada, ascunzându-i vederii. Serafina îi urmări din deschizătura practicată în peretele de gheață al adăpostului, care le servea de ușă, apoi se retrase în interior, căutând un colțișor cât mai ferit de intemperiile de afară. Peruggio o luă în brațe ca să-i țină de cald.

-Te simți bine, iubito?

-Cu tine alături, întotdeauna mă simt bine. Mă gândesc numai la cei doi care au plecat. Dario e totuși om și sper că Ulrich se va

pricepe să-l ferească de toate primejdiile. Aș vrea să-i știu ajunși cu bine acasă!

Peruggio își strânse brațele protector în jurul soției.

-Putem auzi mintea lui Dario și vom afla dacă are nevoie de ajutor. Deși, dacă e să fiu sincer, mă sperie ideea de a te lăsa singură aici, chiar dacă ar trebui să lipsesc numai câteva clipe.

-Păi, eu nu sunt singură niciodată. Serafina zâmbi. Mititelul are grijă să-mi amintească mereu că e aici, dacă mi se întâmplă cumva să uit. Mă izbește ca pe un sac de box.

-Mereu e așa neliniștit?

-E mai sensibil când se schimbă vremea, mărturisi ea. Furtuna aia s-ar putea să devină un lucru mai serios decât ne-am așteptat noi.

Ca răspuns, Peruggio îi dădu la o parte buclele de bronz de pe gât și începu să o sărute. Metoda era sigură și îndelung verificată, o liniștea instantaneu. Serafina mirosea a scorțișoară și flori de lămâiță, a portocale și a trandafiri. El închise ochii și se lăsă în voia acelor miresme dragi, care îi aduceau în fața ochilor dealurile de la Sasca, albastrul mării străbătute de „Regina Caraibilor”, toate acele locuri pline de soare care fuseseră martorele tăcute ale iubirii lor. Ea se cuibări în brațele lui ocrotitoare, îi pecetlui cu un sărut lobul urechii – Peruggio simți că ia foc – apoi îngână, înainte de a se cufunda într-un somn adânc:

-Să mă trezești când se potolește furtuna și vom putea pleca acasă!

Dario întoarse capul peste umăr, ca să se mai bucure pentru ultima oară de priveliștea munților rămași în urmă, dar o rafală de vânt îi acoperi cu omăt ochelarii de soare. Privi în direcția din care veniseră – nu se zărea nimic, pașii lor pe zăpadă apăreau de nicăieri cu doi metri în spatele lor, iar în față aveau parcă un zid opac, de un alb-cenușiu.

-Măi să fie, mă simt ca o muscă picată într-o găleată cu lapte, comentă Dario. De ce n-am putut să rămânem și noi în igloo?

-Pentru că furtuna s-ar putea să dureze ceva vreme și nu ți-ai pus în rucsac decât câteva pachete de biscuiți. Serafina și Peruggio n-au nevoie de mâncare și își pot inhiba zona din creier sensibilă la frig, dar tu până mâine ai degera sau ai țipa că mori de foame. Iar maică-ta m-ar primi la întoarcere cu un țăruș bine ascuțit!

Ulrich țipase - șuieratul vântului le acoperea glasurile și le făcea înaintarea dificilă. Uneori Dario se trântea în zăpadă, așteptând să treacă rafala, pentru că nu mai putea face un pas.

-Ei, îți place? Și asta înseamnă să fii explorator, printre altele!

-E bine și așa, urlă Dario ca să acopere zgomotul vântului. Nu e plăcut, dar atât timp cât ne descurcăm, e totuși suportabil…

Tăcu și-și trase sufletul, respirând profund, cu spatele la vânt. Ulrich se întoarse liniștit contra vântului, fără să-i pese de furtună.

-Hei, ție nu-ți intră zăpada în nas? Eu n-aș putea să respir stând așa ca tine.

-Nu respir, replică blondul indiferent. Dacă trag aer în piept, o fac ca să-mi dau seama încotro e drumul.

Dario se gândi la cele auzite. Era inexplicabil cum vântul, care-l trântea pe el la pământ, nici nu-l clintea pe Ulrich din loc, de parcă ar fi fost o statuie. Și mai inexplicabile erau asigurările liniștitoare pe care le dădea acesta, că „suntem pe drumul cel bun”, când ceața deasă acoperise peisajul. „Cum naiba face?” gândi adolescentul, dar nu zise nimic. Singur contra infernului care se dezlănțuise, nespus de calm și de sigur pe sine, tovarășul lui de drum chiar părea un tip periculos. Logodnicul maică-sii avea aerul unui om care văzuse multe la viața lui și nu se temea de nimic. Ah, ba da – Dario își aduse aminte că suprema amenințare pentru Ulrich o constituiau țărușii de lemn cu capătul bine ascuțit, dar nu putea înțelege în ruptul capului motivația unei temeri atât de iraționale. Dar se feri să întrebe – avea nevoie de toată forța și concentrarea de care era în stare, fie și numai pentru a face un singur pas. „În ritmul ăsta”, gândi tânărul, „vom ajunge acasă poimâine, dacă nu cumva vom da de țărmul oceanului înainte de a vedea casa”. Acum era mai mult cu nasul în zăpadă, trântit la pământ, așteptând ca vântul năprasnic să treacă pe deasupra lui. Ulrich stătea drept și neclintit în picioare lângă el, pe chipul lui neted nu se zărea nici o urmă de efort și arăta ca omul ieșit

duminica la picnic, nu ca un explorator în Antarctica, în mijlocul furtunii.

-Hai, scoală, rafala asta de vânt a trecut. Până la următoarea adiere, mai putem face vreo douăzeci de pași.

Zisese cumva „adiere”? „Omul ăsta e nebun de legat”, își spuse Dario. „Adierea” aducea mai degrabă a uragan! Ulrich întinse o mână și-l ajută pe tânăr să se ridice. Acesta văzu cu stupoare că blondul nu purta mănuși, iar atingerea îi era mai rece decât aerul înghețat din jur.

-Ulrich, nu ți-au degerat degetele de la mâini?

-Ce spuneai? A, nu, nu mi se întâmplă mie una ca asta!

-Da, dar ai mâna cumplit de rece.

-Așa sunt eu, făcu bărbatul fără să lămurească lucrurile. Ceva mai rece.

Dario îi privi chipul – îl surprinsese de mai multe ori folosind trusa de machiaj a Giovannei, cu veșnicul refren: „sunt un tip frumos, trebuie să arăt bine oricând și oriunde”. Adolescentul nu înțelegea grija asta excesivă pentru propria înfățișase – crezuse o vreme că Ulrich era actor, dar apoi Serafina îl lămurise că greșea în presupuneri. În final, se împăcase cu obiceiul lui ciudat de a se farda, total nepotrivit unui bărbat. Dar acum vântul și așchiile de gheață din aer îi spălaseră fardurile de pe obraz și pielea lui Ulrich devenise albă ca varul și de o consistență ciudată. Privită de aproape, fața aceea perfectă era lipsită de pori și părea mai degrabă minerală – o statuie frumoasă de marmură, căreia buzele la fel de albe ca restul feței îi accentuau aspectul lipsit de viață. Dario îi contemplă îndelung trăsăturile, în timp ce simți teama infiltrându-i-se în suflet. Logodnicul Giovannei nu era om! În pusitetatea aceea ostilă, departe de orice ființă umană, pășea alături de un android, un robot creat de extratereștri de care tot auzise vorbindu-se în ultimele zile. Asta explica totul – faptul că nu mânca, forța lui, viteza, mâinile reci și paloarea excesivă. Ulrich era nimic altceva decât o mașinărie sofisticată și incredibil de precisă. Ipoteza părea logică, însă demoralizantă. Tânărul își spuse că era preferabil să străbată ținutul acela inospitalier însoțit de un fanatic religios, un magician sau un polițist, decât în compania unui robot – în fond asta îl făcea să se simtă îngrozitor de singur și să sesizeze pericolul situației – izolat la

capăt de lume, la sute de kilometri de orice așezare, în frig și furtună… Totalmente confuz, împins încoace și încolo de vântul nemilos, Dario se hotărî: nu avea ce pierde dacă-l interoga pe blond, oricum i se părea că șansele de supraviețuire în câmpia aceea cumplit de albă scădeau cu fiecare pas.

-Ulrich, mergem de ore în șir. Mai avem vreo speranță să găsim casa în ceața asta deasă?

-Auzi la el! Sigur că avem, suntem pe propriile noastre urme de azi-dimineață. Atât că, la ritmul ăsta de mers, în loc de trei ore vom avea nevoie de cel puțin șapte, dar poți să fii sigur că nu ne abatem nici cu un metru de la drumul cel bun.

-De unde ești așa sigur? Vântul a șters de mult urmele pașilor noștri pe zăpadă.

-Nu sunt multe ființe vii pe aici, răspunse blondul calm. Asta mă ajută să simt mirosul fiecăreia cu mai multă claritate decât într-un oraș, de la kilometri distanță. Casa e chiar înaintea noastră și am parcurs deja mai mult de jumătate din distanța până la ea.

-Cum poți să simți un miros de la asemenea depărtare? Eu nu pot.

-Oameni, zise Ulrich ridicând din umeri. Voi nu simțiți nici măcar mirosul propriilor bocanci, altminteri nu ați purta ceva care pute atât de groaznic.

Dario se fâstâci.

-Iartă-mă că te întreb, tu nu ești… adică nu poți fi… nu ești om, așa e?

-Maică-ta nu ți-a spus nimic despre mine?

-Ba da, a zis că ești un tip special pentru ea, că o iubești mult și că ai făcut mari sacrificii de dragul ei.

-Mda, n-am ce zice, foarte folositor, pufni Ulrich. Dacă te-ai întâlni noaptea pe stradă cu unul de soiul meu și ai ști toate astea, nu ți-ar servi la absolut nimic, ai deveni o victimă sigură.

-Ești – Dario se înfioră – ești un ucigaș?

-Numai când mi-e prea sete sau vreau să mă răzbun pe cineva. De sute de ani n-am mai ucis vreun om și i-am promis lui Peruggio că nici n-o voi mai face vreodată.

-Pentru ce a trebuit să-i promiți asta?

-Păzea!

Ulrich îl culcă pe Dario la pămâmt, înainte ca urletele vântului să se întețească și tânărul să fie trântit de vijelie.

-Așa chiar că nu ajungem departe, bombăni blondul. Iar pe mine plimbarea asta începe să mă plictisească. Știi ce facem? De-acum mă voi întoarce cu spatele la vânt ca să te protejez, iar tu vei sta înaintea mea. Va fi ca și cum ai avea un perete de stâncă în dosul tău, ca o pavăză. Așa nu va trebui să te tot ridic din zăpadă din minut în minut și poate vom avansa mai repede.

-De acord, se învoi Dario. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce i-ai promis lui Peruggio că nu vei ucide niciodată, pe nimeni?

-Pentru că în felul acesta pot să ies la lumina zilei, altfel soarele m-ar arde. Peruggio are capacitatea de a face astfel de daruri și n-aș îndrăzni să-l supăr. El e atât de bun la suflet și prețuiește atât de mult viața omului că trebuie să fac și eu la fel, chiar dacă, după părerea mea, pe fața pământului mai sunt destule pramatii numai bune de spânzurat, după care nu ar plânge nimeni.

Vântul se înteți din nou. Abia acum, că nu stătea întins nevăzând altceva decât zăpada, Dario înțelese forța furtunii. Văzu vârtejurile de gheață purtate de vând prin aer, simți cum hainele lui Ulrich vibrează la atingerea vijeliei – acesta nu purta pufoaică sau costum de schi, așa ca restul lumii în locul acela, ci doar un palton ușor de oraș - și se minună că după asemenea lovituri ca de berbec ale vântului, blondul era capabil să rămână în picioare. E drept, ținuta lui veșnic elegantă fusese răvășită, șifonată și ruptă pe alocuri, dar altfel Ulrich nu pățise nimic, fiind insensibil ca o stâncă din munte.

-Îmi spui că n-ai ucis de sute de ani, reluă Dario. Dar câți ani ai de fapt?

-Puțin peste cinci sute, făcu Ulrich cu vocea cea mai calmă cu putință, ca și cum ar fi enunțat o mare banalitate.

-Cum? Ești nemuritor?

-Nu. Sunt mort.

Dario simți că nu capătă aer și de astă dată nu era din cauza vântului. Mort – era lucrul cel mai absurd din lume! Îl privi cu un aer profund neîncrezător, care lui Ulrich îi smulse un zâmbet.

-Mă consideri un copil și-ți bați joc de mine!

-Eu? Câtuși de puțin! Se pare că dascălii tăi de la mănăstire te-au considerat un copil, pentru că ți-au dezvăluit existența făpturilor de dincolo de lumea văzută, dar ți-au vorbit numai de îngeri și sfinți, heruvimi și arhangheli și alții asemenea lor, care dacă există, nu se amestecă în viața de zi cu zi a oamenilor. Ce interes ar avea s-o facă? Se presupune că locuiesc în paradis, un loc care se zice că ar fi perfect, de ce să-l abandoneze ca să se întoarcă pe Pământ? Nu, în lumea oamenilor revin doar cei care au motive temeinice pentru asta: sufletele chinuite, cei care nu și-au isprăvit treburile în timpul vieții, cei care tânjesc la răzbunare, cei care nu și-au găsit dreptatea, cei care nu-și pot afla liniștea dincolo de granițele lumii voastre. Li se spune în fel și chip: spectre, fantome, moroi, morți-vii, strigoi, făpturi ale nopții, slujitori ai întunericului, demoni…

-Astea sunt povești, replică Dario cam cu jumătate de gură. Nu avem voie să credem în ele.

-Dacă nu credeți, de ce preoții mai practică și astăzi ritualuri de exorcizare?

Se lăsă o lungă tăcere.

-Deci tu ești un mort-viu? întrebă Dario într-un târziu, cu vocea sugrumată de spaimă.

-Da. Mai suntem cunoscuți și sub numele de vampiri. Hrana noastră e sângele de om.

Cuvântul căzu ca un trăznet. Tânărul uită să mai respire. Acele creaturi nu numai că existau, dar mama lui se legase de una din ele și părea să cunoască fericirea alături de această creatură a nopții. Dario simți că ar fi vrut ca Pământul să se caște și să-l înghită. În mod cu totul irațional, se repezi orbește înainte pe câmpul pustiu, profitând de acalmia de moment a vântului. Fugea încotro vedea cu ochii - știa că e ceva prostesc, dar simțea nevoia să fugă din locul acela, din lumea aceea pe care credea că o cunoaște, dar de fapt nu știa mai nimic despre ea. Ulrich îl lăsă să plece…

Dario rătăci epuizat, nu atât de oboseala fizică, nu de lupta cu furtuna, ci de golul pe care-l simțea în suflet. Vampir… Cum putea un om să se obișnuiască vreodată cu o asemenea idee? Zăcu în zăpadă o vreme, trântit acolo de o rafală de vânt și refuză să se ridice. Unde era copilăria lui, viața cu grijile ei mărunte de la orfelinatul mănăstirii, lumea pe care o știa cu bunele și relele ei?

Privi în jur și sesiză, îngrozit, că pierduse orice reper. Totul era alb, cerul și pământul erau la fel de lipsite de culoare, fulgii se cerneau ca făina, dar de fapt îi era imposibil să distingă unde se termina pământul și unde începea cerul. Fusese înconjurat de o perfidă mare de alb, rece și dușmănoasă, care nu aștepta decât să-l înghită – nu era decât un biet naufragiat care credea că poate să înfrunte stihiile dezlănțuite ale naturii. „Voi muri aici”, își spuse tânărul. „Nu am cum să regăsesc drumul, iar Ulrich a plecat”.

Desigur, ce ar fi putut vampirul să facă? Adolescentul se comportase prostește și fugise – asta nu era în nici un caz vina blondului, care în fond nu-i ascunsese adevărul, din contră. „El a dat dovadă de sinceritate, eu doar de prostie”, gândi Dario. „Și ce rău mi-a făcut, ca să-l jignesc cu neîncrederea mea? A fost bun cu mine, m-a adus până aici și m-a ajutat să mă descurc în viscol, iar eu am respins mâna întinsă. Ce ar spune Serafina, sau Peruggio, sau mama?” Dar ochii minții îi aduseră imagini terifiante: îl vedea pe Ulrich sfâșiind gâtul oamenilor, cu sângele victimelor curgând roșu pe bărbia lui, cu degetele încleștate ca niște gheare, cu ochii ieșiți din orbite… „Nu se poate, Ulrich nu e așa”, protestă Dario. Își obligă mintea speriată să creeze alte imagini, care-i deveniseră familiare: blondul strângând-o ocrotitor în brațe pe Giovanna, ajutând la ridicarea casei, vorbind calm cu John, glumind cu Serafina, râzând, îngrijindu-se de soarta celorlalți… Acesta era Ulrich pe care începuse să-l placă, de care nu se mai temea, în ciuda aerului veșnic înghețat care stăruia în jurul lui chiar și atunci când se afla în casă, la căldură. Gândul la Serafina îl făcu să se simtă mai bine. Închise ochii și o văzu radiind lumină spre el, apoi își dădu seama că blondul era în spatele ei. „Ea are încredere. Eu de ce n-am avut?” Vocea Serafinei îi răsună în cap, veselă ca de obicei și un pic ironică: „ei, ce faci acolo? Te-ai hotărât să-ți aștepți sfârșitul? Oare asta te-am învățat pe munte?”

Imaginea pieri, iar băiatul deschise ochii și se apucă să deseneze cu vârful bocancului pe zăpadă drumul pe care îl parcursese de dimineață, încercând să localizeze măcar punctul în care se afla. „Azi-dimineață” suna acum ca „în urmă cu o sută de ani”. Pe atunci avea un adăpost cald, un acoperiș (ciudat, dar drăguț) deasupra capului, mâncare din belșug și era împreună cu

mama lui, care-l alinta și-i făcea toate voile. Căută în rucsacul devenit deodată teribil de greu – nu-i rămăsese decât un pachet de biscuiți pe jumătate început. Înghiți în silă un biscuite ca să-și potolească foamea, apoi dădu de piolet și colțari. În fața ochilor îi apăru din nou figura surâzătoare a Serafinei. Ea nu se lăsa, mergea pe munte chiar dacă nu se putea apleca singură să se încalțe. „Mergi și tu”, auzi vocea ei în minte. „Ce te oprește? Ai două picioare zdravene, umblă!”. Puse mâna pe piolet, făcu două-trei mișcări să se dezmorțească și se pregăti s-o pornească la drum, în direcția unde stabilise că trebuie să fie casa. Nu avea de gând să moară atunci și acolo – va lupta pentru viața lui, orice ar fi!

Merse câțiva pași, se poticni și căzu, se ridică și o porni din nou. Pierduse noțiunea timpului, punea doar mecanic un picior înaintea celuilalt, repetându-și din când în când „trebuie să merg, trebuie să merg” și oprindu-se numai atunci când rafalele de vânt făceau înaintarea imposibilă. Apoi, pe albul nesfârșit al câmpiei, se ivi un părelnic punct mai închis la culoare, minuscul. „Acoperișul și pereții gri ai casei”, gândi Dario și speranța îi dădu aripi. O luă spre punctul acela, dar, pe măsură ce se apropia, își dădea seama că se înșelase – casa era rotundă, puctul acela se alungea ca o siluetă, cu fiecare metru pe care băiatul îl parcurgea în direcția lui. „Orice ar fi, e un reper” își spuse Dario. Hotărî să meargă până acolo - poate era un alt nenorocit rătăcit în ceață, în căutare de ajutor? Văzu că acum și puctul se apropia de el, conturându-se din ce în ce mai clar, iar silueta dobândi un aer cunoscut. Dario începu să fugă, iar celălalt veni cu pași repezi și-l prinse în brațele lui ca niște menghine de fier. Chipul palid, dar prietenos al vampirului se aplecă asupra lui, zâmbind.

-Asta mai face încă o oră de întârziere, spuse Ulrich cu vocea lui rece. Dar a meritat experiența, te-am văzut ridicându-te și încercând să mergi mai departe. Bravo, nu uita să procedezi la fel de fiecare dată când te afli în dificultate.

-M-ai văzut? Cum? Unde?

-Ochii vampirilor văd mult mai bine decât cei omenești, răspunse calm blondul. Am fost mereu la cel mult cinzeci de pași de tine, dar tu nu puteai să mă zărești. Cum crezi că te-aș fi lăsat singur

aici, în pustietatea asta? Voiai să nu mai am o zi senină cu mama ta?

Giovanna își frângea mâinile, disperată. Degeaba alerga de la un geam la altul, peisajul de afară dispăruse cu desăvârșire, înghițit de ceață. Cablurile tensionate la maxim țineau casa pe loc, altminteri vântul ar fi rostogolit-o ca pe o minge veche. John arunca din când în când o privire furișă urgiei – nu voia ca Giovanna să-l suspecteze că e îngrijorat.

-Dario e bine, zise el. A plecat cu trei persoane care au, toate, puteri peste cele omenești și care nu se sperie de un vânt mai tare. Se vor întoarce cu toții, în perfectă stare de sănătate. Ori poate că s-au adăpostit undeva și așteaptă trecerea furtunii. Nu uita, Giovanna, că nu toată lumea suferă de frig așa ca tine.

Amber își făcea de lucru prin casă, căutând să nu se apropie de geamuri. Lungii ani petrecuți în scaunul cu rotile o făcuseră să-și închidă mintea în fața lucrurilor neplăcute și să ignore acele realități asupra cărora nu putea interveni.

-Se vor întoarce, zise ea calmă. Nu avem altceva de făcut decât să așteptăm.

Spre seară, Amber găsi în fine ceva cu care să potolească nervii Giovannei.

-Fiul tău va veni la cină, știi bine că n-ar dormi pe afară chiar dacă noaptea pe aici nu se lasă întunericul. În locul tău m-aș îngriji de o cină copioasă și fierbinte, pentru că la prânz n-a avut decât biscuiți uscați.

Giovanna dispăru în zona bucătăriei, iar John se postă la geam. Privirea lui ageră reperă cele două puncte care înaintau cu greu prin infernul alb și recunoscu silueta subțire a vampirului și pe Dario.

-Avem oaspeți la cină, anunță el victorios.

Dario năvăli în casă lăsând peste tot băltoace de apă, pe măsură ce țurțurii formați în păr i se topeau. Își îmbrățișă și-și sărută mama, dar într-un fel nou – era grav și cumva reticent. Giovanna nu-i cunoștea acestă latură a firii, îl știa copilăros și exuberant.

-Ce e? S-a întâmplat ceva? întrebă ea îngrijorată.

-Mă așteptam să mă tratezi ca pe un om matur și să-mi dezvălui adevărul despre Ulrich. Nu mai sunt copil, mamă, înțeleg unele lucruri. E adevărat că lumea mea la orfelinat se reducea la oameni, îngeri și sfinți, dar dacă tu știai că nu e așa, trebuia să mi-o spui. Nu era nici locul, nici momentul să iau la cunoștință, în furtuna de afară, că am un tată vitreg și un frate vitreg vampiri și că mai există o altă lume, pe care și eu de acum va trebui să o tăinuiesc.

Giovanna amuți, roșie ca focul. Se simțea vinovată – Serafina, Amber, până și Peruggio îi spuseseră că tăcerea nu-i servea la nimic, dar ea le replicase că doar vrea să-și ferească băiatul de un șoc. Iar acum șocul se produsese, în cele mai dezastruoase circumstanțe cu putință. Ulrich veni spre ea și o îmbrățișă.

-Giovanna, să nu mai faci asta altă dată. După câte a îndurat astăzi, Dario a dovedit curaj și perseverență. Va fi un bărbat pe cinste și e supărător pentru el să-i ascunzi adevărul. Îmi promiți?

Ea se ghemui la pieptul lui, suflându-și nasul în batista pe care vampirul i-o puse cu generozitate la dispoziție.

-Dacă am învățat ceva în cei cinci sute de ani ai mei, este că de o femeie nu trebuie să te apropii decât dacă ai o floare într-o mână, o cutie cu un diamant într-un buzunar și o batistă mare, în carouri, în celălalt, bombăni Ulrich.

Dario se gândi în clipa aceea la fata cu ochii verzi văzută la mănăstire. Oare când Rita își pierduse părinții, fusese cineva lângă ea să-i întindă o batistă? Dar alungă repede imaginea din minte – îi era îngrozitor de foame și de somn și avea probleme mai urgente de rezolvat în jurul propriei persoane, decât să se ocupe de batistele în carouri.

Amber privi tristă pe geam: Dario îi adusese aminte de fratele ei, a cărui pierdere era încă pentru ea o rană deschisă. John își puse grijuliu brațele în jurul ei:

-Nu fii necăjită! Și mie îmi lipsește Steve, dar Ulrich m-a asigurat că e bine și – cine știe? – poate într-o zi îl vom putea vedea din nou.

Vijelia se potoli peste câteva ore, la fel de brusc cum începuse. John, ajutat de Ulrich, ieși în fața casei cu o lopată – vântul crease adevărate troiene care trebuiau nivelate. Dario dormea dus în tot acest timp, vegheat de Giovanna.

La mai bine de o zi și jumătate de când plecaseră, Serafina și Peruggio apărură la orizont fără grabă, bucurându-se de plimbarea prin aerul rece, dar senin. Dario se trezi ca să le spună că aflase marea veste – avea un tată vitreg și un frate vitreg vampiri!

-E perfect, zise râzând Serafina, dar nu trebuie să povestești asta la școală. Colegii tăi vor fi și așa destul de invidioși că tu ai fost în Antarctica și ei nu.

Dario adormi din nou. Visă zăpezi nesfârșite, munți și viscole năprasnice și totuși, când se trezi, își spuse că vacanța aceea fusese lucrul cel mai grozav care i se întâmplase până atunci, în toată viața lui.

Cap.32: Superstiții

Odată cu soarele, voia-bună se întoarse în casă. Dario îi povestea maică-sii (a câta oară?) ascensiunea pe munte și drumul prin furtună, Amber și John se plimbau pe câmpia din fața casei, iar Serafina își cărase fotoliul pe brâul care înconjura acoperișul, moțăind acum mulțumită. Ulrich observă cutele săpate pe fruntea netedă a lui Peruggio, care îi dădeau un aer schimbat, de om matur și viitor tată de familie serios.

-Îngrijorat? întrebă vampirul. De ce?

Ochii lui Peruggio trecură absenți peste el, argintii. Se grăbea să urce scara care ducea la Serafina, când Ulrich îl prinse de braț.

-Am observat cum te învârți în jurul soției tale, cu un aer atât de protector de parcă suspectezi mereu pe oricare dintre noi că am vrea să-i facem vreun rău. Să știi că asta mă jignește! Bănuiesc că eu sunt cauza neliniștii tale, pentru că sunt singurul ucigaș de pe aici, dar ți-am mai spus că m-am hrănit bine înainte de a veni încoace și sunt capabil să rezist oricărei tentații. Și în plus nu i-aș face vreun rău Serafinei niciodată, doar mă leagă jurământul făcut Dumitreștilor.

-Ulrich, liniștește-te! Interpretezi lucrurile pe dos! Nu vampirii mă îngrijorează acum, Serafina nu vă poate citi mințile, ci oamenii.

Oamenii nu-și pot controla gândurile și răul se strecoară în ele fără ca ei să vrea sau să fie conștienți de asta.

Ulrich urcă neauzit pe balcon, privi chipul Serafinei și reveni în casă.

-Soția ta a adormit, deci se poate lipsi de tine pentru vreo jumătate de oră. Cine te îngrijorează? Giovanna? John? Dario? Amber?

-Amber, recunoscu Peruggio lăsându-se să alunece pe una din pernele pe care le foloseau în loc de scaune.

-Păi parcă ea e telepată și cei de soiul ei își protejează mintea.

-Teoretic da, dar soția mea e acum asemenea unui burete care absoarbe tot ce se găsește în mediul din jurul ei, emoții, gânduri, sentimente, fără să le poată filtra. Copilul amplifică toate astea și devine sensibil la ele, pentru că el comunică deja cu mintea Serafinei. Iar ea, în starea în care este, citește involuntar mintea oricui, fie telepat, medium sau om obișnuit.

-Până aici am înțeles, dar ce gândește Amber și micuțul vostru n-are voie să afle?

-Lucruri rele, șopti Peruggio într-un târziu. Încă e furioasă că fratele ei a murit, încă i se pare o nedreptate că l-a pierdut pe Steve. Iar furia naște dorință de răzbunare.

-Carlos-Enrique Mayor e mort, zise blondul indiferent. L-am văzut murind cu ochii mei, așa că Steve a fost răzbunat. Amber ar face bine să se astâmpere!

-Ea n-a văzut nimic din toate câte ai văzut tu. Ei doar i s-a povestit, iar în povestea ta și a lui John sunt destule lucruri neclare. Amber nu e o ființă credulă…

-Deci nu crede că Mayor e mort?

Peruggio fixă un punct nedefinit din fața lui, cu aceea privire argintie atât de specifică și rosti cu glas molcom:

-Amber a fost mințită odată, de ce ar mai avea încredere acum? A durat cam mult, din punctul ei de vedere, până când a aflat adevărul despre Steve. Iar un cadavru pe jumătate carbonizat nu e ușor de recunoscut, asta știe și ea că doar a colaborat cu poliția destul de mult.

-La dracu' (scuze, șefule!). Dacă Ulrich ar fi fost om, sângele i s-ar fi urcat în obraji de enervare. Așa se mulțumi doar să ridice tonul

vocii lui reci. Auzi, pentru binele ei am tăinuit că frate-su a devenit vampir. N-aveam chef ca ea să-l caute și s-o sfârșească într-o noapte cu beregata sfâșiată. Și care-i răsplata? Amber îi învenineează zilele Serafinei cu ideile ei despre răzbunare! Zău, cine a spus că trebuie să fi prost ca să-i ajuți pe oameni, a spus adevărul.

Peruggio ascultă tirada lui Ulrich în tăcere.

-Poate. Dar Amber are partea ei de dreptate. Se știe doar că Mayor a fost împușcat cu arma vraciului, dar nimeni nu știe cine a făcut-o. Jean Duc susține că nu l-a ucis el, deși arma era a lui. E cam greu de crezut că moșneagul a devenit dintr-o dată un țintaș atât de bun.

-Fie, na! Am hotărât că n-are rost să mai protejez oamenii. Pilotul a fost! Nu l-am dat de gol pentru că omul abia ce scăpase de acuzația de furt de elicopter, un dosar de crimă era tot ce-i lipsea. E un tip cinstit și m-a ajutat la nevoie.

-Și arma lui Jean Duc?

-A găsit-o probabil în camera vraciului, eu i-am cerut să meargă acolo și să-i dea foc. Blestematul de bătrân a adunat țepușe și funii împletite de usturoi, crucifixuri și alte chestii care nici mie, nici lui Steve nu ne plac. Așa că ne-am împărțit treaba: Steve urma să se ocupe de Carlos, eu de șeful pazei și pilotul de Jean Duc, dar măscăriciul acela a fugit pe scări de cum a început lupta, ca să-și scape pielea. În biroul lui Carlos era o ușă secretă, criminalul a încercat să fugă pe acolo după ce Steve îl încolțise. Când am ajuns eu în locul acela, Carlos era mort, pilotul ținea arma care fumega și Steve se uita ca hipnotizat la omul pentru uciderea căruia a acceptat să devină vampir. I-am spus să-i bea sângele, ca să-l liniștesc. Indiferent cine l-ar fi ucis pe Carlos, odată ce prețul sângelui a fost plătit, Steve a scăpat de obsesia răzbunării. Iar pilotul avea motive temeinice să-l scoată din joc – din cauza ticălosului de Mayor, cariera lui s-a dus pe apa sâmbetei. Norocul omului e că l-am angajat eu, fiindcă tot voiam să vin încoace și trebuia să închiriez un avion pentru asta.

-Aha! Deci Steve i-a băut sângele și i-ați lăsat cadavrul să ardă ca să acoperiți urmele.

Peruggio nu se miră prea tare. Nu-i plăceau obiceiurile vampirilor, dar știa că ei așa fac, ca oamenii să nu le descopere

existența. Toate cadavrele secate de sânge erau incendiate. Și-apoi mercenarii lui Carlos, la porunca acestuia, o fugăriseră pe Serafina pe munte, un motiv destul de temeinic ca să nu-l iubească de loc pe haitian.

-Voi avea grijă ca Amber să afle toate câte mi le-ai spus, făcu Peruggio. Îți mulțumesc pentru sinceritate. Dar ia stai! Parcă am auzit ceva despre un foc pe care oamenii nu l-au putut stinge, Aici sigur e mâna ta! Ochii tânărului se întoarseră, argintii și iscoditori, spre Ulrich.

-Nu mă privi așa. Știu că mă condamni, că pentru tine viața oricărui ticălos e sfântă, dar Calros merita cu prisosință să moară. Dacă ai ști ce grămadă de cadavre zăcea în iazul din spatele palatului! Individul își tortura dușmanii, apoi îi arunca în iaz cu un pietroi de gât. Cred că vraciul trebuia să dezinfecteze apa aia împuțită zilnic! Asta cum ți se pare?

-Nu te condamn, spuse molcom Peruggio. Lumea voastră, obiceiurile voastre… Dar aș vrea să știu cine a pus focul. Tu sau Jean Duc?

-Eu nu, nici pomeneală! Iar ăla nu e decât un impostor nenorocit!

-Atunci cine?

-Nu pot şti asta. Mă pregăteam să incendiez clădirea când am simţit miros de fum şi mi-am dat seama că cineva mi-o luase înainte. Peruggio, oamenii se pot folosi de magie? Am hipnotizat o fată care lucra pentru Carlos, ca să aflu de la ea cum se pătrunde în palat. Fata asta mi-a vorbit de mama Tia, o femeie în vârstă, un fel de şefă peste menajere. Mi-a spus că soţul femeii şi fiii ei deveniseră zombi creaţi de Jean Duc şi că femeia cocea în taină păpuşi din aluat cu chipul lui Carlos, în care înfigea ace şi cuţite în fiecare noapte.

-Ai văzut femeia?

Ulrich dădu din cap, de sus în jos, de câteva ori.

-Da. Când am atacat palatul, era pe scară şi a fost capul revoltei, ne-a ajutat iar celelalte femei o urmau toate ca una. Am urcat scara trecând pe lângă ea şi mama Tia m-a privit în ochi. Ochii ei treceau prin mine şi jur că a ştiut ce sunt, numai că şi-a ţinut gura închisă.

-Bătrânele creole sunt maestre în arta magiei, răspunse Peruggio. Au vrăjitoria în sânge. Steve n-a căutat-o încă pe Amber?

Ulrich clipi des, surprins de schimbarea de subiect.

-Nu, dar ştim amândoi că o va face. Nu-mi place să mă gândesc la asta, pentru că Amber va muri şi de moartea ei tot eu voi fi răspunzător. Indirect, e adevărat, dar dacă nu l-aş fi transformat pe Steve…

Scara de lemn începu să scârţâie. Serafina îşi făcuse plinul de somn la soare şi acum cobora spre ei.

-Despre ce discutaţi voi aici?

-Despre Amber şi Steve, recunoscu Peruggio fără ezitare. Ştii, Ulrich…

-Ulrich se teme că Steve şi-ar putea ucide sora şi îşi face mustrări de conştiinţă pentru ceva ce poate fi lesne prevenit, spuse Serafina cu seninătate. Zău aşa, nu vă mai bateţi capetele cu fleacuri!

-Mai nou mă citeşti şi pe mine? izbucni blondul. E imposibil!

-Tu ai doar o figură expresivă, tot ce gândeşti ţi se citeşte pe faţă. Dar să nu te frământi pentru soarta lui Amber!

Peruggio o privi confuz. În minte îi reveniră cuvintele Arianei: „să te încrezi în intuiția unei femei însărcinate". Serafina văzuse o cale, acolo unde în fața lui se întindea doar întunericul.

-E atât de simplu, făcu Serafina cu un zâmbet larg. M-am tot gândit cum s-o protejăm pe Amber, iar soluția a fost mereu la îndemâna noastră. Mai țineți minte cele trei nopți în timpul cărora Steve s-a transformat în vampir?

Peruggio zise un „da" hotărât, Ulrich afișă o expresie care arăta clar că evocarea aceea nu-i făcea plăcere. Serafina îl ignoră și continuă:

-În nopțile acelea, s-a dezlănțuit o magie întunecată și forțe nevăzute au încercat să ne atace. Dar lumina le-a alungat. Am făcut un foc și asta le-a ținut la distanță. Ulrich, vampirii se tem de foc, nu?

-Trupurile noastre sunt mai inflamabile ca cele ale oamenilor, așa că ne ținem departe de flăcări, recunoscu blondul. Dar eu știu să produc foc magic, din senin.

-Te-am văzut făcând asta, confirmă Serafina și gândul îi zbură la malul lacului Zânelor și la Giovanna încălzindu-și mâinile la foc. E

tot ce trebuie, ca să-l oprești pe Steve fără a-i face rău. Te vei descurca?

Ulrich o privi recunoscător și clipi des din pleoape, ca și cum ar fi fost orbit de lumină.

-Dacă mă descurc? Sigur că da! De ce oare nu m-am gândit și eu la asta? Să-mi spui doar de unde voi ghici momentul în care Steve se va decide să se apropie de Amber.

Serafina zâmbi.

-Cu părere de rău, nu pot ști ce se petrece în mintea lui Steve. Va trebui să stai în preajma lui Amber și să aștepți. Mie însă intuiția îmi spune că nu vei fi nevoit să aștepți prea multă vreme. Și nu uita, toate lucrurile aparent complicate au soluții simple și ușor de aplicat, totul e să fii convins că le găsești.

Cei doi bărbați își aruncară priviri cu subînțeles. Dacă Serafina vorbea despre intuiția ei, orice spunea trebuia luat ca o certitudine absolută. Ulrich se îndepărtă mulțumit, în timp ce Peruggio rămase pironit locului. „Toate lucrurile aparent complicate au soluții simple și ușor de aplicat", își repetă el în gând. Vorbiseră despre Amber, desigur, dar cuvintele Serafinei îl făceau să se gândească, iar și iar, la problema tablelor de smarald. Oare și cedarea lor către emisarii unei lumi necunoscute se rezuma la un lucru simplu? Privi în urma Serafinei și zâmbi cu încredere. „Simplu și ușor de aplicat…". Hm, așa să fie?

Sfârșitul de săptămână se apropia cu repeziciune. Avionul aterizase deja în fața casei, iar pilotul și Ulrich descărcaseră darul blondului pentru Serafina și Peruggio: o sanie pusă în mișcare de un motor electric, alimentat de obișnuitele panouri solare. Serafina se deplasa tot mai greu și cadoul îi făcea o plăcere imensă – putea să exploreze zone îndepărtate, fără să obosească.

Dacă cei doi tineri erau veseli, ceilalți regretau deja sfârșitul vacanței, înainte chiar de a se fi încheiat.

-Înapoi la școală, la mănăstire, bombăni Dario. Ce rahat!

Giovanna îi aruncă o căutătură urâtă. Nu-i plăcea ca fiul ei să vorbească așa, „ca un golan”.

-Până acum ziceai că te simți bine acolo, remarcă Serafina.

-Da, dar nimic nu mai e cum a fost, răspunse adolescentul. Va trebui să mă întorc între zidurile acelea ca de închisoare, acum când știu ce lucruri minunate și câte ciudățenii se găsesc în lumea largă. Iar voi veți explora alte ținuturi nemaipomenite, în timp ce eu voi buchisi pentru încă un an tot soiul de ceasloave soioase, bune numai ca să omori muștele cu ele. Nu e drept!

Serafina aruncă băiatului o privire adâncă și cercetătoare.

-Știu ce e în sufletul tău. Și eu mă simțeam așa ca tine, de fiecare dată când mă întorceam din vacanțele petrecute cu tata, pentru că el nu-mi arăta decât locuri excepționale. Dar trebuie să pricepi că asta e firea lucrurilor. Nu poți să te bucuri de frumusețea lumii ăsteia dacă nu ai înțelegerea necesară, iar înțelegerea ți-o dă numai cunoașterea. Așa că, tinere, înapoi la școală!

Ceva din privirea argintie a tinerei femei îl convinse pe Dario că trebuia să facă exact ceea ce ea îi spusese. „Poftim! Și tot noi, vampirii suntem acuzați că ne folosim de farmece pentru a subjuga mintea omenească”, remarcă Ulrich în treacăt, dar nimeni nu catadicsi să-l bage în seamă.

Serafina și Peruggio își conduseră oaspeții la scara micului avion.

-E un om bun, murmură Peruggio privindu-l pe pilot. Ulrich a avut dreptate.

Ultimul urcă la bord blondul și ochii strălucitori ai fiului luminii se fixară asupra lui.

-Apăr-o pe Amber fără să-i faci rău lui Steve. Serafina ți-a spus cum să procedezi! Succes!

Ulrich îl strânse în brațele sale ca niște clești de fier.

-Așa voi face, mititelule. După ce-l depun pe Dario la Roma, mă voi întoarce în Canada ca să am grijă de Amber. Oricum, ne vom vedea în martie, când voi veni să vă ajut cu mutatul calabalâcului vostru în Groenlanda. Sper să vă găsesc bine, sănătoși, da?

Aparatul de zbor decolă lin, se roti o dată deasupra câmpiei și a casei, apoi se pierdu în zare.

-Gata cu frigul, murmură Giovanna. Ce fericire!

Pentru Amber, întoarcerea în orășelul ei fusese neplăcută. Se obișnuise neașteptat de repede cu lumina continuă, iar acasă soarele apunea atât de devreme, că abia te puteai bucura de lumina lui și era iarăși noapte. Se întorcea pe jos de la școala unde preda, ca în toate serile de când se sfârșise vacanța. Drumul era scurt – cinci minute din centru până pe treptele care o scoteau pe strada ei, încă cinci minute pe scară și nu mai mult de două sau trei ca să treacă pe lângă casa vecinilor. Era pentru prima oară că se gândea să învețe să șofeze – ciudat cât de multe gânduri îi veneau acum pentru prima oară! O mașină ar fi fost bună ca să o scutească de plimbarea prin frig. În Antarctica, săptămâna de vară fusese mai rece decât ziua de ianuarie din orașul ei și totuși Amber își strânse paltonul în jurul trupului și grăbi pasul. Poate umezeala din aer era de vină, poate întunericul sau poate singurătatea, dar ea nu se simțea de loc confortabil. Când coti pe strada ei, privi îngrijorată spre păduricea care începea chiar la capătul aleii. Cam până acolo se întindea rețeaua de iluminat urban, așa încât pădurea părea în noapte o pată de întuneric foșnitor. Negura era densă în zona aceea, iar frigul mai mușcător decât jos în oraș. Amber privi îngrijorată în jurul ei – strada era pustie, deși abia trecuseră șase ore de la amiază. Pe lângă case, zăpada fusese adunată în grămezi înalte de un stat de om. Trecu de nămeții care mărgineau propria curte și-și căută cheile, aruncând priviri neliniștite încoace și încolo.

La drept vorbind, frigul acela îi aducea aminte de răcoarea subită pe care o simțise cu un an în urmă, când Nelly Noel îi intrase pentru prima oară în locuință. Se despărțise de Ulrich abia de câteva zile, întrebându-se dacă poveștile cu vampiri pe care i le spusese blondul aveau vreo sământă de adevăr sau erau doar fantezii de scriitor. În Antarctica, în lumina veșnic strălucitor de albă, cu John alături, vampirii i se păruseră creaturi ucigașe, dar drăguțe. Acum însă, cu John la sute de mile distanță, prins până peste cap cu treburile lui de servicu și cu pădurea întunecată și foșnitoare la doi pași, Amber se pomeni tremurând când deschise ușa casei. Da, e

adevărat, i se promisese protecția dacă fratele ei… nu, se corectă Amber, dacă cel care fusese cândva fratele ei ar fi venit să o întâlnească - și să o omoare, fără urmă de îndoială. Dar Ulrich plecase cu Dario și Giovanna la Roma, John ancheta aparița unui OZN în Minnesota iar ea nu se simțea protejată deloc. Bătrânul George și poliția locală fuseseră răsfățați de prea multă vreme cu un serviciu călduț, ca să mai poată interveni într-un fel, în caz că… Și-apoi, cine s-ar fi putut măsura cu un vampir? Iar darul ei de a citi mintea oamenilor era inutil, doar experimentase asta cu Ulrich şi mintea blondului rămăsese mută ca un zid de piatră.

„Steve nu îți vrea răul”, îi șoptea vocea ei interioară. „A fost fratele tău adorat și te iubește”. „Da”, gândi Amber, „dar sângele meu – sângele nostru – îl va face să nu se poată stăpâni și mă va ucide”. „Nu și dacă nu-i e sete”. Cum și de unde îi venise ideea asta? Amber își pregăti, ca în fiecare seară, un ceai cald, apoi se duse în bibliotecă și se apucă să noteze pe un petic de hârtie tot ce aflase despre vampiri de la Ulrich, din filme, din cărți sau de pe wikipedia. Nu putea cere să fie păzită la nesfârșit – se va descurca singură cu Steve, încercând să rămână în viață!

Până dimineața, Amber știa ce are de făcut. Notase numărul de telefon al celui mai apropiat abator, care își făcea publicitate în cartea de telefoane că vinde produse rezultate din sacrificarea viteilor de carne. Amber aflase deja că și fabrica de pantofi din oraș se aproviziona cu piei de acolo – ea de ce nu ar cumpăra sânge? Ulrich spusese doar că Steve era capabil să se hrănească și cu altceva decât sânge uman. Și mai avea ceva de făcut în așteptarea lui Steve: Amber se duse la cel mai apropiat magazin pentru animale de companie și ieși de acolo ținând în brațe un ghemotoc alb-cenușiu, cu blănița pufoasă, despre care proprietarul magazinului o asigurase că va deveni un formidabil câine-lup în doar câteva luni. Amber îi făcu culcușul într-o cușcă de lemn pe care o instală pe terasa din spatele casei, spre care dădea geamul de la bucătărie. Micul animal își mirosi circumspect noua locuință, se făcu covrig pe bucata de blană cu care Amber îi căptușise podeaua cuștii și lătră mulțumit.

Poate că-i trebuia un an ca să devină un lup adevărat, dar din prima zi făcu un tărăboi nemaipomenit și-i întoarse ordonatei Amber

programul pe dos. Cățelul era când afară în zăpadă, când în brațele stăpânei, lângă șemineu și se atașă de tânăra femeie de cum o văzu pentru prima dată. Amber zâmbi mulțumită – nici că se putea mai bine! Micul animal sărea și lătra continuu dacă simțea o prezență străină în jurul casei – exact ce-și dorise ea!

Într-una din seri, după ce Matilda plecase, Amber turnă o jumătate de litru de sânge într-o sticlă și-i puse un dop etanș. Se strâmbă, plină de scârbă, când văzu câteva firișoare roșietice prelingându-se în chiuvetă, dar nu zise nimic – doar o făcea pentru fratele ei! Se strecură pe ușa din dos în frigul de afară și puse sticla pe pervazul lat al geamului de la bucătărie, care dădea spre terasă. În timp ce făcea asta, își spunea într-una că e nebună de legat și că va găsi a doua zi sticla neatinsă. Și totuși în noaptea aceea dormi iepurește, atentă la orice zgomot, cât de mic. Cățelul, când se plictisi să se agite, adormi în cușca lui, iar până la răsărit liniștea fu desăvârșită.

În zilele care urmară, asta se transformă în ritual. Amber punea seara sticla pe pervaz și o recupera în zori, înainte ca vreunul dintre vecini să se fi trezit, apoi ascundea sângele în frigider. Se obișnuise să schimbe din când în când conținutul recipientului, gândindu-se cu groază că vara, când căldura va altera sângele, va trebui să facă zilnic acest lucru. Stomacul ei se revoltă timp de câteva zile, trimițându-i valuri de greață, până când Amber hotărî că trebuia să-și învingă cumva repulsia. Decise să considere sângele acela gros și lipicios, cu miros neplăcut, ca fiind un soi de vin roșu mai deosebit și își achiziționă rezerve considerabile de gumă de mestecat din sortimentul cel mai mentolat pe care-l putea găsi. După o vreme, mâna nu-i mai tremura și stomacul parcă i se mai liniștise. Cu toate acesta, nu era nici urmă de Steve, pe nicăieri. John era tot în Minnesota, iar Ulrich îi scrisese ultima oară de la Sasca.

-Și mama a înnebunit, șopti Amber într-o seară, pe când punea sticla în geamul bucătăriei. Poate că pe mine mă așteaptă același lucru.

Dar dacă sticla cu sânge era prețul somnului ei liniștit, ei bine, merita să-l plătească! Pe lângă liniște, dobândise și un prieten care i se gudura devotat la picioare și o urma la fiecare pas. Noaptea, cățelul putea zburda liber prin grădină, iar la prima rază de soare îi

auzea lăbuțele zgâriind ușa dinspre terasă și cerând să fie lăsat în căldura bucătăriei.

Amber se bucura atât de mult de puiul de lup, încât se grăbea acasă de la școală ca să se joace cu el, fugind pe drum cât de repede o duceau picioarele. Dimineața, primul gest reflex îi devenise să se repeadă la ușă, să aștepte până ce ghemul alb-cenușiu o zbughea pe lângă ea în casă și apoi să se aplece și să-și înfunde mâinile în blana lui moale. O surprinse cu atât mai mult dimineața când își găsi câinele în cușca lui, urmărind-o de acolo cu niște ochi îngroziți și refuzând să iasă, chiar și când ea încercase să-l ademenească oferindu-i mâncare și mângâieri.

„E bolnav, bietul de el”, își spuse Amber îngrijorată, ridicându-se de lângă cușcă și pregătindu-se să telefoneze după un veterinar. Abia atunci remarcă geamul bucătăriei. Pe pervazul lui lat era o sticlă goală, perfect curată, iar în sticlă fusese înghesuită o bucățică de hârtie făcută sul. Pe Amber o trecu o sudoare înghețată…

Clădirea, aflată în plin câmp, la distanță de orice localitate, aducea de departe a închisoare. Un gard înalt și solid de sârmă o înconjura pe toate cele patru laturi, iar de-a lungul gardului se înșirau camere video de supraveghere. Dar asemănările cu un centru de detenție se opreau aici. Zidurile fuseseră vopsite în culori vii, plăcute, în jurul construcției masive se întindea un parc îngrijit, cu alei și bănci, iar pe una din laturi se găsea o parcare mare. Până la poartă ducea o șosea bine întreținută, care se desprindea din autostradă.

Portarul făcu ochii mari când văzu bărbatul scund, cu ochelari de soare, din fața lui, care părea să fi venit pe jos de nicăieri, apărând din întuneric. Era imposibil să ajungi fără o mașină în locul acela.

-Ați sosit cam târziu, domnule. Programul de vizită se încheie peste un sfert de oră.

-Nu stau mult, răspunse bărbatul cu un glas rece.

-Prea bine, ridic imediat bariera dinspre parcare.

-Nu e nevoie, Bărbatul își scoase ochelarii și paznicul zări o pereche de ochi roșii, care-l priveau fix. Uită acum că m-ai văzut vreodată!

Paznicul privi un punct fix din fața lui, cu o căutătură goală și chipul inexpresiv, ca omul aflat în transă.

-Da, domnule.

Ajuns în curtea largă, străinul cu ochii roșii trecu repede pe lângă sursele de lumină care-i aruncau pe chip reflexe albăstrui, accentuându-i paloarea cadaverică, urcă scările care duceau la recepție și se pomeni față în față cu o asistentă în halat alb, tânără și drăguță.

-Domnișoară, am venit să-mi vizitez mama. O caut pe Rose Brown.

-Ați mai fost pe la noi? Nu vă țin minte.

-Mama e internată de treizeci de ani. Am fost aici înainte de a te fi născut dumneata.

-În acest caz știți unde să mergeți. Ați vrea să vă însoțească cineva din personalul nostru? Doamna Brown e de obicei destul de calmă și dacă nu doriți să fiți însoțit, puteți merge singur.

-Domnișoară, făcu bărbatul aplecându-se în față și scoțându-și ochelarii – tânăra se trase speriată îndărăt, tremurând ca și cum i-ar fi fost frig – am nevoie de doi însoțitori solizi, pentru că în prezența mea mama a devenit întotdeauna agitată. Nu vreau să i se întâmple ceva!

Ochii roșii o priviră fix și tânăra femeie apăsă mecanic pe un buton. Doi zdrahoni în salopete de un verde pal apărură dintr-o încăpere alăturată.

-Însoțiți-l pe domnul Brown la camera lui Rose. Luați și niște tranchilizante, poate va fi nevoie.

Bărbatul scund ridică privirea spre cele două matahale. „Le-aș putea frânge gâtul cu degetele unei singure mâini. În fine, se presupune că vor fi acolo ca să mă apere pe mine de mama și nu invers. Să vedem…” Camera lui Rose era la capătul unui coridor interminabil, care-i dădu timp lui Steve să-și adune gândurile până ajunse în fața ușii. Venea din nord, după săptămâni lungi de vânătoare și era atât de sătul că se simțea de-a dreptul imbuibat. Totuși, gâtul continua să-l ardă – nu băuse decât sânge de animale.

Era o durere surdă, dar permanentă, pe care însă putea să o controleze și uneori chiar s-o uite, atunci când altceva îi atrăgea atenția. Steve considerase că e mai bine s-o vadă pe Rose întâi, decât să o caute pe Amber. În jurul maică-sii era personal de gardă și o cameră video montată în încăperea care-i slujea de casă, iar paznicii… „Paznicii nu te-ar putea opri dacă ți-ai pierde autocontrolul, știi bine asta", gândi Steve. Și totuși prezența lor îi făcea bine. Pe Amber va trebui s-o vadă între patru ochi…

Se opri în fața ușii. Prin vizorul mare se vedea camera, cochetă, ordonată și plină de plante. Rose făcuse o fixație pentru îngrijirea plantelor și medicii stabilimentului ajunseseră la concluzia că această activitate îi făcea bine și o încurajaseră să-și transforme camera în seră. Împărțea spațiul cu o altă femeie, dar care, ca de obicei, era plecată în salonul comun, dotat cu un televizor uriaș. Indiferent ce se transmitea, femeia aceea ședea ziua toată în fața televizorului, privindu-l cu ochii ficși și legănându-se înainte și înapoi.

Rose tocmai ștergea cu o cârpă udă frunzele unui ficus, insintând exagerat, de parcă ar fi vrut să le facă să strălucească asemena unei oglinzi. Steve se opri în fața ușii și trase adânc aer în piept. Cei doi zdrahoni se opriră în spatele lui. Ei nu puteau ști că vizitatorul lui Rose, cu fața lui albă și ochii ascunși îndărătul ochelarilor de soare, nu avea nevoie să respire. Dar Steve testa aerul din jurul lui. Oricât de etanșă ar fi fost ușa care-l separa de Rose, mirosul sângelui ei trebuia să se fi strecurat cumva până la el, înnebunindu-l. Ulrich îi spusese că va fi mai cumplit decât mirosul lui Carlos, în casa căruia suferise ca un câine, simțind pe gât flăcările iadului până când își potolise setea cu sângele haitianului. Desigur, Ulrich nu avea de unde să știe – blondul nu-și vizitase niciodată familia umană rămasă în viață. Și totuși, ceea ce simțea Steve era aroma sângelui paznicilor din spatele lui. Din dosul ușii închise răzbătea un parfum discret, care mirosea mai curând a pădure tropicală decât a om – probabil asta se datora mulțimii de plante adunate în cameră. „Mă pot controla", decise Steve și apăsă pe clanță.

Ușa se deschise fără zgomot și el pătrunse în camera-seră. Cei doi îngrijitori îl urmară. Rose Brown ridică o clipă ochii, îl văzu pe

vizitator dar probabil îl consideră neinteresant, pentru că se întoarse la ficusul ei. Unul din cei doi îngrijitori tuși ușor.

-Aveți un oaspete, doamnă Brown.

-Să-l ia dracu! bombăni femeia. De ani de zile n-a mai venit nimeni pe la mine și voi mă țineți închisă acum, când Pământul s-a umplut de străini. Sunt micuți, cu pielea ca de reptilă, gri-verzuie și cu capetele exagerat de mari. Răpesc și torturează oameni, iar voi, două matahale, tăndăliți aici fără folos în loc să luptați cu arma în mână împotriva lor.

-Rose, e fiul tău, insistă unul dintre îngrijitori.

-Eu n-am nici un fiu! Familia mea a fost ucisă de străini, pentru că noi știam adevărul. Noua mea familie sunt plantele astea. Sunt verzi ca și invadatorii, e o culoare excelentă de camuflaj. Plantele știu și ele, îi urmăresc aparent nemișcate, dar frunzele lor îmi șoptesc tot ce se întâmplă afară și eu sunt cu ochii pe inamicii noștri. Dar să nu vă prind că suflați cuiva o vorbă despre asta!

-Ați fi dispusă să vorbiți cu un oficial al guvernului? Mă ocup de studiul inteligențelor extraterestre, zise Steve înaintând cu un pas în încăpere. Iată legitimația mea!

Rose Brown întoarse pe toate fețele cartonul pe care i-l întindea Steve. Nu era decât o bucată de hârtie cu o poză, pe care Steve mâzgălise simboluri oculte, dar pentru femeia din fața lui era destul.

-Sau credeți că plantele ar accepta să colaboreze cu mine? Le pot întreba unele lucruri?

-Stați jos, îl invită Rose. Plantele nu vorbesc decât cu mine, nimeni de aici nu înțelege limbajul lor. Dar mie îmi puteți pune întrebări, pentru că sunt printre puținele persoane care știu adevărul.

Zdrahonii făcură figuri disperate. Rose nu părea agresivă azi, dar dacă se apuca să-și depene istoriile ei fanteziste, era în stare să nu mai tacă până a doua zi în zori. Steve intrase în jocul ei – singura speranță a celor doi era că oaspetele femeii se va plictisi repede de felul în care ea bătea câmpii și că va pleca de acolo curând. Rose se aplecase și vorbea șoptit, cu fruntea la două degete distanță de capul lui Steve, care respira calm. La un moment dat, până și ea, oricât de adâncită ar fi fost în poveștile ei, trebuia să simtă cât de frig

se făcuse în încăpere în prezența oaspetelui. Ochii lui Rose se fixară asupra lui Steve, cercetători.

-Ești rece. De ce ești atât de rece?

-Așa nu pot fi detectat de senzorii de temperatură de pe navele inamicilor noștri, răspunse Steve salvat de inspirația de moment.

Dar în mintea tulbure a lui Rose, bănuiala începuse să încolțească deja.

-Dar dacă ai venit aici să mă tragi de limbă și de fapt ești spionul lor?

Zdrahonii se desprinseră din colțul în care stătuseră până atunci. Dintr-o dată, Rose respira sacadat și ochii i se învârteau în gol în orbite. Unul din ei o prinse de mână, în timp ce celălalt îi înfipse rapid o seringă în braț.

-Ne pare rău, domnule, dar ar fi bine să ieșiți. Oricum, peste câteva minute va dormi dusă.

Steve ieși fără să-și ia rămas bun, abandonând în mâna lui Rose falsa legitimație, pe care aceasta o făcu ferfeniță, revărsându-și furia crescândă asupra bietei bucăți de carton. Se hotărî să aștepte în fața ușii ieșirea celor doi îngrijitori și să se intereseze politicos de starea maică-sii, pentru că așa era cuviincios să facă. Pentru el însă lucrurile erau clare – Rose era la fel de nebună ca în urmă cu câțiva ani, când o văzuse ultima oară, prezența lui îi provoca aceleași crize inexplicabile de furie despre care medicii îi spuseseră că nu apăreau în prezența altor persoane dar – mai ales – Steve primi răspuns la întrebarea care îl frământase atât de mult încât se decisese să-și caute mama. Ulrich se înșelase sau fusese mințit – sângele rudelor nu avea un impact mai mare asupra unui vampir decât sângele oricărui alt om. Ăsta nu fusese decât un alt mit care cedase în fața probei realității.

„Lumea mea e plină de superstiții – chiar mai plină decât lumea oamenilor”, își spuse Steve. „Va trebui să-l informez pe creatorul meu despre asta, dar înainte de orice altceva, trebuie să o văd pe Amber. De ea mi-era dor într-adevăr, Rose nu e decât o amintire din trecutul meu uman, atât de îndepărtat încât pare viața unei alte persoane”.

Cap. 33 : Frate și soră

Amber duse sticla în bucătărie și-și lăsă cățelul să intre în casă. Animalul părea terorizat, dar ea nu avea acum timp de câinele lup – strângea sticla goală cu mâinile crispate, privind-o atentă. În mod sigur cel care băuse sângele spălase sticla. Amber avea o fântână cu pompă în spatele terasei, de apa căreia se folosea grădinarul ca să-i ude peluza. Oricine ar fi spălat sticla aceea, merita recunoștința ei – o scutise de o muncă neplăcută. Răsturnă recipientul și încercă să scoată mesajul, dar hârtia rulată trecea greu prin gâtul îngust al sticlei, iar mâinile îi tremurau. Căută o pensetă, în timp ce în mintea ei se acuza pentru somnul de plumb din ultimele nopți. Dacă după întoarcerea din Antarctica dormise la început iepurește, acum oboseala o răzbise și era capabilă să doarmă adânc, uitând cu totul de lumea din jurul ei. Oare autorul mesajului fusese Steve? Încercase cumva să intre în casă? Amber dădu de blestemata de pensetă și trase adânc aer în piept, impunându-și să-și stăpânească tremuratul mâinilor. Prinse cu capătul pensetei hârtia din sticlă și – cu nesfârșită băgare de seamă – reuși s-o scoată. Desfășură bucățica de hârtie făcută sul – se dovedi o filă ruptă dintr-o agendă de buzunar, pe care fuseseră mâzgâlite câteva rânduri cu pastă roșie. Lui Amber îi stătu inima în loc – recunoscuse scrisul fatelui ei.

„Ne vedem peste o săptămână, seara, după ce te întorci de la școală. Steve”. Mai era și un post-scriptum, cu litere incredibil de mărunte: „nu-ți voi face nici un rău, doar te iubesc, surioară”. Femeia își șterse o lacrimă cu dosul palmei și se lăsă, obosită, într-un fotoliu. Îl crezuse mort, îl jelise, îl plânsese și se rugase pentru sufletul lui – iar acum asta! „Dar Steve este mort”, îi șopti o voce interioară. „Morții nu scriu scrisori”. În mod obișnuit, nu! Dar dacă sunt morți-vii? Scrisul era al fratelui ei, fără nici o îndoială. Amber se ridică și se plimbă nervoasă prin încăpere. Primul impuls o duse cu mâna spre telefon, hotărâtă să-l sune pe John și să-i povestească ce se întâmplase. Apoi se răzgândi: John o va sfătui, desigur, să-l evite pe Steve și-i va trimite pe unul din oamenii lui ca să o păzească. Iar ea dorea, din adâncul sufletului, să-și vadă fratele. „Cu orice preț”, își spuse Amber, chiar dacă prețul putea să însemne însăși viața ei. Odată hotărârea luată, se simți eliberată de griji – fie ce-o fi!

Săptămâna trecu îngrozitor – când prea repede, când prea încet. John îi scrise o singură dată, spunându-i că ancheta din Minnesota se împotmolise și că el își pierdea vremea cu nebuni. De Ulrich sau Giovanna nu reuși să dea, deși ar fi vrut să stea de vorbă cu ei. Dar cel mai mult îi lipsea Serafina cu calmul ei optimist – ea sigur știa o metodă de a ține la distanță un vampir însetat! Amber își ascultă la nesfârșit, seară de seară, melodiile preferate – poate că era ultima oară când mai putea face asta! Își cumpără un sfeșnic cu lumânări – oare băutorii de sânge suportă flăcările tremurătoare mai bine decât lumina electrică? Ascunse în bucătărie câțiva căței de usturoi, iar în seara întâlnirii se îmbrăcă într-o rochie neagră, sobră și-și atârnă la gât un rozariu terminat cu un crucifix de argint. Nu se vedea pe sine ca pe o ființă superstițioasă sau bigotă, dar totuși… va invita un vampir în casă, nu?

Își dădu drumul imaginației: luminile vor pâlpâi, apoi se vor stinge, încăperea întunecoasă va deveni tot mai rece, iar Steve se va ivi din neant, fără un zgomot. Puse un buștean uriaș în șemineu și înteți focul - știa că în prezența fratelui ei îi va fi frig, își aducea aminte de atingerea înghețată a lui Ulrich. Tocmai când termină munca în jurul focului, auzi soneria. Cele două videocamere aflate la intrare retransmiteau pe un mic monitor, incastrat în zid, imaginea de afară: un bărbat cu pălăria lăsată pe ochi stătea în fața ușii. Amber se învârti locului, neștiind ce să facă. Borurile mari ale pălăriei lăsau complet în întuneric fața bărbatului.

-Sunt eu, surioară, deschide!

Amber îngheță. Vocea lui Steve îi dădea fiori. „Calmază-te”, își spuse în timp ce descuia ușa. Apoi Steve intră în casă, așa cum făcuse de sute de ori când se întorcea la ea în concedii. Nimic nu părea să se fi schimbat și totuși omul din fața ei nu era Steve. Și de fapt nici nu era om!

Amber îi studie trăsăturile. Pe chipul palid, ochii roșii o înspăimântau – ochi de lup, cum numai în poveștile bătrânilor mai auzeai. Dar altfel, omul acela necunoscut avea trăsăturile lui Steve – nasul, gura, fruntea, chiar și ochelarii, totul. Și mai avea ceva, un lucru de care fratele ei n-ar fi uitat niciodată: un superb buchet de flori pentru mica lui surioară. De astă dată nu-i adusese frezii cu miros delicat, care-i plăceau ei atât de mult. Nu, Steve venise cu un

buchet așa de parfumat, încât Amber simți cum o apucă durerea de cap. Zambile mov închis și roz-pal se împleteau cu crinii albi – o frumusețe de vis, desigur, dar îngrozitor de mirositoare. Steve se scuză cu un zâmbet strâmb:

-Am fost la mama, acum câteva zile și mă așteptam la ce e mai rău, dar ori Ulrich s-a înșelat, ori plantele ei erau de vină. Nu i-am simțit aproape deloc aroma sângelui, ci doar mireasma de pădure tropicală de la palmierii și ficușii pe care-i cultivă. Așa că m-am gândit să-ți aduc asta, deși bănuiesc că mă afurisești, pentru că trăznește groaznic.

Îi puse buchetul în brațe, evitând totuși să se apropie prea mult. Amber se fâstâci. Începu să se învârtă pe loc, căutând cu privirea o vază de flori prin sufrageria mare și încărcată, dar Steve îi ghici intenția, alese de pe un bufet un superb vas alb din porțelan chinezesc și se duse în bucătărie ca să-l umple cu apă. Când Steve puse vaza pe masă și Amber potrivi buchetul de flori înăuntru, mâinile lor se atinseră. Senzația era ceva între electrocutare, atingerea unei bucăți de metal înghețat în plină iarnă și arsură.

-Scuză-mă, surioară, spuse Steve retrăgându-și mâna. Cred că a fost ceva neplăcut pentru tine.

-Nu, adică nu prea. L-am atins de câteva ori, din greșeală, pe Ulrich cât timp am stat în Antarctica și știam cum e.

Urmă o pauză. Apoi Steve întrebă:

-Ce face creatorul meu? Nu l-am văzut de ceva timp. Ultima oară am fost împreună în Haiti, unde m-a ajutat să rezolv niște probleme.

Altă pauză. Amber își căuta cuvintele.

-Ulrich e bine, bănuiesc. A plecat la Roma cu fiul Giovannei, prietena lui și apoi mi-a scris de la Sasca.

-Am fost la Sasca. Au o casă frumoasă acolo.

„Discutăm banalități”, își spuse Amber. „Fratele meu mort s-a întors și noi nu putem vorbi decât despre prieteni, case și alte lucruri care pe mine mă interesează prea puțin în momentul de față. Aș vrea să-l întreb despre el – despre cum s-a întâmplat totul, despre ce simte acum, despre viața lui – sau, în fine, existența lui – de acum încolo. Iar mintea lui nu o simt de loc, dacă aș închide ochii nici n-aș ști că e prezent în încăpere. Ce naiba să fac, cum să mă port cu el?”

-Ești cam tăcută, surioară! Eram obișnuit să-mi spui ce te frământă, ca să te pot ajuta.

Glasul lui o scoase din starea de reverie. Era glasul lui Steve și totuși auzea ceva nou – o răceală în voce, ceva care făcea ca sunetele să pară că vin de foarte departe. Până și în vorbăria ușor cântată a lui Nelly Noel detecatse același lucru, și în glasul blondului Ulrich.

„Comportă-te natural", gândi Amber. „Și încearcă să nu pari o proastă".

-Iartă-mă Steve. Nu-ți pot citi mintea și… e cam ciudat, trebuie să mă obișnuiesc.

-Păi, în cazul ăsta cel mai bine ar fi să mă întrebi și eu să-ți răspund, nu? Sau să întreb eu și să răspunzi tu, iar eu am o grămadă de întrebări. Vreau să știu o mulțime de lucruri – de la cum te-a făcut Serafina să poți merge, până la modul în care ai obținut bunătatea de sânge pe care-l aveai în sticla de pe pervazul geamului de la bucătărie.

-Sunt o gazdă cumplită, se plânse Amber. De fapt trebuia să te întreb dacă ți-e sete, înainte de orice altceva.

-Mereu îmi va fi sete, spuse Steve și vocea i se transformă într-o șoaptă. Asta face parte de-acum din condiția mea. Știam ce mă așteaptă când am fost transformat – Ulrich e un tip cinstit și n-a încercat să-mi ascundă nimic din ceea ce avea să urmeze. A fost decizia mea, în deplină cunoștință de cauză și nu o regret. Am ales asta ca să pot veghea asupra ta, așa cum am vegheat în toți anii lungi care au trecut de la moartea tatălui nostru. Ah - și m-am răzbunat pentru tot ce mi s-a întâmplat acolo, în Egipt. Dar bănuiesc că Ulrich ți-a povestit deja, dacă ați petrecut ceva timp împreună.

-Da, într-o oarecare măsură, recunocu Amber. Dar mereu am avut impresia că Ulrich ascunde unele lucruri și nu m-ar supăra să te aud povestind pe tine.

-Bine, dar îmi arde gâtlejul dacă vorbesc mai mult, iar tu te lăudai că ai ceva pentru mine.

Amber îl conduse în bucătărie şi scoase din frigider o sticlă plină cu sânge. Steve o scutură bine, o încălzi în cuptorul cu microunde, apoi turnă lichidul într-un pahar.

-E sânge de viţel, de la abatorul din zonă, zise Amber.

-E bun! Steve bău cu înghiţituri mici, aşa cum îl învăţase Ulrich, savurând îndelung lichidul roşu care îi aluneca pe gât.

„Cât e de diferit de tot ce am crezut până acum, de toate poveștile idioate care circulă”, își spuse Amber. În mintea ei un vampir își sfâșia întotdeauna prada cu colții, asemenea unui animal sălbatic și avea mereu fața pătată de sângele victimei. Steve părea nimic altceva decât un bărbat care, după o zi de muncă, se odihnește într-un fotoliu și savurează un vin roșu. Amber se foi prin încăpere, aruncând uneori priviri furișe către oglinda mare și frumoasă, cu rama de bronz aurit, care spânzura deasupra bufetului. Steve se reflecta în ea, ca tot ceea ce se găsea în sufragerie. Fratele ei îi observă privirea… și în clipa următoare Amber se trezi stând față în față cu el, deși Steve nu dăduse nici un semn că s-ar pregăti să se ridice din fotoliu.

-Cum… cum ai făcut asta? întrebă femeia, abia murmurând cuvintele.

Steve rânji.

-Nu tot ce se spune despre noi sunt basme. Chiar ne mișcăm atât de repede încât oamenii nu ne pot vedea, chiar ne putem mirosi prada de la distanțe uriașe, chiar suntem incredibil de puternici. Și în plus de asta, știm să hipnotizăm oamenii.

-Da, dar oglinda…

-Aia e o poveste idioată. Și asta, de fapt! Veni la ea și-i atinse crucifixul de argint de la gât. Doar argintul alb mi-ar fi făcut degetele să fumege, dar cum tu porți argint negru…

-Deci sunt complet lipsită de apărare în fața ta?

Steve ridică din umeri.

-De cine ar trebui să te aperi? Sunt aici pentru că îți vreau binele, ca întotdeauna. Doar sunt fratele tău, nu?

Amber începu să plângă – teama și încordarea ei se topiră în lacrimile acelea amare. Steve o îmbrățișă. Era ceva nou, ceva rece și străin în atingerea lui, ca și cum ar fi atins un obiect neînsuflețit – metal sau poate piatră. Dar parfumul lui era același dintotdeauna, cu miros de lemn de santal, piele și iz de ploaie într-o pădure exotică.

-Plângi, surioară, plângi dacă așa ți-e bine. Și mie mi-a fost dor de tine, dar noi nu avem lacrimi.

Apoi gheața se sparse. Amber începu să povestească, din ce în ce mai relaxată, cum o ridicase Serafina din scaunul ei cu rotile, iar Steve relată râzând peripețiile din Haiti și moartea lui Carlos-Enrique Mayor. Erau din nou frate și soră, aceiași doi copii care, în lipsa părinților, nu se aveau decât unul pe celălalt. Teama lu Amber se evaporase, la fel și încordarea lui Steve. Sora lui mirosea îmbietor, dar nu-i declanșa durerea de gât înfiorătoare și dorința nestăpânită de sânge pe care le simțise în prezența lui Carlos.

-Deci individul care a cerut să fii ucis chiar e mort. Același tip care a vrut să mă răpească…

Steve se încruntă.

-Dacă am urât vreodată ceva, a fost ziua în care doi oameni înarmați au venit la tin, iar eu, fiind departe, n-am putut să te apăr. Dar acum s-a terminat – Carlos a fost împușcat, eu l-am secat de sânge și tu poți să-ți vezi liniștită de viața ta. Nimeni nu-ți va mai face rău, niciodată. O jur!

Pe Amber o trecură fiorii, imaginându-și cum putea să arate un ins secat de sânge.

-Dar, Steve, tu nu poți fi mereu în preajma mea. Ziua te ascunzi, așa mi-a spus Ulrich. Lasă-l și pe John să aibă grijă de mine, el zice că-i face plăcere.

Steve îi aruncă o căutătură sumbră.

-Dar ție îți face plăcere? Îl iubești pe John?

Amber se foi pe scaun, sub privirea neîndurătoare a acelor ochi roșii.

-Asta e o întrebare pe care nu mi-am permis să mi-o pun până acum.

-Poate ar fi cazul, izbucni Steve. Surioară, John mi-a fost cândva antipatic și asta o spun cu blândețe, având în vedere că interesul lui în agenție se îndrepta spre studiul inteligențelor extraterestre. Studiu, auzi la el! Ce să studiezi la niște creaturi care răpesc și torturează oameni? Singurul aspect demn de studiat aici, după părerea mea, era cu ce arme le poți veni de hac! Am urmărit ideea asta ani la rând, convins că ceea ce făceam a fost bine și am murit cu ea. Dar între timp i-am cunoscut pe Peruggio Sorriente și pe soția lui și dintr-o dată tot ce știusem s-a evaporat și toate convingerile mele au fost întoarse pe dos. Am devenit ceea ce sunt

acum, asta însemnând că m-am lăsat să mă scufund într-un ocean de ură. Dar la capătul drumului meu am descoperit iubirea și bunătatea și chiar nu știu ce să fac cu existența mea infinită. Însă tu ai la dispoziție o viață umană, sub lumina caldă a soarelui, înconjurată de prieteni – o viață minunată, care însă trece repede. Dacă ții la John, sfatul meu e să nu aștepți – spune-i și arată-i în toate felurile sentimentele tale. Ți-ai petrecut destui ani între zidurile acestei case, acum a venit și vremea ta. Ascultă-ți inima, Amber, iar eu mă voi bucura pentru tine.

Femeia își șterse o lacrimă, întorcându-și fața de la Steve.

-Și tu, frate?

-Oh, un pic de treabă tot aș avea. Am aflat că Serafina a găsit piatra cunoașterii și că fiii luminii vor s-o dea celor care le-au cerut-o. Ei bine, asta poate fi periculos. Piatra aceea e o armă, numai Peruggio cu naivitatea lui nesfârșită înțelege prin cunoaștere descoperirea unui nou îngrășământ agricol, astfel ca Pământul să ne poată hrăni pe toți. Nu, străinii aceia vor veni să ne distrugă. Dar morții-vii au nevoie de lumea asta, de solul în care ne sunt săpate mormintele și care ne ascunde de lumina soarelui, de vietățile cu sânge cald care ne servesc ca hrană. Oricine va veni pe Pământ să ia piatra verde, se așteaptă să fie întâmpinat numai de oameni. Noi suntem aici de milioane de ani – puternici, capabili să distrugem o mașinărie de fier cu mâinile goale, iuți și dornici să ne batem. Dar pentru a ne cunoaște puterea, trebuie să știm ce anume din legendele și poveștile voastre cu vampiri e adevărat și ce e minciună, exagerare sau pur și simplu prostie. Iar asta nu se poate afla într-o singură zi!

Amber se aplecă spre el, interesată.

-Pare fascinant ce spui. Te pot ajuta în vreun fel?

-Vampirii nu au nevoie de ajutor, răspunse Steve mândru. Doar că… știi tu… probabil va trebui să scotocesc prin tot felul de scrieri străvechi, unele criptate. Pot veni din când în când să te văd? Nu-ți voi face nici un pic de rău, niciodată!

-Desigur că poți veni, râse Amber. Să aduci cu tine și textele nedescifrate!

Steve se ridică de pe scaun.

-Se apropie zorile, surioară. Trebuie să plec.

-Ulrich nu avea probleme cu soarele, observă Amber.

-Da, însă Ulrich a primit un dar de la Mediator, un dar al păcii. Eu nu sunt pregătit pentru așa ceva – abia cu puțin timp în urmă am măcelărit, fără pic de remușcare, gorilele lui Carlos Mayor. Mai simt încă în gură gustul sângelui acelor oameni și ochii mei sunt încă purpurii. Poate va veni odată ziua în care soarele nu mă va ucide, dar acum nu e vremea să mă gândesc la asta.

Amber îl conduse spre ieșire, până în fața casei, așteptându-se ca fratele ei s-o ia în direcția pădurii. Steve o sărută pe obraz, iar în clipa următoare dispăru ca o nălucă, de parcă întunericul l-ar fi înghițit.

-Uau, deci e adevărat, șopti Amber.

Steve alese prima localitate mai mare și, înainte ca soarele să apară, găsi un internet-cafe deshis non-stop. Se apucă să compună o scrisoare detaliată către Ulrich, în care descria pe larg toată vizita la Amber, fiecare senzație pe care o încercase în fața soră-sii și tot ce discutaseră. Aminti în treacăt de Rose Brown și de plantele ei și trimise mesajul pe când cerul dimineții începuse să se coloreze în rozaliu către răsărit. Ieși rapid din cafenea, o luă, tăcut ca o umbră, pe lângă zidurile caselor și găsi cimitirul. Încercă poarta și când o văzu încuiată cu lacăt, sări gardul agil ca o pisică și se plimbă printre mormintele ninse. În capătul cimitirului, de-a lungul gardului din fier forjat crescuseră câteva tufișuri ale căror crengi se aplecau spre pământ. Steve se îndreptă într-acolo, săpă cu mâna solul înghețat și când i se păru că groapa e suficient de adâncă, se afundă în ea, turnându-și pe creștet bulgării negri de humă. Când soarele se ivi deasupra orizontului, numai un ochi foarte atent ar fi remarcat mica ridicătură de sub crengi, care aducea cu un mormânt proaspăt. Dar în orașul acela liniștit, n-avea nimeni ce să caute acolo.

În casa ei de lângă Lacul Dracului, Giovanna dormea neîntoarsă. Dacă tot împărțea așternuturile cu un individ rece ca gheața, măcar se străduia să vadă partea plină a paharului – avea parte de multă dragoste și tandrețe, iar după partidele lor de amor sălbatic, Ulrich adormea fără să respire și fără să se miște. Liniștea să lăsa deplină peste casă, mai adâncă și mai materială decât într-o casă de oameni obișnuiți. Răsuflarea Giovannei părea ciudat de zgomotoasă în această lume a tăcerii. Foșnetele cearșafului erau un lucru atât de neașteptat și de neobișnuit în dormitorul lor, încât ea deschise ochii. Ulrich ședea pe marginea patului și-și trăgea pe el halatul, ascunzându-și corpul de vis, ceea ce pentru Giovanna echivala cu o pedeapsă.

-Pleci? murmură ea pe jumătate adormită.

-Da, iubito. E noapte și trebuie să fac drumul ăsta, deși nu m-aș lăsa dus de lângă tine dacă n-ar fi în joc lucruri grave. Dar am nevoie să vorbesc cu cei ca mine. O sărută pe gât și-i șopti: dormi liniștită, nimeni nu va veni să-ți facă vreun rău cât timp voi fi plecat.

Giovanna se răsuci cu nasul în pernă și – înainte de a adormi din nou – auzi ușa închizându-se pe dinafară. Ulrich ieși în pădurea rece și întunecată, rămase nemișcat o vreme și trase adânc aer în piept. În afara mirosului zăpezii, nu se simțea nimic – nici o ființă, vie sau nu, nu va tulbura somnul Giovannei lui. Mulțumit, Ulrich dispăru în noapte.

Distanțele au alt înțeles în lumea vampirilor decât în cea a oamenilor. Între Oravița și Sasca o mașină ar fi făcut jumătate de oră, iar între Sasca și Lacul Dracului, trecând prin Cărbunari, șoseaua forestieră era un drum nepavat, noroios și plin cu denivelări, unde nu era chip să iei viteză. Dar Ulrich ajunse în câteva minute în centrul Oraviței, strecurându-se prin pădurile dese mai iute și mai neauzit decât o boare de vânt. Orașul era tăcut în noapte, pe străzi nu se zărea nici țipenie de om, iar la lumina becurilor galbene de pe strada principală, fulgii de nea dansau încet în aer. Blondul se duse la cimitir și căută zona cea mai veche, marcată de câteva pietre de mormânt înclinate într-o parte, pe care scrisul nu se mai putea descifra. Aici nu ardea nici un bec și era o beznă deasă, dar ochii lui deslușiră cele trei siluete zdrențăroase care își făceau

veacul la baza unuia dintre morminte. Cei trei erau vampiri – orice vagabond cu sânge cald și-ar fi găsit adăpost în fața ninsorii prin vreo criptă închisă, dar cei trei ședeau pe jos în zăpadă, fără să dea vreun semn că le-ar fi frig. Ulrich mormăi un salut, nu foarte politicos, la care cei trei răspunseră printr-o ușoară înclinare a capului.

-Deci te-ai hotărât să ne cauți, în ciuda faptului că nu ne iubești deloc.

Ulrich fu sincer:

-Așa este, dar să nu mi-o luați în nume de rău. Cine v-ar putea iubi pe voi? Sunteți cruzi, respingători și ucideți din plăcere. Dar să lăsăm asta…

-Adică spui că suntem umani, făcu unul din cei trei. Dar știi că ai tupeu să vii aici și să zici una ca asta?

-Ați fi preferat să vă mint? Nu cred că vă plac amabilitățile gratuite și n-am venit ca să schimbăm politețuri.

-Aici ai dreptate. Deci ce vrei, de fapt?

Ulrich se așeză lângă ei,în zăpadă.

-Sunteți mai bătrâni decât mine. Asta nu înseamnă că ați fi mai înțelepți, dar în mod sigur ați fost mai aproape de legendele despre tagma noastră, pe care lumea modernă le uită cu timpul.

-Hm, nu zici rău. Ce anume te interesează?

-Vreau un singur lucru – să știu de unde provine povestea că noi ne ucidem sistematic rudele umane rămase în viață și dacă această afirmație a putut fi vreodată verificată.

Cei trei șușotiră o vreme, apoi unul din ei, un tip stafidit cu o coamă de păr cărunt în dezordine, vorbi:

-Mă miră că pui asemenea întrebări naive, doar tu ești cel care a umblat prin lumea magică a Egiptului și chiar se spune că te-ai plimbat în plină bătaie a soarelui. De acolo se trage povestea, datini mai vechi decât cartea Morților vorbesc despre ea. Unii au făcut prostia să nu o creadă și rezultatul e că și-au ucis rudele de sânge, oricât s-ar fi străduit să se abțină. Se știe că sângele alor tăi e mai dulce decât sângele răzbunării! Dar de ce întrebi? În afară de tine n-a mai rămas nici un Heller pe lume, nici viu, nici mort – nu văd de ce te-ar interesa.

-Fiul meu, șopti Ulrich abia auzit, mi-a scris că și-a vizitat sora.

-Oamenii spun în cazul ăsta „Dumnezeu s-o odihnească”, nu? făcu bărbatul calm.

-Da, numai că ea n-a murit. Sângele ei n-a avut nici un efect asupra lui.

Cei trei se priviră cu subînțeles.

-Ești naiv. Fata e moartă și-ngropată, iar fiul tău te-a mințit. Asta dacă nu cumva a transformat-o chiar el și ea e de-a noastră acum.

Ulrich scutură din cap.

-Nici vorbă! Oricât m-aș încrede în Steve, i-am sunat surioara a doua zi după ce mi-a scris că a văzut-o. Am vorbit cu ea ziua-n amiaza mare și pot să jur că era cum nu se poate mai vie. Glasul ei cald era glas de om!

-Tu mereu ești altfel, bombăni unul din cei trei. L-ai pus pe băiatul acela să bea nu știu ce zeamă pe care o fabrici în subsolul casei în care stai, iar asta i-a pervertit gusturile. Nu am altă explicație, deși eu cred că nu e o boabă de adevăr în tot ce ne-ai înșirat acolo!

Ulrich se ridică fulgerător și-și scutură zăpada de pe haine.

-Dacă asta e tot ce aveți de spus, eu acum vă las. Mulțumesc oricum, deși nu mi-ați fost de folos.

-Du-te cu Dumnenzeu, mormăi unul din cei trei.

Ulrich se răsuci fulgerător spre el și-l prinse de gulerul cămășii.

-Nu mai înjura, sau îți iau capul înainte ca amicii tăi să apuce să facă vreun gest. Nici măcar noi nu supraviețuim cu capetele retezate, știi asta!

-Bine, na, du-te dracului! E mai bine așa?

-E bine, mersi!

Blondul se făcu nevăzut.

-E prost-crescut, bombăni unul dintre vampiri. Exagerat de politicos. Și e un ipocrit.

-Și idiot pe deasupra, mârâi un altul. Fiul lui îl duce de nas cum vrea.

-Am spus-o mereu, un imbecil care n-are ce căuta în societatea noastră, adăugă al treilea. Să-și țină sângele sintetic pentru el, noi preferăm o băutură adevărată.

Giovanna se dezvelise și nu putea să doarmă de cald. În absența lui Ulrich, care răcea aerul din încăpere, focul din șemineu și caloriferele fierbinți făcuseră atmosfera din dormitor să pară una de junglă ecuatorială. Auzi ușa de la intrare și sări în picioare. Peste câteva secunde, blondul se strecură lângă ea și o cuprinse în brațele lui înghețate, care îi făceau Giovannei o plăcere nespusă. Ea sesiză aerul lui încurcat.

-Ei, ce e? N-a mers ceva cum trebuie?

-La naiba (scuze, șefu') răspunse Ulrich. N-am aflat nimic din ce voiam să știu. Se pare că cei din neamul meu și-au uitat propria istorie și au înlocuit-o cu tot felul de superstiții. Sunt într-un impas, pentru că lumea noastră, ca să-și păstreze secretele, n-a scris niciodată nici un singur rând despre faptele trecutului, așa că n-am unde să caut. Ulrich privi absent limbile aurii de flăcări care se ridicau din șemineu. Sunt dezorientat și n-am nici o idee.

Giovanna se trase mai aproape de foc. Se așeză turcește pe covor și-și întinse mâinile spre șemineu, cu brațul de gheață al lui Ulrich încolăcit în jurul taliei.

-Mi-e frig, scânci ea. Ulrich, dragule, n-ar fi bine să bei un pic de sânge sintetic?

Propunerea era înțeleaptă. De câte ori se hrănea cu sânge cald, indiferent dacă era sintetic, de om sau de animal, trupul de gheață al unui vampir devenea mai puțin rece, deși efectul nu era de durată. Ulrich coborî în bucătărie și lipsi câteva minute, timp în care se auziră tot felul de zgomote și în final, apa șiroind în chiuvetă. „Și-a spălat paharul", gândi Giovanna. „Ce drăguț din partea lui ". Când blondul se întoarse în dormitor, mâna care se strecură pe după umărul Giovannei nu mai era chiar așa de rece. Fata își întoarse chipul spre el și-l privi în ochii mov, adânci.

-Ascultă, am avut un gând adineauri, cât timp ai fost în bucătărie. Există cineva care te-ar putea ajuta. Fiii luminii păstrează amintirile întregii lor specii și nu-și uită viețile anterioare. Chiar dacă Serafina și Peruggio sunt tineri, în memoria lor zac milenii de istorie adevărată, netrunchiată și neinfluențată de subiectivismul uman.

Ochii lui Ulrich se luminară.

-Ai dreptate. Dar mai suporți încă un voiaj printre ghețurile Antarcticii?

Giovanna surâse.

-Nu, iubitule, te vei duce singur de data asta. Ianuarie e pe terminate, în februarie Dario are o săptămână de vacanță și eu îmi voi lua fiul și voi pleca împreună cu el undeva la plajă, până când tu te vei bucura de iarna fără sfârșit a Antarcticii. Spune-i Serafinei că o voi revedea în martie, când îi vom ajuta să se mute în Groenlanda, dar până atunci mi s-a urât de frig și de zăpadă.

Fulgi mari se loveau în întuneric de geamul dormitorului. Ulrich trase draperiile grele de catifea stacojie, puse un buștean în șemineu și înteți focul. Apoi se strecură în pat, știind că Giovanna îl iubea cel mai mult atunci când trupul lui mai păstra o urmă de căldură de la sângele băut.

Cap. 34 : Visul

„Visez”, își spunea Serafina. „Nu poate fi decât un vis. Suntem în Antarctica și rochia asta aici e lipsită de sens”. „Lipsită de sens” însemna un voal incredibil de subțire, alb, în mai multe rânduri de țesătură, care i se ținea pe umeri prin două bretele brodate cu perle și împodobite cu benzi de dantelă. Rochia nu avea mâneci și era modelul ideal de îmbrăcăminte de vară – parcă scria „plajă” pe ea. Și totuși imaginea din oglindă era propria ei siluetă – voalul moale lăsa să se vadă un abdomen imens, de femeie aflată într-a opta lună de sarcină. „Ce mi-a venit să îmbrac asta aici, la Polul Sud?” se întrebă Serafina. Se aplecă spre oglindă, privindu-se din profil și mângâindu-și burta. Ar mai fi rămas atât de puțin! Doar o lună de așteptare febrilă, dacă… dacă ar fi fost om! „Privește partea bună a lucrurilor” își spuse studiindu-și trăsăturile chipului. Fața ei nu se umflase și nu se urâțise. Pielea ei nu se pătase. Își păstrase mersul grațios, chiar dacă nu mai era în stare să se așeze pe o pernă pusă de-a dreptul pe podea. Și mai erau o mulțime de alte avantaje ale stării ei, pe care doar le gândea și nu îndrăznea să le rostească, atât erau de neobișnuite. Începu să-și perie buclele arămii – parcă la fiecare atingere a periei, părul i se lungea și se mai deschidea un pic la culoare. Trecuse de talie, de șolduri și curgea spre genunchi asemenea unui râu de aur.

„Eu nu am părul auriu”, se împotrivi Serafina. Apoi își contemplă trăsăturile în oglindă și înlemni – ochii mari care o priveau erau negri ca noaptea, nu albaștri-turcoaz. Se retrase speriată. „În ce m-am transformat? În cine?” Privi în jurul ei – încăperea nu aducea deloc cu căsuța din Antarctica. Era un dom imens, circular, de marmură albă, sprijinit pe coloane cu capiteluri aurii. În sală se găseau fântâni și havuzuri albastre, pline cu flori de apă așa cum ea nu mai văzuse niciodată. „Unde naiba am ajuns?”. În mod ciudat, locul nu-i părea străin și nici oamenii care se găseau acolo. Erau o mulțime de femei și bărbați, toți incredibil de tineri și de frumoși, toți în straie albe, asemenea ei. Serafina lunecă lin printre ei – oamenii o vedeau, îi zâmbeau și-și plecau capetele.

După ce exploră sala circulară, găsi un coridor larg care ducea afară. Unde afară nu avea idee, dar era hotărâtă să afle. Porni cu pas sigur pe culoar și văzu că cea mai mare parte a oamenilor întâlniți în cale o urmau. În scurt timp, în spatele ei se formase o procesiune și tot mai mulți oameni continuau să i se alăture. Culoarul dădea într-o încăpere rectangulară, cu tavanul susținut de o pădure de coloane. Sala era uriașă, înțesată de lume. Unii ședeau pe scaune, alții de-a dreptul pe pardoseala din mozaic de marmură policromă, dar toți erau adânciți în lectură. Tomuri fără număr și pergamente vechi, strânse în suluri, se aflau în fața fiecăruia. Serafina înaintă până în dreptul unei mese lungi, semicirculare, la care ședea o femeie frumoasă, cu ochii migdalați, îmbrăcată într-o robă roșie. Femeia păru s-o recunoască, pentru că veni spre ea cu zâmbetul pe buze.

-Mi s-a spus că vei trece pe la mine și mă bucur să te văd. Cu ce te pot ajuta, Ariana?

„Nu mă cheamă Ariana”, ar fi vrut Serafina să strige. „Ariana a murit demult, eu sunt Serafina”. Dar se auzi spunând cu un glas sigur, care nu era al ei:

-Am venit după Blestemul Înțelepților.

Ce era acel blestem al înțelepților, Serafina n-ar fi putut spune, dar se pare că femeia în roșu știa prea bine, pentru că se încruntă.

-Ești sigură că asta vrei?

Serafina-Ariana își puse o mână pe pântece.

-Am fost binecuvântată cu darul vieții. Văd mai departă și aud mai multe decât oricine. Nu uita că eu sunt Mediatorul . Nu pot greși. Încrede-te în mine și ceea ce pare să fie sfârșitul nu va fi decât un nou început.

Femeia își înclină fruntea, cu adânc respect. Apoi dispăru pe o ușă micuță din spatele mesei la care lucra – o ușă din aur, împodobit cu nestemate.

-Vino după mine, Ariana. Nici măcar cei mai drepți și mai învățați dintre noi nu e bine să zărească Blestemul Înțelepților.

Serafina trecu de ușa de aur, privind-o stupefiată. Văzuse multe lucruri frumoase la viața ei, dar o asemenea minunăție o lăsă fără grai. Intră într-o încăpere cu mult mai mică decât uriașa sală cu coloane pe care tocmai o traversase. Încăperea era în mod sigur

depozitul unei biblioteci – rafturi până în tavan adăposteau tot felul de scrieri, pe hârtie, pe suluri de papirus, de piele sau de mătase, pe tăblițe de lemn sau de lut și mai erau acolo o mulțime de pietre greoaie, gravate cu o scriere ciudată, care fuseseră așezate pe rafturile cele mai de jos sau chiar pe podeaua de marmură a sălii. În afară de Serafina și de femeia în roșu, nu era nimeni în acel loc. Femeia ridică o mână spre un raft aflat sub tavan și o cutie de lemn frumos încrustată cu litere aurii pluti de pe raft până pe o masă plasată în mijlocul sălii.

-Iată, aici e tot ce ai cerut. Știi bine profeția, dacă Blestemul Înțelepților va părăsi locul acesta, civilizația noastră va lua sfârșit.

-Iar dacă va rămâne aici, murmură Serafina-Ariana, Universul întreg va lua sfârșit.

Femeia nu spuse nimic, se lipi doar de un perete, ca o umbră, iar Serafina deschise cutia de lemn. Nu știa ce va găsi înăuntru, dar nu se miră să simtă atingerea unei suprafețe netede, perfect prelucrate. Se opinti să scoată lucrul acela din casetă – părea destul de greu - și îl privi la lumina care inunda sala printr-o deschidere a tavanului. Era un cristal care, atins de razele soarelui, luci verde ca un smarald uriaș, rectangular. Pe dosul pietrei se găseau gravate inscripții, ale căror șanțuri fusesră umplute cu vopsea aurie.

-Sunt trei, vorbi femeia de lângă perete.

-Știu.

„Piatra verde a cunoașterii”, gândi Serafina. Apoi întrebă, cu gâtul strâns de emoție și gura uscată:

-De ce nu le-ați distrus? A fost un ordin al strămoșilor mei!

-Strămoșii tăi, domniță, au cerut ca pietrele să circule între toate lumile locuite și să lumineze toate ființele cu înțelepciunea cuprinsă în ele.

-Asta până nu și-au dat seama ce putere distructivă formidabilă zace în ele, răspunse sec Serafina. E destul să vrei să ucizi ca pietrele să-ți furnizeze metoda. E destul să vrei să le distrugi, iar ele îți vor spune cum.

-Nu e posibil șopti femeia în roșu. Când înțelepții au decis că sunt prea periculoase și ne-au cerut să le distrugem, nimeni n-a fost în stare să facă asta. Pietrele au propria lor voință, nu vor accepta niciodată să fie distruse.

-E un lucru rău! Serafina se încruntă. Înseamnă că au scăpat de sub controlul nostru. Cum îți explici acest lucru?

Bibliotecara veni lângă masă și-și puse o mână pe pietrele reci.

-Cercetăm asta de mii de ani și nu avem nici un răspuns, doar presupuneri.

-Să aud atunci presupunerile, dacă numai atât aveți.

-Credem că au fost contaminate cumva de spiritul lumilor prin care au trecut, zise femeia ezitând.

Serafina ar fi vrut să mai întrebe o mulțime de lucruri, dar un zgomot îi distrase atenția. În lumea aceea albă și liniștită, sunetul motoarelor unui avion era lucrul cel mai enervant și mai nepotrivit cu putință. Apoi simți că încăperea trepidează și se întunecă, iar imaginea îi dispăru din fața ochilor.

Se trezi scuturară de umăr, cu chipul surâzător al adoratului ei Peruggio la o palmă distanță de fața ei. Apoi buzele lui catifelate i se lipiră de gură și Serafina se dezmetici de-a binelea. Adormise pe covorul pufos din casa lor din Antarctica. Nici vorbă de vreo sală uriașă sau de o rochie din voal semitransparent – era îmbrăcată în obișnuitul ei tricou lung de casă, dichisit cu imaginile lui Tom și Jerry. Nu se dădea în vânt după tricoul acela, dar era unul din puținele lucruri care o mai încăpeau. Din vis se alesese praful și pulberea, numai zgomotul de afară era același – un zumzet de motor de avion. Apoi încetă și acest sunet, iar Peruggio îi șopti la ureche:

-Iartă-mă, dragostea mea, că te-am smuls din lumea viselor, dar se pare că avem oaspeți neașteptați.

Serafina se întinse leneșă, căutând cu mâinile o bucată de hârtie și un creion. Simțea cumva că visul ei fusese ceva însemnat și voia să noteze unele lucruri, înainte ca realitatea din jur să-i șteargă din minte imaginile visului. Scrise „Blestemul Înțelepților”, își notă ce-i spusese femeia în roșu, că plăcile de cristal nu puteau părăsi locul acela și în final se chinui să-și amintească ce spusese ea însăși, cu vocea Arianei: „ceea ce pare să fie sfârșitul nu va fi decât un nou început”. Până când isprăvi de notat, Peruggio ieșise deja în fața casei, de unde tocmai se întorcea însoțit de doi bărbați.

Serafina zări două siluete, dar nu percepu decât prezența unei singure minți umane – pilotul avionului, înfofolit în haine de blană și puf de pinguin. Celălalt purta doar o pereche de pantaloni din piele

neagră și o cămașă de mătase fină, mov-închis. Mintea lui era un zid de gheață care nu emitea nici un semnal.

-Uri, chiui Serafina aruncându-i-se veselă în brațe.

Vampirul o prinse cu toată delicatețea de care era în stare, având grijă ca pântecele bombat al Serafinei să nu se izbească de el ca de un perete de beton.

-Te salut, frumoaso! Giovanna a fost prea îngrozită de iarnă ca să vină încoace, dar a spus să te sărut și din partea ei.

Serafina avu senzația că un bulgăre de zăpadă o lovi pe fiecare obraz. Ulrich era adorabil, dar totuși sărutul din partea Giovannei ar fi trebuit să fie mai cald, nu? Pilotul bău recunoscător ceaiul fierbinte pe care i-l servi Serafina, apoi se pregăti de plecare.

-Deci rămânem înțeleși, voi veni să te iau peste trei zile, îi spuse acesta lui Ulrich.

-Așa să faci, răspunse blondul zâmbind.

După ce avionul se pierdu în zare, Ulrich se instală comod pe una din perne.

-Știu că am picat din cer pe neanunțate, dar eu nu mănânc, nu beau, n-am nevoie de toaletă, pot să dorm afară și în general nu fac nici un fel de deranj.

-Tu ești mereu binevenit, îl asigură Serafina.

Ulrich se foi o vreme la locul lui, până când în final recunoscu:

-Am venit după ajutor. Giovanna a zis că dacă nici voi nu aveți o explicație pentru mine, atunci nimeni nu are.

Peruggio se feri să-i servească drept răspuns propriile lui cuvinte – „un vampir nu are niciodată nevoie de ajutor”. Doar erau prieteni, așa că întrebă cu glas reținut:

-Care e problema ta?

-Problema mea? Nici una, dar Steve și-a văzut sora și nimeni din neamul meu nu-i poate înțelege purtarea.

De spaimă, Serafina își scăpă din mână ceașca de ceai. Spre norocul ei, nu aduseseră în Antarctica decât sticlă incasabilă.

-Biata fată, murmură ea cu regret.

-Ei, aș! Ulrich ridică din umeri. Nimeni nu pricepe cum, dar Amber e bine, sănătoasă. Steve a trecut întâi pe la mama lui, Rose Brown – nici sângele ei nu l-a tentat. Îmi explică cineva și mie ce se petrece?

Serafina își apăsă palmele pe tâmple, până când încheieturile degetelor i se albiră. Ulrich vru să spună ceva, dar Peruggio îi făcu semn să tacă. Se lăsă o liniște adâncă. Serafina stătea cu ochii închiși și cu pleoapele strânse, părând că meditează. După câteva minute, dădu nemulțumită din cap.

-Exclus să pot afla ceva doar căutând după nume. Mintea lui Steve nu o pot citi, Amber doarme și există câteva sute de mii de persoane cu numele de Rose Brown. Asupra cui să-mi focalizez atenția?

Ulrich se holbă la ea mirat. Nu era un lucru prea obișnuit ca blondul să fie luat prin surprindere.

-Vrei să spui că citești mintea unor persoane aflate la mii de kilometri de aici? Chiar mintea lui Amber, care e telepată și știe să-și protejeze gândurile?

-Mă ajută micul Amon, recunoscu Serafina. E deja destul de dezvoltat ca să-mi amplifice puterea minții.

-Amon? Cine e individul? Ar fi trebuit să aud de el?

Serafina își mângâie abdomenul.

-E fiul nostru. Am hotărât să-l numim Amon, pentru că egiptenii, când venerau soarele îi spuneau Amon-Ra, iar pruncul va fi soarele și lumina noastră.

-Aha. Ulrich nu găsi nimic mai înțelept de zis. Vampirii creează alți vampiri asemenea lor, dar să-i și boteze…

-Să nu mă pârăști lui John, continuă Serafina râzând. Mai nou citesc până și mințile celor care și le protejează cu îndârjire, dar asta nu va rămâne așa prea mult timp. După ce voi naște, îmi voi reveni la abilitățile mele obișnuite și le voi pierde pe cele ieșite din comun. Dar acum, fiindcă vreau să aflu mai multe despre famulia lui Steve, trebuie să intru în mintea lui John, oricât de ermetic închisă ar fi aceasta. Mă simt ca un hoț de gânduri, dar dacă el n-are acces la informații legate de Rose Brown, atunci cine ar putea să aibă?

În Minnesota era noapte, dar John se obișnuise să ignore indicațiile ceasului atunci când lucra. Sperase să termine investigația

și să se întoarcă la Amber la sfârșitul săptămânii, însă cazul pe care îl studia se dovedi tot mai complicat, pe măsură ce se adâncea în declarațiile martorilor. La început păruse o anchetă banală: obișnuita familie de americani surprinsă noaptea pe un drum părăsit și răpită de un uriaș disc care i se rotise pe cer deasupra mașinii. John excluse din start orice prezență a unei puteri militare străine – pe cine ar fi interesat doi oameni comuni și plictisitori până la exasperare și copiii lor prost crescuți? Bărbatul era instalator, iar femeia muncitoare la o fabrică de textile – o pereche modestă, care părea să regrete amarnic că povestise presei și poliției tot ce i se întâmplase. Femeia avea aerul că-și pierde mințile și devenea tot mai isterică odată cu trecerea timpului, dar în mod categoric ceva grav o scosese din ritmul vieții ei obișnuite, pentru că istorisea mereu și mereu aceleași scene, fără să se contrazică sau să schimbe vreun detaliu.

John se plimba prin camera de hotel, când privirea îi fu atrasă de ecranul calculatorului. Îi veni ideea să compare cazurile în care persoane răpite manifestaseră ulterior tulburări psihice și să caute linia unui scenariu comun. Zâmbi în sinea lui – asta va da, desigur, idei medicilor care vor găsi numele pentru o nouă boală și vor face ca toate cazurile similare să se mușamalizeze invocându-se psihicul labil al celor implicați. Pentru publicul larg explicația era bună, dar el știa că nu e așa și avea datoria să meargă mai departe în ancheta lui. Sortă în ordinea datelor cazurile mai vechi și dădu de dosarul familiei Brown. Rose fusese una dintre primele persoane care înnebunise. John se apucă să aprofundeze fișa ei, deși o citise de zeci de ori, dacă nu cumva de sute de ori. Nu-și explica ce-i venise, mai ales că era târziu. „O fi Amber de vină”, admise John în sinea lui. „Fata asta mă preocupă prea mult”.

Dar simțea o nevoie aproape organică să se ocupe de Rose, așa cum nu mai simțise niciodată – era ca nevoia de apă pentru un însetat. Accesă pe rând filele stufosului dosar, aruncând din când în când priviri peste umăr. Asta era o prostie fenomenală, o știa prea bine. Închiriase o cameră de hotel pentru o singură persoană și ceruse să nu fie deranjat, iar hotelierul îi respecta cererea cu sfințenie. Și totuși în minte îi persista o senzație ciudată – era ca și cum cineva privea ecranul calculatorului deodată cu el. Când

termină de citit dosarul Rosei Brown, i se făcu brusc cumplit de somn. Își scoase pantofii din picioare, își aruncă haina și pantalonii pe un scaun și se trânti de-a curmezișul patului fără ca măcar să-și caute pijamaua.

Ochii Serafinei își reveneau treptat la albastrul lor dintotdeauna. Ulrich se cam speriase de ea – dacă se obișnuise deja cu ochii argintii, lumina orbitoare pe care o emana corpul Serafinei de câte ori ea se gândea intens la ceva era un lucru nou pentru el.

-Va trece de la sine, explicase ea calmă. E tot din cauza sarcinii, nu te neliniști. Femeile oamenilor zic că asta e o perioadă luminoasă din viața lor, dar de fapt nu se simt bine deloc în lunile așa-zis „luminoase”. Pe când eu vezi-bine că strălucesc de-adevăratelea. Până la urmă, orice legendă are un sâmbure de adevăr și uneori cred că multe din poveștile oamenilor se trag din zorii istoriei, de când fiii luminii trăiau încă printre pământeni.

Serafina se ridică de pe scăunelul ei și dispăru în zona micuței bucătării, de unde reveni cu un bol de sticlă termorezistentă, gol.

-Ce vrei să faci cu ăla? întrebă Ulrich.

Serafina întinse o mână înainte și din vas se ridicară flăcări albăstrui, care ardeau din nimic și umpleau spațiul din jur cu o lumină plăcută.

-Va trebui să intru în mintea lui Rose Brown, răspunse ea. Rose e nebună și fiii luminii credeau că mintea unui nebun e periculoasă – te poate absorbi înăuntrul ei și te poate ține prizonier pentru totdeauna.

-Păi, în cazul ăsta nu e bine ce faci. Las-o baltă, dacă nu voi afla cum anume poate să suporte un vampir mirosul sângelui rudelor apropiate, lumea nu se va sfârși din atâta lucru.

-Ai venit până aici ca să primești răspuns la întrebarea ta, făcu Serafina calmă. Deci e ceva important pentru tine, altfel erai acum împreună cu Giovanna, pe undeva prin Europa. Voi intra în mintea lui Rose, dar vegheată de lumina focului. El îmi va arăta ieșirea din

labirintul întunecat al unei minți anormale și în felul acesta nimic rău nu mi se va putea întâmpla.

Peruggio își strânse soția de mână și o sărută cu drag.

-Sunt aici ca să te ajut, nu uita asta!

-Bine, nu uit!

Apoi ea privi fix în lumina flăcărilor albestre și ochii îi deveniră argintii.

…Minutele se scurgeau lent, în liniștea cea mai deplină. Nu se auzeau decât respirațiile încete ale tinerilor, iar Ulrich, care nici măcar nu respira, ședea neclintit părând o statuie de marmură. Nimic nu răzbătea la suprafața chipului său senin, dar în mod sigur se frământa. Peruggio era încordat ca un arc, temător pentru sănătatea Serafinei, iar aceasta nu-și desprindea privirile de la focul albastru, ca și cum ar fi fost în transă.

Într-un târziu Serafina închise ochii, fu străbătută de un fior iar Peruggio veni lângă ea și o cuprinse tandru în brațe. Ea îl privi și-i surâse, dar în ochi i se citea oboseală și suferință.

-Iubito, vrei o cafea fierbinte?

-Mulțumesc, ar fi minunat!

Peruggio ieși ca o umbră, fără zgomot. Când se întoarse, mâinile Serafinei se încleștară pe ceașca de cafea – tremura. Ulrich nu îndrăzni să întrebe nimic, nu se mișcă și nu-și părăsi postura de statuie. Curiozitatea îl înnebunea, dar simțea tensiunea din aer și decise că singurul lucru înțelept ar fi să-și țină gura închisă.

Serafina își bău cafeaua cu înghițituri mici. Părea să-i facă bine, pentru că frisoanele i se potoliră. Șezu tăcută o vreme, până când ochii îi reveniră la albastrul lor senin, apoi întrebă cu glasul ei limpede, cristalin:

-Ulrich, ce însemnătate au pentru voi legendele voastre? Cu ce ți-ar schimba ție existența să știi că povestea cu atracția pentru sângele rudelor e adevărată sau falsă?

-Noi n-avem istorie, spuse blondul. Oamenii scriu despre vampiri, vampirii nu scriu despre ei înșiși. Toată identitatea noastră se rezumă la legende – ele ne spun ce suntem și ce puteri avem. Dacă n-am crede cu tărie că legendele sunt adevărate, nu am fi altceva decât niște creaturi fără sens, fără noroc și fără țel, rătăcitoare la nesfârșit pe fața pământului. Pe când dacă legendele

se confirmă, înseamnă că avem puteri nemaipomenite și în caz că ceva rău s-ar abate asupra lumii oamenilor…

-Înțeleg. Stai liniștit atunci, legendele sunt adevărate, afirmă cu tărie Serafina.

Peruggio ridică fruntea și își privi soția în ochi.

-Ce vrei să spui cu asta, iubito?

-Că Steve Brown nu e fiul mamei sale și nici fratele lui Amber și că mi-e clar acum de ce a înnebunit Rose.

Contrar oricărui obicei al celor din neamul lui, Ulrich oftă din rărunchi ca și cum ar fi avut nevoie de aer. Cei doi bărbați se strânseră mai aproape de scăunelul pe care ședea Serafina și o priviră cu nedisimulată curiozitate.

-Iată ce am citit în mintea lui Rose: femeia își dorea foarte mult un copil, dar toată tinerețea ei a fost presărată cu încercări zadarnice. Când renunțase la orice speranță să aibă propriul ei prunc, ea și soțul ei s-au adresat unui centru de adopții. Micul Steve a ajuns în familia lor când nu avea decât vreo două luni – fusese abandonat la maternitate și nu avea nici un fel de amintiri despre părinții lui naturali, iar Rose l-a crescut mereu ca pe propriul copil. Rose și soțul ei eu fost fericiți cu Steve, dar – surpriză – peste șapte ani Rose era însărcinată cu Amber. Ea n-a crezut nici o clipă că va naște un copil viu și normal, dar era hotărâtă să meargă înainte pentru că Steve se bucura la ideea de-a avea un frățior. Rose a născut un copil sănătos – un lucru de care nici ea nu-și mai imagina că e în stare. Din clipa când Amber a venit pe lume, Rose a avut de-a face cu o nouă provocare: trebuia să-și iubească fără discriminare ambii copii - și pe fiul adoptat și pe fetița naturală, ca cei mici să nu simtă nici o diferență între ei. Lucrul acesta îi era ușurat de faptul că Steve și-a îndrăgit surioara din clipa când a văzut-o pentru prima oară. Neștiind adevărul despre sine, Steve a considerat-o întotdeauna pe Amber ca fiind sora lui. Biata Rose părea să ducă, în fine, viața idilică pe care și-a dorit-o. Când Amber a împlinit trei ani, au plecat în Canada – motivul real al schimbării de domiciliu a fost să scape de vecinii prea guralivi, care ar fi putut spune copiilor adevărul. Fetița își iubea prea mult frățiorul și asta așa trebuia să rămână pentru totdeauna. Vă închipuiți acum prin ce a trecut femeia în clipa accidentului – scena aceea stăruie și azi în mintea ei și se

întoarce iar și iar. Ședea pe scaunul din spate, cu Steve alături, speriat dar viu și întreg. Rose s-a aplecat peste bancheta din față și a înlemnit - și-a văzut bărbatul cu capul spart și creierul împrăștiat pe bordul mașinii, iar fiica zăcând inconștientă într-o baltă de sânge. Rose și-a pierdut mințile – de atunci susține că nu are familie, ceea ce din punctul ei de vedere e adevărat. I s-a spus că Amber trăiește, dar a crezut întotdeauna că asta e o minciună. Fata în scaunul cu rotile nu-i amintea prin nimic de fetița ei zburdalnică și neastâmpărată. Și tot de atunci face crize de nervi numai gândindu-se la Steve. Își spune mereu că fata ei e moartă și copilul străin a scăpat nevătămat. Ulrich, cred că ți-am răspuns la întrebări – Steve nu e sânge din sângele lui Rose sau al lui Amber Brown și deci legendele voastre sunt adevărate. Asta ar trebui să te liniștească și să te scape de griji.

-E grozav, n-am ce zice! Acum îmi rămâne doar să-mi bat capul ca să hotărăsc dacă-i spun adevărul lui Steve sau lui Amber.

-N-am susținut niciodată că răspunsurile la întrebări rezolvă o problemă, murmură Serafina. De regulă un răspuns generează o nouă întrebare, crede-mă că știu asta din toți anii mei de muncă în cercetare. Așa e de când lumea și nu poți tu să schimbi asta.

Ulrich bombăni ceva supărat, în sinea lui, dar apoi luă mâna Serafinei și i-o sărută.

-Mulțumesc, fetițo. Nu mă lua în serios, pentru că tu mă ajuți iar eu nu dau dovadă de prea multă recunoștință. Steve va afla adevărul de la mine, îi sunt dator cu asta. Doar e sânge din sângele meu…

Zilele rămase până când avionul reveni ca să-l ia pe Ulrich se scurseră în mod plăcut. Sania electrică devenise distracția favorită a Serafinei – își petrecea mult timp afară, sub soarele orbitor, alunecând pe zăpadă în jurul munților și ridicând vârtejuri de cristale alb – argintii. Ulrich și Peruggio mergeau cu ea, bucurându-se de sania încăpătoare. Serafina profita de văile înguste care străbăteau masivul Transantarctic ca să intre adânc printre munți. Cu toate că în locurile acelea soarele se strecura cu greutate și frigul era mult mai aspru decât la câmpie, peisajele care i se desfășurau în fața ochilor meritau drumul lung și efortul depus. De obicei ea manevra sania și Peruggio făcea fotografii – în locurile acelea aflate la capătul lumii se

mai găseau destule peisaje pe care nici un ochi omenesc nu le zărise încă.

Din fericire nici Peruggio, nici Ulrich nu erau sensibili la frig, așa că nici unul din ei nu găsi cu cale să protesteze când Serafina opri motorul saniei într-o depresiune înconjurată de stânci uriașe, unde vântul se învârtea ca într-o căldare, cu urlete sinistre și frigul era mușcător. Serafina făcu câțiva pași, sondând terenul cu bățul de schi, apoi se opri și ridică privirile. O singură rază de soare se strecura în căldare, făcându-și loc prin zona de chei sălbatice pe care ei tocmai o străbătuseră ca să ajungă în acel loc, printre pereți apropiați de bazalt și gheață înalți de sute de metri și perfect verticali. Deasupra capetelor li se înălțau fabuloase ace de bazalt roșii și negre, pe vârful cărora gheața sclipea albastră. Decorul era fastuos.

-Locul mă tulbură, spuse Serafina și vocea ei avea un ecou ciudat prntre stânci. Am mai fost aici zilele trecute, ne-am hotărât să revenim pentru fotografii și filmări. Știu sigur că de mii de ani nimeni n-a mai trecut pe aici și că lumea modernă nu cunoaște locurile acestea mai mult decât le cunoșteam noi, atunci când am ajuns în Antarctica. Aici sunt sute de vârfuri muntoase pe care încă nimeni nu le-a urcat, sute de piscuri – dacă nu mii – care încă n-au nume și structuri minunate pe care încă nimeni nu le-a fotografiat. Gândurile pe care le simt rătăcind în lumea asta înghețată sunt vechi, nespus de vechi – cei care au trăit cândva aici nu erau oameni, mintea lor e mintea mea și a lui Peruggio. Erau frații, erau strămoșii noștri, atlanți și fii ai luminii. Ei au văzut pentru ultima oară câmpiile acestea verzi și munții plini de pajiști înflorite, asemenea pășunilor de la Sasca, în miez de vară. Mi-e dor de iarbă, de flori și de mirosul fânului cosit, dar ajunge să închid ochii și văd lumea aceasta de piatră înveșmântată în verdele pajiștilor, văd orașe ridicate din blocuri de stâncă albă, neagră și roșie, străzi pavate și puzderie de ființe vii străbătând străzile acelea și dând viață orașelor. Serafina își rezemă o mână de peretele aspru de bazalt roșiatic de lângă ea. Simt toată viața acestor locuri, dinainte ca zăpezile să cucerească ținutul și pot vedea, sub ghețurile nesfârșite, zidurile mâncate de timp ale cetăților. Aceasta e lumea primilor oameni, de aici au pornit ei ca să

cucerească Pământul. Aceasta e casa străbunilor veniți din ceruri – pământul zeilor.

-Peste o lună va trebui să pleci, pentru că aici se va lăsa noaptea, îi întrerupse Ulrich reveria. N-ar fi bine să te atașezi prea mult de Antarctica – îți va fi greu apoi să o părăsești.

-Dar cine a spus că o părăsesc?

-Păi, nu vă duceți în Groenlanda? Parcă așa înțelesesem.

-Ba da, ăsta-i planul, îl liniști Serafina. În Antarctica însă ne vom tot întoarce, pentru că pământul străbunilor noștri ne cheamă. Iar după noi vor veni alții – poate Dario, poate alți tineri care acum abia își pun întrebarea ce vor face cu viața lor. Orașul înghețat îi așteaptă pe toți. În ziua când omenirea va reuși să spargă imensa platoșă de gheață, va fi gata să-și cunoască istoria adevărată și atunci lumea aceasta, cufundată de mii de ani în somnul iernii, se va trezi din nou.

-Asta presupunând că omenirea va mai avea vreun viitor, dacă sosesc aici mesagerii care vor să recupereze piatra verde a cunoașterii, punctă Ulrich.

Peruggio îi aruncă o privire deloc amabilă. Ar fi preferat ca nimeni să nu tulbure gândurile Serafinei. Aceasta însă doar surâse.

-Liniștește-te, nu-i dracul chiar atât de negru. Vom găsi o metodă de a le da străinilor piatra, fără să ne pricinuiască vreun rău. Scotoci prin buzunarele hanoracului ei de puf și scoase o hârtie mototolită. Uite, citește asta!

-„Blestemul înțelepților”, buchisi ulrich. „Ceea ce pare să fie sfârșitul nu va fi decât un nou început”. Ce-s aberațiile astea, dacă nu-i cu supărare?

-Doar un vis de-al meu, șopti Serafina.

-Așa? Mai nou ghicim în vise?

-A fost un vis însemnat, o premoniție, preciză Serafina. Mi-a fost pusă în față o enigmă și noi trebuie să o rezolvăm , dar simt că totul va fi bine.

Ulrich bombăni:

-Auzi, când îți va trece starea asta specială sau cum naiba îi zice? Aș vrea să redevii femeia rațională pe care o știam, premonițiile tale nu fac decât să mă enerveze.

Serafina nu-i răspunse, Peruggio zâmbi și-l privi cu ochii lui senini.

-Premonițiile Serafinei sunt darul nostru cel mai de preț în clipa asta, ele ne vor răspunde la toate întrebările. Așa că fii bun și încearcă s-o iei în serios.

-A tunat și i-a adunat, mormăi Ulrich. Doi nebuni de același calibru, pe asta se bazează speranțele oamenilor și – ce-i mai rău – speranțele celor ca mine. Grav!

Cap. 35 : Ursoaica

-„Blestemul înțelepților", zise Peruggio după ce avionul care-l ducea pe Ulrich înapoi în America de Sud dispăru din vedere. Acum înțeleg de ce nu am găsit nimic despre asta în Cartea Mediatorului, eu căutasem după tablele de smarald sau piatra cunoașterii. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că strămoșii noștri au numit-o „blestemul înțelepților".

-Am visat că Ariana voia să distrugă tablele, pentru că fiii luminii au sesizat ce năpastă creaseră, vorbi Serafina. Îi povesti soțului ei ciudatul vis întorcând fiecare amănunt pe toate fețele.

-Un sfârșit care nu e decât un nou început se referă la lumea noastră, zise Peruggio cuprinzând-o în brațe și mângâindu-i abdomenul proeminent. Tu ești cea care face să renască o civilizație cufundată în uitare de milenii, tu ești viața însăși. Ești o fiică a cerului, puternică, de neînvins dăruită cu darul vieții de Cel Veșnic, creatorul Universului. Ești suprema binecuvântare a existenței mele.

Serafina i se cuibări în brațe.

-Frumos spus, Peruggio, dar vorbele astea nu răspund la o singură întrebare – cum să blocăm efectul pietrei cunoașterii?

-Atunci poate găsim ajutor aici?

Peruggio scoase dintr-un buzunar o carte de format mic, în coperte simple de mătase neagră și o strecură între palmele Serafinei, care tresări. Cartea Mediatorului era pentru fiii luminii un lucru cu mult mai de preț decât ușile de aur ale bibliotecilor. Era

esența însăși a culturii lor sofisticate, care pierise tragic în noaptea vremurilor. Tinerii își petrecură o mulțime de ore citind și studiind fiecare însemnare și fiecare paragraf, dar tot ce găsiră fu o notiță străveche, făcută cu mult înainte de a fi trăit Ariana. Unul dintre Mediatori amintea în treacăt că Blestemul Înțelepților a fost adus înapoi de frații aliați ai Stelei Câinelui și că se decisese retragerea scrierii din circuitul de documente accesibile oricui.

-Deci ființele care au ca soare steaua Sirius, amicii noștri cu șase degete la fiecare mână au restituit piatra verde fiilor luminii, cu multe milenii în urmă. Oare de ce? se întrebă Serafina.

-Pentru că au fost înțelepți și și-au dat seama că nu e bine să ți se îndeplinească toate dorințele atât timp cît nu te-ai gândit dacă ceea ce vrei e bine sau rău, răspunse Peruggio. Oricum, știu la ce-ți umblă mintea acum: dacă fiul Stelei Câinelui ar fi avut idee cum să controleze energia pietrei cunoașterii, ar fi făcut-o deja și n-ar fi venit după ajutorul nostru.

Peruggio avea dreptate. Serafina știa asta – oftă și spuse într-un târziu:

-Nu pot speca decât să visez din nou crâmpeie din lumea străbunilor tăi și să aflu mai multe. Era un vis incredibil de real, iar Ariana eram eu.

-Ți-e dor de Ariana?

-Da, recunoscu Serafina, mi-e tare dor. Am ajuns s-o înțeleg și s-o iubesc și știu că ne voia binele. Dacă n-ai fi tu, m-aș simți de parcă mi-aș fi pierdut îngerul păzitor.

Dar vremea trecea și visele nu veneau la comandă. Serafina nu mai visă nimic, sau uita totul de îndată ce se trezea. Zilele curgeau una după alta, pline de ieșiri în aerul rece, printre munții veșnic înzăpeziți și de ședințe foto, spre încântarea celor de la National Geographic, care își suplimentau tirajul lună de lună. Februarie trecu pe neobservate, veni martie și într-o zi se pomeniră, pe nepusă masă, cu două aparate de zbor în fața casei: veniseră și avionul lui Ulrich și elicopterul celor de la National Geographic, ca să-i ajute să se mute în Groenlanda.

Casa fu demontată în jumătate de zi și împachetată în containere, cu tot cu extensia pentru oaspeți. Ulrich îi făcu șmecherește cu ochiul lui Peruggio – la lumina zilei, vampirul nu

putea șterge mintea uluită a bieților muritori, care nu înțelegeau unde dispăruse subit casa cu toate acareturile ei. Ochii lui Peruggio deveniră brusc argintii și Ulrich se relaxă: n-avea el treabă cu amintirile omenești, altcineva se va ocupa cu spor de ele.

Nimeni nu-i îngădui Serafinei să dea o mână de ajutor, deși ea ar fi vrut să participe cumva la efortul colectiv. În lipsă de altă activitate, rătăci câteva ore pe întinderile albe, luându-și rămas-bun de la ceea ce știa de-acum că fusese odată, demult, pământurile zeilor. „Triste și pustii”, rememoră ea cuvintele săpate pe o piatră, în Bucegi. Desigur, găsiseră piatra cunoașterii, dar ce folos? Nu aveau habar ce să facă cu ea – cu adevărat Pământul își întorsese fața de la omenire, după cum glăsuia inscripția străveche. Serafina simți aripa cenușie a melancoliei cuprinzându-i sufletul și se scutură brusc. Mii de draci, nu asta era firea ei – va reveni odată aici ca să studieze miturile în cele mai mici amănunte, numai că atunci vor fi trei fii ai luminii. Copilul ei și al Mediatorului va numi Pământul „casă”, așa cum îl numise și ea, va avea un cămin în grădina plină cu flori de la Sasca și nu va rătăci ca un proscris printre stelele mult prea îndepărtate. Mai aruncă o privire în urmă și se sui în avionul care urma s-o poarte spre noul ei domiciliu pentru următoarele trei luni.

Antarctica dispăru în spatele ei, înghițită de ceața depărtării și de cenușiul nopții polare care începuse să învăluie zăpezile strălucitoare. În emisfera nordică era ziua echinoxului de primăvară…

Avionul survolă nesfârșite întinderi unde dăduse colțul ierbii. Serafina nu se mai sătura să privească peisajul, deși de la înălțimea la care zburau, munții nu păreau decât niște coline, iar localitățile mici furnicare lipsite de detalii. Dar era ceva verde – după atâtea luni de alb imaculat, vederea câmpiilor înverzite îi făcea nespusă plăcere. Se gândea la pădurile de la Sasca, la ghiocei și la brândușe, la viața care renăștea pretutindeni. Dacă ar fi fost om, acum l-ar fi strâns pe micul Amon în brațe, un ghemotoc rozaliu, gălăgios și mereu flămând. Dacă… Așa îi mai rămâneau trei luni de așteptare, timp în care dialogul dintre ei însemna în principal că ea își mângâia pântecele, iar dinăuntru i se răspundea cu înghionteli.

-Iubito, privește în jos. Aproape am ajuns.

Glasul lui Peruggio o smulse din visare. Avionul pierdea rapid înălțime.

-Dar sunt case acolo, exclamă uimită Serafina.

Peruggio surâse.

-După izolarea și sălbăticia din Antarctica, în Groenlanda te vei simți ca la oraș. Există câteva mici așezări ale inuiților pe țărmul sud-vestic, care vara se acoperă de o iarbă măruntă și unde se pot crește animale. Din păcate noi va trebui să mergem mai la nord, din nou în împărăția zăpezii, dar e totuși plăcut să știi că ai vecini.

Aterizară pe un mic aeroport cu o pistă adevărată, betonată, nu un petic de zăpadă bătătorită. Până când avionul fu alimentat, Serafina coborî și făcu câțiva pași. Comparativ cu Antarctica, se putea spune că era cald. O siluetă bine înfofolită în blănuri se desprinse de lângă clădirea aeroportului și alergă spre ei.

-Giovanna, strigă Serafina încântată.

-Chiar eu, după cum vezi! De dragul tău înghet aici de azi dimineață, pentru că Ulrich n-a putut să-mi spună cu precizie la ce oră veți ateriza.

-Înghеți? Dar nu e frig deloc!

Giovanna ridică din umeri.

-Asta e părerea ta, în fine… Ia-te de mână cu Ulrich, nici lui nu-i e frig niciodată. Cert e că am curajul să vin cu voi ca să vă văd instalați la casa voastră. Dario vă transmite toate urările de bine din lume, dar nu poate sosi înainte de începutul vacanței de primăvară.

Giovanna se roti o vreme în jurul prietenei ei.

-Dar ești imensă, fată! Cum vei naște dacă pruncul va mai crește încă trei luni?

Serafina surâse.

-De fapt nu mai crește, s-a oprit de vreo săptămână. E deja un copil capabil să supraviețuiască, însă lunile rămase sunt cea mai importantă etapă a evoluției lui – acum devine un fiu al luminii, adică se crează acele conexiuni în creier pe care oamenii nu le au. Iar pentru asta trebuie să-l ajut.

Prietena ei rămase cu gura căscată.

-Cum așa? Și eu am născut un copil, dar la faza asta m-ai pierdut cu totul.

-Păi acum Amon poate fi considerat un prunc uman, capabil să facă ceea ce știe orice nou-născut al rasei umane – adică să doarmă și să țipe, cerând de mâncare sau reclamând să-i fie schimbate scutecele. Îmi citește într-o oarecare măsură gândurile, doar mie și tatălui său, restul lumii nu există pentru el. Peste trei luni, când voi naște, Amon va comunica mintal așa cum facem eu și Peruggio, fiind capabil să citească și să modifice gândurile oricui. Va cunoaște istoria neamului său și diferențele dintre el și oameni. Ah și desigur va fi capabil să se hrănească singur.

-Nu-l vei alăpta?

-Nu așa cum înțeleg oamenii alăptatul. Îi voi dărui lumină, dacă la asta te referi. Iar până atunci va trebui să-l pregătesc. Știi, eu citesc cu voce tare fragmente din Cartea Străbunilor iar Peruggio din Cartea Mediatorului, ca să-i dezvoltăm mintea.

Giovanna clătină sceptică din cap și zise amuzată:

-Uite o lectură potrivită pentru un prunc nenăscut. Dacă mi-ai citi mie din cărțile cu pricina, sigur n-aș pricepe o boabă!

Pilotul le făcu semn să urce la bord – alimentarea avionului se încheiase. Zborul fu scurt de astă dată, peste întinderi de un alb devenit familiar. Când aterizară, se găseau în mijlocul unui câmp înzăpezit, fără munții profilați pe linia orizontului, pe care Serafina îi îndrăgise atât în Antarctica.

-E bine și-așa, murmură ea. Oricum, nu e momentul cel mai potrivit să fac ascensiuni.

Instalarea casei se realiză cât ai clipi din ochi – Ulrich avusese o contribuție hotărâtoare la viteza cu care avansa șantierul. Peruggio își trecu soția în brațe peste prag – chiar dacă locuința era veche, locul era nou. Nu-și bătuseră capul să schimbe decorul din interior – erau obișnuiți cu el și le era familiar, doar Serafinei, care nu se mai descurca să se așeze pe perne, i se aduseră o mulțime de scaune pliante, pe care le putea răspândi oriunde, după plac.

-Să mă chemi când vei naște, îi ceru Giovanna.

Serafina își mușcă buzele.

-De fapt prefer să fiu singură. Mă voi descurca, doar eu și soțul meu. Nu uita că nu voi avea dureri.

-Astea-s basme, făcu Giovanna. O moașă calificată e aur la casa omului, vei vedea.

Ce rost avea să se certe? Odată ce-i intra ceva în cap, Giovanna nu putea fi făcută să abandoneze ideea. „Mă voi descurca într-un fel sau altul să scap de ea”, își zise Serafina. „Nu vreau să-mi supăr prietena, dar doresc să fiu singură, doar cu Peruggio, simt că asta e bine pentru mine și pentru Amon”.

Înainte de a pleca, Ulrich scoase din geanta lui un pistol și i-l dădu lui Peruggio, care sări cu un pas în spate.

-Pe cine vrei să ucid? Nu mi-e îngăduit să pun mâna pe așa ceva!

-Calmează-te, amice, știu că n-ai stofă de asasin. Dar nu veți fi singuri prin zonă, Groenlanda e plină de urși albi. Și nu sunt gloanțe în pistol, ci doze de tranchilizante. E simplu – tragi după urs, el adoarme și tu îți vezi de drum. Până și eu pot să folosesc așa ceva, după ce m-a instruit Steve. Dacă nu ești ca el, pasionat de sângele namilei, e mult mai bine așa. Nu uita că ursul e mult mai puternic și mai rapid ca un om, iar nevastă-ta nu se poate dematerializa.

-Dar tu să nu uiți că pot stăpâni gândurile și voința oricărui om, așa că nu văd ce m-ar împiedica să stăpânesc o fiară.

-Tu te vei descurca, dar Serafina?

Peruggio surâse.

-Abilitățile ei sunt nemaipomenite – în ultima vreme nu contenesc să mă minunez de ea. Probabil e în stare să îmblânzească un urs doar poruncindu-i în gând să se supună. Nu e de ajuns?

-Păi atunci omenirea e salvată, zise vampirul. Cere-i să stăpânească mințile celor care vor veni după piatra verde și ea o va face.

-Nu pot ști cum sunt construite creierele extratereștrilor și n-aș vrea să-mi expun soția nici unui risc! Și-apoi, după ce va naște, unele din abilitățile ei se vor schimba în mod sigur. Cum îți trece prin cap una ca asta?

Ulrich bombăni ceva dar puse pistolul pe un raft și refuză să-l ia de acolo, unde sfârși prin a fi ignorat cu desăvârșire.

După plecarea lui Ulrich și a Giovannei, viața tinerilor își reintră în cursul ei normal: plimbări lungi cu sania electrică și pe jos, descoperirea ținutului, fotografii, scrierea de articole pentru National Geographic, studii diverse… Traiul nu era monoton – pentru

predarea articolelor nu mai era nevoie ca Peruggio să zboare cu elicopteul în ținuturile locuite. Plecau amândoi, pentru câteva zile, cu sania, până pe coasta sudică a insulei, trăgeau la un hotel în Nuuk, capitala ținutului și-și trimiteau materialele prin poșta electronică. În asemeena ocazii, Serafina se înfofolea în exces, lăsând la vedere numai pielea obrajilor. Era tot ce putea face pentru a nu stârni mirarea oamenilor – trupul ei devenea, cu fiecare zi, tot mai luminos.

Nuuk e un orășel mic, în accepțiunea lumii civilizate, nu numără decât câteva mii de locuitori, iar pe strada principală se găsesc case cu un etaj sau două, viu colorate. Acesta e centrul, cu parlamentul autonom al insulei, guvernul local și administrația. Pe lângă steagul danez, în fața clădirilor oficiale flutură steagul propru al Groenlandei, alb cu roșu și stema cu care se mândresc insularii: un urs alb ridicat în două picioare, pe un fond albastru. În mod clar avertizarea lui Ulrich referitoare la urșii polari nu fusese o vorbă în vânt.

Dincolo de centru se răsfirau case răzlețe, mici ferme și căsuțe de familie, cele mai multe fără etaj, iar în depărtare, către nord, se zăreau igloo-urile rotunde ale inuiților. Vara ele erau înlocuite cu corturi din piele, asemănătoare iurtelor din stepele Mongoliei.

Oamenii aveau și ei, în cea mai mare parte, trăsături asiatice. Majoritatea erau eschimoși cu ochii oblici, mici de statură, care vorbeau limba lor străveche. În administrație predominau danezii înalți și blonzi, cu ochii albaștri, urmași ai vikingilor lui Eric cel Roșu care trecuse pe aici cu peste o mie de ani în urmă. În oraș se amestecau daneza cu engleza, dar peste tot se auzea graiul inuit.

Serafina ajunsese să iubească plimbarea pe străzi și cele câteva magazine. Locul era ideal pentru fotografii: oamenii obișnuiți cu nesfârșitele întinderi albe adorau să-și zugrăvească locuițele în culori vii, în zilele senine cerul era de un albastru adânc, munții albi răsăreau de pretutindeni în fundalul imaginilor iar țărmul oceanului era dantelat și spectaculos, amintind uneori de fiordurile Norvegiei.

În nordul extrem nu există drumuri, așa că întoarcerea la casa lor gri-șoarece, acoperită de panouri solare, se făcea mereu pe alte și alte cărări improvizate. Tinerii ocoleau abrupturile montane cu harta și busola în mână și se orientau după profilul crestelor, care în atmosfera limpede se vedeau de la zeci de kilometri. Atât timp cât

soarele era pe cer și sania avea acumulatorii încărcați, plimbarea era lucrul cel mai plăcut de pe fața pământului.

Într-una din zile, înainte de a intra în casă, Peruggio se aplecă grijuliu cercetând zăpada. Serafina privi peste umărul lui – urme uriașe de labe se vedeau clar întipărite în omătul proaspăt.

-Urs alb, zise ea fără ezitare. Văzuse destule urme de urs în munții de acasă, păstrate în prundișul de pe marginea pâraielor de munte, ca să recunoască amprentele fără ezitare.

-Asta n-ar fi nimic, dar uite aici!

Peruggio îi atrase atenția asupra unor urme identice, mult mai mici, care abia se zăreau.

-O ursoaică și puii ei nou-născuți, interpretă Serafina. Puii abia au deschis ochii, sunt încă foarte mici și foarte ușori – labele lor abia au tasat zăpada.

-Trebuie să fim cu băgare de seamă. Ursoaica poate deveni agresivă, dacă crede că vrem să facem vreun rău puilor, spuse Peruggio gânditor. Acum ideea de a avea asupra lui pistolul cu tranchilizante nu i se mai părea chiar atât de nebunească. Se ridică de lângă urmele proaspete și înlemni: în spatele Serafinei, o namilă de două ori cât ea, albă ca zăpada din jur, stătea pe labele din spate. Arma era înăuntru în casă, iar ursoaica, între casă și ei.

„Nu te mișca, iubito, e chiar în spatele tău”, spuse Peruggio în gând. „Încerc să-i stăpânesc mintea cumva”.

„Nu e nevoie, dragul meu. Urșii nu atacă primii decât dacă sunt speriați. Am mai avut de-a face cu așa ceva și acasă, în Bucegi și știu ce să fac”.

Ursoaica se lăsă în patru labe și se apropie de Serafina, mirosind aerul. Probabil era confuză, pentru că fiii luminii au un miros diferit de cel al oamenilor, un ușor parfum de rășină de brad și iarbă cosită, uscată la soare. Peruggio încremenise, dar simțea că Serafina era calmă. Lăsă ursoaica să se apropie la doi pași de ea, apoi se aplecă încet, astfel ca ochii ei să fie la aceeași înălțime cu cei ai animalului și privi namila dintr-o parte.

„Dacă aș privi-o drept în ochi, ar interpreta asta ca pe un semn că vreau să atac”, gândi Serafina. Lent, cu nesfârșită băgare de seamă, puse un genunchi la pământ – acuum ursoaica era mult mai

înaltă decât ea. „Ființele mai mici nu-i pot face rău. Asta o va liniști” vorbi Serafina în gând.

„Ești sigură de ceea ce faci, iubito? În felul acesta ești practic lipsită de apărare”.

„Crezi că m-ar apăra mai bine să stau în picioare? Ea e de câteva ori mai grea decât mine, mult mai puternică și la fel de rapidă ca un cal de curse. Singura apărare cu putință e s-o liniștesc și s-o asigur că n-are de ce să se teamă”.

Ursoaica veni lângă Serafina, nesigură și cu fereală. În mod clar nu știa cu ce are de-a face. Mirosi de aproape acel ceva necunoscut și păru să cumpănească. „Nu-ți fac nici un rău, ești în siguranță cu mine”, îi transmise mintea Serafinei. Ridică privirea și ochii ei albaștri, senini, întâlniră ochii namilei. Aceasta amușină părul de bronz al tinerei femei, care nu se clinti din loc, apoi ursoaica păru brusc interesată de fața Serafinei. Probabil mai văzuse oameni, dar nu unii a căror piele strălucea argintie în soare.

-Vino aici, șopti Serafina. Nu-ți fac nici un rău!

Ridică încet o mână, cu palma în sus.

-Haide, așa făceam cu dulăii agresivi de pe coclaurii de acasă. Uite, am mâinile goale – nici o armă, nimic de care să te temi.

Vorbea cu un glas blând, încet, aproape șoptit, așa cum ai vorbi unui copil. Ursoaica mirosi palma întinsă, o linse, apoi o împinse cu botul.

-Știu ce vrei, murmură Serafina. Își trecu lin mâna peste blana groasă și albă a animalului și începu să-l mângâie. Acum, dacă ai fi un pisoi, ai începe să torci.

„Hei”, gândi Peruggio, „fii cu băgare de seamă! Nu e un ursuleț de pluș! Oare toate vietățile sălbatice devin agresive numai dacă sunt provocate? Oare simte că soția mea e o ființă nevinovată și pură?” Acum se rușina că putuse să-i treacă prin cap să folosească arma cu tranchilizante.

„Stai liniștit, dragule! Pe când eram doar un om cu sângele roșu, am îmblânzit cel mai cumplit prădător din natură, cu mâinile goale”.

„Un leu?” se minună Peruggio.

Serafina surâse. „Da’ de unde, ceva mult mai periculos. Un vampir, pe Ulrich”.

Fu rândul lui Peruggio să zâmbească. Dar în fond Serafina avea dreptate – cu tot aerul lui blajin, Ulrich era o ființă letală dacă-și punea mintea să fie. Față de un vampir, un urs părea într-adevăr o jucărie. „Poate de asta e ursoaica așa blândă, simte și ea, ca și Ulrich, că noi nu suntem buni de mâncat”, gândi Peruggio.

Namila închise ochii de plăcere și se lăsă în mâinile Serafinei, care începu să-i scarmene blana. „Poftim, eu mă temeam și nevastă-mea a ajuns dărăcitor de lână urseească. În plus se pare că sunt ignorat, asta e o șuetă între doamne”. Ca și cum i-ar fi citit gândul, ursoaica se îndepărtă de Serafina și se îndreptă spre Peruggio cu pași circumspecți. Serafina se ridică în picioare și se duse să-și cuprindă soțul cu brațele. „E al meu”, spunea fără echivoc gestul ei, „al meu și nu-i vei face nici un rău”. Se pare că mesajul fusese clar până și pentru mintea unui animal sălbatic, pentru că ursoaica prinse curaj, făcu iute cei câțiva pași care o mai despărțeau de Periggio și-i linse și lui una din palme.

-Ai face bine s-o mângâi, așteaptă asta de la tine, spuse calmă Serafina.

Peruggio își afundă degetele în blana moale și deasă, mângâind ursoaica imensă cu toată blândețea de care era în stare.

-De unde știi ce așteaptă ea? Poți citi până și mintea sălbăticiunilor?

-Nu. Serafina negă, scuturându-și buclele arămii. Dar pot s-o simt. Există un fluid vital, o energie invizibilă și subtilă pe care o pot simți toate ființele care dăruiesc viață, fie ele femei ale oamenilor, fiice ale luminii sau femelele fiarelor sălbatice. Ne leagă același lucru – grija față de puii noștri. O înțeleg și mă înțelege, suntem mai degrabă asemănătoare decât diferite.

Peruggio își privi soția înmărmurit. Nici măcar sensibilitatea Mediatorului nu putea detecta energia subtilă de care vorbea Serafina. Oare „fluidul vital” din exprimarea ei era ceea ce Cartea mediatorului numea izvorul vieții, Cel Veșnic, zeul fără chip al fiilor luminii? Și de ce vorbele Serafinei îi sunau cumva cunoscute, impregnate de o înțelepciune străveche, ca și cum le-ar fi rostit cineva venit din noaptea timpului? O asociație bizară de idei i-o aduse în minte pe Ariana. Da, acele vorbe puteau fi foarte bine cuvintele Arianei, mama omenirii.

Peruggio se scutură, rupând magia. Serafina privea liniștită în jur, cu o seninătate incredibilă, de parcă ar fi șezut acasă, într-un fotoliu și n-ar fi stat la câțiva pași de o jivină care putea pune pe fugă pe oricine. Ursoaica se ridică în două labe și scoase un mormăit adânc și prelung. Pe dată, din spatele casei se iviră două ghemotoace de blană albă, mai mult rostogolindu-se în zăpadă decât mergând. Puii de urs erau uimitor de mici pe lângă uriașa lor mamă și nu păreau să aibă altă grijă decât să se înghiontească și să se tăvălească prin omătul proaspăt.

-Nu-i atinge, șopti Serafina. Le aparțin numai mamei lor, iar ea te-ar sfâșia la orice mișcare imprudentă. Deși… hm… e tare greu să nu te joc cu ei, sunt atât de drăgălași!

Apoi privi cu un aer serios spre animalul uriaș.

-Nici mie nu cred că mi-ar plăcea să te văd punând laba pe Amon, așa că încerc să te înțeleg.

Din ziua aceea, ursoaica și puii ei stătea mereu pe lângă casă, purtându-se ca niște animale domestice. Dacă tinerii plecau undeva cu sania, cei trei urși alergau mereu în jurul ei, dacă plecau la plimbare pe jos, îi urmăreau ca niște umbre. În ziua când tinerii se duseră din nou la Nuuk, ursoaica și puii ei urmăriră sania până când casa se pierdu dincolo de linia orizontului. O găsiră la întoarcere lângă casă, șezând nemișcată ca un sfinx pe labele din spate.

-Avem un dar pentru tine, sporovăi Serafina veselă, după ce-i mângâiase blana.

Peruggio o ajută să descarce din sanie o găleată enormă, plină cu pește proaspăt, pe care Serafina îl cumpărase la Nuuk pentru animalul ei de companie.

Din ziua când ursoaica apăruse în peisaj, Peruggio se simțea ciudat de liniștit. Știa că nu mai aveau dușmani, că Mayor murise și totuși abia de-acum trăia cu senzația că Serafina era pe deplin protejată de orice primejdie. Colții sălbăticiunii rivalizau cu cei ai lui Ulrich și Peruggio nu avea nici o îndoială că oricine sau orice s-ar fi apropiat de Serafina cu gânduri necurate ar fi avut de înfruntat acei colți teribili. Zilele se scurgeau plăcut, prea plăcut ca neliniștea să nu încolțească iarăși în mintea tânărului. Se părea că Serafina uitase cu totul de tablele de smarald, care ajunseseră să fie folosite numai ca suport pentru laptop, dar el nu-și putea scoate din minte imaginea

extratereștrilor în fața cărora devenise Mediator și care așteptau de la el să dăruiască tablele și în acelașii timp să păstreze pacea Alianței. Se gândea uneori la aburul acela alb care bântuia Lacul Zânelor – îl asigurase doar că problema se va rezolva de la sine, atunci când va naște Serafina. Dar Peruggio nu se putea împiedica să cugete la demonul din Lacul Dracului, despre care știa sigur că nu era decât cacealmaua lui Ulrich. Iar ziua când va naște soția lui îl umplea de groază mai mult decât ar fi putut s-o spună. Serafina refuza cu îndârjire să meargă la maternitatea din Nuuk sau să cheme un medic, chiar dacă Peruggio o asigurase că era capabil să facă pe oricine să uite orice ar fi văzut. Senzația de izolare la capătul lumii îl strângea de gât ca o gheară și se simțea mai neajutorat decât fusese vreodată.

Cap. 36 : Amon

Se întorceau dintr-o lungă plimbare pe jos, îmbujorați, fericiți, cu soarele strălucindu-le deasupra capetelor și ursoaica enormă cu puii ei alergând ca de obicei în jurul lor. Peruggio căra un rucsac „cu mici nimicuri utile", cel puțin asta susținuse Serafina când i-l pusese în spinare. De obicei rucsacul conținea un termos cu ceai sau suc de fructe și un pulover de rezervă, dar de astă dată lui Peruggio i se păru neobișnuit de greu. Nu făcu însă nici o remarcă – dacă Serafina nu binevoise să-l pună la curent cu semnificația nimicurilor cu pricina, însemna că nu era chiar nimic important. Sfârși prin a uita cu totul de povara pe care o ducea în spate – în fond rucsăcelul nu cântărea mare lucru…

Pășeau mână în mână, unul alături de celălalt în zăpada necălcată de pas omenesc, când Serafina încremeni, icni și apoi își duse mâinile la tâmple.

-Ce e iubito?

-Nimic, doar o ușoară amețeală. A și trecut.

Dar în ochii ei Peruggio citi spaima, iar chipul frumos îi era încordat. Înainte ca ea să apuce să se împotrivească, o ridică în brațe… și simți că pământul îi fuge de sub picioare. Palmele îi erau ude, un lichid argintiu, sclipitor, se întindea cu repeziciune pe salopeta Serafinei.

-Sângerezi, dragostea mea…

-Știu. Păstrează-ți calmul și ajută-mă! Văzându-i privirea dezorientată, Serafina adăugă: azi e ziua cea mai lungă din an. E solstițiul de vară.

-Când soarele strălucește în punctul cel mai înalt de pe cer, murmură Peruggio. Copilul nostru…

-Tată denaturat, ai de gând să mă ajuți să nasc, sau să intri în panică?

Atât timp cât Serafina zâmbea, totul era încă în ordine…

-Nu ai dureri?

-Nu. Sunt doar îngrijorată de ceea ce tocmai am văzut. Când am cea mai mare nevoie să fiu lăsată în pace, hoarde de prieteni, cohorte de rude şi o armată de ziarişti se îndreaptă încoace, iar în fruntea tuturor este Giovanna, moaşa cu patalama care crede că-mi face un car de bine.

-Hoarde, cohorte, armate, repetă Peruggio. Asta sună destul de războinic. Cu ce te pot ajuta?

Serafina privi spre casă.

-Vor ajunge acolo în scurtă vreme și nu trebuie să găsească pe nimeni acasă.

El o privi uimit.

-Bine, dar unde… ?

-Voi naște sub cerul liber, răspunse liniștită Serafina. Fiicele luminii făceau acest lucru, se simțeau bine să fie ajutate de astrul zilei. Du-mă într-un loc care să nu fie vizibil din casă.

Peruggio porni cu ea în brațe spre șirul de dealuri scunde care se zăreau la orizont, nu prea departe.

-Vor vedea urmele, obiectă el.

-Vei stârni vântul, ca zăpada să ni le acopere.

Măcar ăsta era un lucru pe care știa să-l facă. Ar fi fost atât de simplu să întoarcă din drum toate acele hoarde de oaspeți nepoftiți, doar modificând gândurile oamenilor. Atât de simplu! Dar Peruggio

nu se putea concentra, era incapabil să se gândească la altceva decât la Serafina.

-Pune-mă jos, ceru aceasta când casa dispăru din câmpul lor vizual. Și golește rucsacul, în el vei găsi tot ce trebuie!

Primul lucru care căzu pe zăpadă fu diadema argintie a Arianei. Serafina își puse pe cap tiara strălucitoare a fiicelor luminii și surâse încrezătoare.

-Așa da, e bine acum. Simt că sunt îndrumată pas cu pas și știu ce să fac. Mai ții minte când eram încă om și-mi vorbeai de un lob al creierului în care cei strălucitori aveau memoria speciei? Diadema apasă exact pe zona cu pricina și amintiri care nu sunt ale mele revin cu o claritate uimitoare.

Peruggio se mai liniști. Asta suna oarecum bine. Doar că…

-N-ai de gând să naști pe pământul înghețat bocnă, nu? Te voi ține în brațe.

-Nu, ai altceva de făcut. Serafina arătă spre bățul ei de schi, pe care-l înfipse în zăpadă. Îți mai aduci aminte de cercul trasat în jurul lui Ulrich, atunci când l-a transformat pe Steve? Era un cerc magic, un cerc al morții menit să țină duhurile deșertului la distanță. Acum am nevoie de un cerc al vieții, iar tu mă vei păzi.

Peruggio trasă un cerc perfect cu vârful bățului de schi.

-Sunt un fiu al luminii, își spuse el. Sub lumina soarelui, energia mea e infinită…

Întinse mâinile înainte și flăcări uriașe izbucniră din neant, topiră zăpada, apoi căldura lor uscă solul. Platoșa de gheață a Groenlandei e cu mult mai subțire decât cea a Antarcticii – în câteva minute, în interiorul cercului răsări un pământ pietros, dar cald. Serafina păși încrezătoare înăuntrul cercului.

-Să nu lași flăcările să se stingă, bine? Stai afară din cerc și veghează-mă! Sper că eu nu voi avea nevoie de trei zile și trei nopți, așa ca Ulrich.

Peruggio duse la buze mâna Serafinei, apoi se așeză în zăpadă și privi concentrat perdeaua de foc care-l separa de iubirea vieții lui. Ursoaica se îndepărtase la vederea focului, dar acum se întoarse, linse fața lui Peruggio și se așeză pe labele din spate, ca un străjer mut, în apropierea tânărului.

Interiorul cercului fu scăldat de o lumină albă, tot mai strălucitoare, care o ascundea pe Serafina cu totul. Lumina crescu în intensitate până când Peruggio simți că îi trece prin ochi și îl săgetează în creier, apoi rămase așa minute în șir. Ursoaica se dădu mai în spate și închise ochii. Peruggio nu se clinti.

Minutele se târâiau ca melcul. Mintea Serafinei era la ani-lumină distanță, iar silueta ei se dizolvase în strălucirea nepământeană care răzbătea din cerc. Peruggio avea gura uscată și mii de cuțite în stomac. Ar fi dat orice să știe ce se petrece cu Serafina, dar nu putea auzi sau simți nimic venind dinspre ea. Oare se descurca acolo singură sau ar fi trebuit ajutată? Oare avea dureri? Sau era măcar conștientă? Îi spusese, încrezătoare, că totul va fi bine, dar acum i se părea că acelea nu fuseseră decât cuvinte fără acoperire. El nu se simțea bine deloc. Cartea Mediatorului îi zăcea fără folos într-un buzunar, tăcută și rece, iar spiritul Arianei, singura care l-ar fi putut liniști, plecase să-și găsească împăcarea și odihna în lumea strămoșilor. În mod ciudat, Peruggio avu intuiția că și Serafina se gândea la Ariana, dar alungă repede ideea – nu, Serafina în mod sigur în clipele acelea nu se gândea decât la Amon.

Când i se păru că tortura îndoielii și a așteptării țineau deja de o veșnicie, auzi clar un scâncet subțire și vocea liniștită a Serafinei, din marea de lumină:

-Hei, ar trebui să fie un briceag ascuțit în calabalâcul acela, găsește-mi-l și dezinfectează-i lama în foc.

Conținutul rucsacului zăcea împrăștiat pe zăpadă, lângă el. Peruggio găsi briceagul și-l trecu prin flacără. Intensitatea luminii din interiorul cercului începea să scadă și mâna Serafinei, udă de sânge argintiu și extrem de fierbinte, se ivi din foc. În jurul degetelor avea înfășurat ceva ce părea un lanț gros de argint.

-Taie!

Urechile lui Peruggio țiuiau. Se întrebă dacă auzise bine.

-Taie, am spus. E cordonul ombilical.

Încercă să-și stăpânească tremuratul mâinilor, dar nu reuși. Mâna Serafinei îi luă briceagul, care dispăru dincolo de cercul de flăcări.

Peruggio rămase năuc, așteptând. „Mă comport la fel de idiot ca orice bărbat uman”, gândi el. „Halal fiu al luminii și halal

Mediator”. Pierduse cu totul noțiunea scurgerii timpului. Nu știa dacă stă acolo, privind flăcările micșorându-se, de minute, de ore sau de zile în șir. Emoția îl amorțise, nu mai simțea decât durerea din stomac (o amintire a condiției lui umane, când încă mai cunoștea durerea fizică) și o stare copleșitoare de oboseală. Probabil ca să-i arate compasiune, ursoaica se apropiase de el și-l lingea uneori pe obraz. Acum înțelegea spaima din ochii lui Iustin Dumitrescu, atunci când năvălise, după nuntă, în camera lui și a Serafinei și văzuse ceea ce a descris ulterior ca fiind o sferă strălucitoare de foc care se rotea. Oare fusese la fel de strălucitoare ca lumina pe care o vedea el acum? Peruggio își forță mintea să se concentreze asupra oaspeților. Cine naiba îi făcuse să vină? Ah da, Giovanna. Probabil le spusese că Serafina va naște în iunie și pusese în mișcare toată lumea cu această informație. De ce oamenii se străduiesc în ruptul capului să fie drăguți, chiar și atunci când le dai în mod clar de înțeles că nu mai știi cum să scapi de ei?

-Peruggio, era o pătură în rucsac.

Glasul Serafinei îl readuse în prezent și în fața cercului de foc, care acum ardea cu mai puțină intensitate, lăsând ca uneori silueta Serafinei să se întrevadă în mijlocul flăcărilor.

-Sunt două pături în rucsac, preciză el.

-Dă-mi-o pe cea mică!

Întinse mâna cu pătura – limbile de foc ardeau albăstrui, dar deveniseră mult mai reci. Pătura jilavă se uscă, dar nu se aprinse.

-Nu ți-e frig? o întrebă pe Serafina.

-Ba da, un pic. Dar trebuie să mai stau aici, în cerc, ca magia soarelui să-mi redea puterile și să mă vindece.

Oare cât era de rănită? Peruggio ținea minte salopeta pe care se întinsese pata argintie și simți că i se face rău. Mai trecură câteva minute de îndoieli și neliniști cumplite. Focul stătea să se stingă și lumina strălucitoare se retrăgea în corpul Serafinei și în tiara de pe fruntea ei.

-Vino aici și adu și a doua pătură cu tine, zise ea.

Intră înfrigurat în cerc, pășind peste urma albicioasă lăsată pe pământ de focul care se stinsese. Serafina stătea în picioare, complet dezbrăcată, cu pielea sclipind argintie. Silueta ei era perfectă, burta proeminentă dispăruse. Peruggio uită să mai respire.

„Cât poate fi de frumoasă”. O înveli în pătură și rămase mut de uimire. Din brațele ei îl priveau doi ochi de un albastru-turcoaz incredibil, ca două lacuri adânci de munte așezate pe o față alb-rozalie. În afara ochilor uriași, totul era mic pe fața aceea: un nas îndrăzneț și obraznic, amintind de nasul cârn al Serafinei, dar nu mai mare decât un nasture, o gură cât o cireașă, obraji bucălați, o frunte boltită și peste ea o coamă de păr negru și mătăsos, în bucle ușoare și rebele. Peruggio rămase dezorientat – nu știa ce să admire mai întâi, frumusețea nepământeană a Serafinei sau pe cea a copilului din brațele ei. Ea îi sesiză încurcătura și surâse.

-Îți seamănă, îi spuse fericită, apoi îi trecu în brațe, cu nesfârșită băgare de seamă, pruncul învelit în pături.

Ochii negri ai Mediatorului se întâlniră cu cei albaștri ai noului-născut. Primul lucru pe care îl sesiză tânărul fu privirea intensă și concentrată a pruncului – era atât de departe de ochii de un albastru spălăcit, care priveau fără să vadă, ai copiilor oamenilor!

„Dar el nu e om”, auzi gândul Serafinei. Bineînțeles că era altceva, cu mult mai mult. Dintr-o dată, toate legendele despre zeii omenirii deveneau ciudat de credibile.

Serafina se înveli bine în pătură, își adună de jos salopeta și păși desculță pe zăpadă, ieșind din cerc. Peruggio i-l puse în brațe pe micul Amon, ai cărui ochi vioi urmăreau cu interes fiecare mișcare a maică-sii.

-Ce facem acum, iubito?

-Păi, mi-e cam frig, sunt obosită și vreau să stau pe balconul casei, la soare. Oricum trebuie să dăm pe acasă, iar de vizitatori nu ne scapă nimeni.

Peruggio aruncă în rucsac hainele Serafinei, toate pătate cu sângele ei argintiu și întinse o mână înainte. Un vârtej de vânt se stârni din senin, acoperind locul cu zăpadă și ștergând orice urmă a magiei care stăpânise capătul acela de lume. Când întoarse capul, izbucni în râs. Serafina îngenunchease, ca ursuleții să-l poată privi pe Amon, iar ei își întindeau lăbuțele pufoase spre el, atingându-i obrajii cu blana lor moale și albă.

-Cred că tocmai au făcut cunoștință, observă Serafina. Oricum, sunt colegi de generație!

Se ridică lin, cu gesturi grațioase și-și atinse buzele de ale soțului ei, la început ușor ca o părere, apoi tot mai ferm, iar în final gura ei flămândă se zdrobi de a lui cu o patimă dezlănțuită.

-Iubitule, îți mulțumesc – pentru Amon, pentru tot.

Ce putea să-i răspundă? Se simțea copleșit. Fericirea avea gustul buzelor Serafinei, aroma părului ei, sunetul glasului ei. Fericirea era ea – reală, concretă. Dar apoi trupui ei îi scăpă din mâini și Serafina dispăru într-o străfulgerare orbitoare de lumină. Peruggio se dematerializă și el și o urmă într-o fracțiune de secundă. O regăsi în fața casei, strângându-l pe Amon în brațe și râzând. Ulrich se învârtea în jurul locuinței și – după figura perplexă pe care o făcea – se pare că cititul urmelor nu era chiar punctul lui forte. Vampirul tresări și-și miji ochii, văzându-i apărând de nicăieri. Peruggio îl îmbrățișă și-l bătu pe spate.

-Soția mea zice că ești o imitație de vampir! Ar fi trebuit să-i mănânci, dar tu i-ai adus încoace.

Blondul se fâstâci.

-Iartă-mă dar Giovanna a făcut totul, eu i-am spus să nu se dea peste cap chiar în halul ăsta. Și-apoi nu cred că ți-ar fi plăcut să o sec de sânge pe Lucrezia.

Peruggio îi aruncă o privire vinovată.

-Lucrezia… Lucrezia e aici?

Voia să nu pară panicat, dar nu-i reuși. Dintre toți oamenii care intraseră vreodată în contact cu Peruggio, maică-sa era singura persoană dispusă să creadă că el era un om ca toți ceilalți. Serafina spunea uneori că Lucrezia avea talentul să ignore lucrurile pe care nu voia să le vadă sau nu le înțelegea.

-Mama… și cine mai e aici? Scuză-mă, Ulrich, nu mă pot concentra cât să le citesc mințile.

-Să zicem că ai o scuză, făcu vampirul mucalit, arătând spre Serafina și spre pruncul din brațele ei. I-am adus pe Lucrezia, pe mama și pe bunica soției tale, pe Iustin, pe Giovanna, pilotul avionului și vreo trei ziariști care zic că te cunosc și că le-ai promis un reportaj despre Groenlanda. Unul dintre ei are o insignă cu National Geographic, despre ceilalți doi nu știu mare lucru.

-Pe cel de la National Geographic lasă-l în pace, suntem într-un fel colegi de redacție, interveni Serafina. Cât despre ceilalți doi…

nu ți-a spus nimeni până acum că ziariștii au un sânge mult mai dulce și mai bun la gust decât restul muritorilor?

Ulrich se mulțumi să zâmbească. Știa bine ce părere avea Serafina despre meseriile din mass-media.

-John n-a putut veni, adăugă el. Iar fără John, Amber n-ar face un pas.

-Ce drăguț din partea lor, făcu Serafina.

Apoi Amon fu prezentat bunicilor și străbunicii și toate discuțiile care nu se învârteau în jurul copilului încetară. Toată lumea căzu de acord că era cel mai frumos copil din câți existaseră vreodată, numai bunica Serafinei își păstră capul limpede.

-Ar spune că e frumos și dacă i-ar crește tentacule verzi pe față, murmură ea. În fine, trebuie să admit că de astă dată au dreptate, Nu pentru că ar fi strănepotul meu, asta nu are nici o legătură, dar chiar e frumos.

Giovanna o luă deoparte pe tânăra mamă.

-Ei, acum pricepi cum de poate exista o iubire mai profundă decât cea dintre tine și soțul tău?

Serafina o privi surprinsă.

-Nu înțeleg. Pentru mine e doar un singur sentiment care îi cuprinde pe amândoi. Amon și Peruggio sunt aceeași ființă și nu-i pot iubi cu intensități diferite. Sentimentul acesta e atotcuprinzător, nu există nuanțe în el – este absolut și este înălțător cum nimic altceva nu poate fi într-o viață de muritor.

Giovanna ridică din umeri.

-Iarăși tu cu sentimentele tale absolute! M-ai pierdut, gândești prea complicat.

-Nu gândesc, replică Serafina. Nu gândesc de loc, doar simt și știu că ceea ce simt e bine.

Nimeni nu se găsi să obiecteze când Serafina dispăru în baie, se îmbrăcă într-un halat de casă călduros, apoi ieși pe balcon la soare și începu să moțăie acolo. Oamenii înțeleseră că avea nevoie să se odihnească și o lăsară în pace.

„Sunt o adevărată harpie”, gândi Serafina înainte de a ațipi. „Mi-am lăsat soțul să se descurce cum s-o pricepe cu oaspeții, iar el detestă asta. Dar sunt îngrozitor de obosită, mi-e frig și n-am nevoie decât de soare și de liniște. Cât mi-e de milă de dragul meu

Peruggio! Chiar nu se găsește nimeni să-l ajute cu oaspeții?" În mintea Serafinei răsări un câmp alb pe care o ursoaică uriașă și puii ei alergau în voie. „Asta ar fi grozav, dar nu pot să-mi impun voința în fața sălbăticiunilor". Apoi câmpul cel alb se întinse la nesfârșit sub ochii ei, ștergând toate detaliile realității și ea se cufundă într-un somn odihnitor.

Nu știa cât timp dormise. Era greu de aflat, cu soarele mereu deasupra capului, dar se trezi odihnită și bine dispusă. Era înconjurată de lume, până și Giovanna cea friguroasă stătea pe balconul casei, rezemată de balustradă și privea cu interes în jos.

-Ce se întâmplă acolo?

Serafina își dădu seama că abia putea să vorbească. Gura îi era uscată, buzele crăpate ca după febră. „Ar fi trebuit să beau un ceai, am pierdut mult sânge" gândi ea. „Da, dar am preferat să dorm – îmi era atât de somn!"

Peruggio îi aduse un pahar cu suc de portocale, pe care ea îl bău pe nerăsuflate, apoi o ajută să se ridice din fotoliu și Serafina înțelese la ce se uitau cu toții – ursoaica era acolo, în fața casei și făcea cele mai incredibile giumbușlucuri. „Mulțumesc", spuse în gândul ei. „Așa măcar toată lumea are o preocupare, alta decât să-l încolțească pe bietul Peruggio cu întrebări incomode".Apoi ochii ei căutară după micuța ei comoară, după pruncul proaspăt născut și-l descoperi pe Amon în brațele lui Ulrich. Acesta studia uimit chipul copilului.

Serafina coborî în casă, lăsându-și oaspeții să se delecteze cu jocul ursuleților. După ce-și băuse sucul de portocale, se simțea incredibil de bine. Era din nou suplă ca un top-model, mlădioasă și plină de grație. „Am născut astăzi, ce mi se întâmplă? E firesc pentru fiicele luminii să-și revină atât de repede?" Dar cel mai ciudat i se părea comportamentul oamenilor: nu erau intrigați de loc de modul spectaculos în care se refăcuse silueta ei perfectă, nici de privirea matură și serioasă a lui Amon sau de ușoara strălucire pe care o degajau trupurile lor. „Au fost hipnotizați? Dar de cine? Peruggio esta încă prea copleșit de emoție, Ulrich nu poate face asta decât noaptea, iar ceilalți sunt oameni". Serafina ajunse în casă cugetând la toate astea. Ulrich și Peruggio o urmau pas cu pas, Ulrich având o grijă de-a dreptul exagerată să nu-l zgâlțâie pe micul Amon. Acesta,

spre deosebire de toți nou-născuții umani, era cum nu se poate mai treaz și nu dădea nici un semn că ar vrea să doarmă. Când își văzu mama, pruncul întoarse capul după ea și Ulrich, cu infinită grijă, i-l puse în brațe. Frumoșii ochi albaștri ai micuțului își schimbaseră culoarea în acel argintiu-metalic strălucitor, pe care Serafina îl zărise pentru prima oară la soțul ei, cu ani în urmă.

-Ce… ce face Amon? întrebă ea stupefiată.

-E cu adevărat fiul tău, zise Peruggio zâmbind. A luat în stăpânire mințile tuturor oamenilor de aici și acum nimeni nu se mai miră de nimic și toți acceptă cele mai incredibile lucruri ca pe ceva perfect natural

-Deja? Deja știe să controleze mintea celor din jur? Dar e…

-Aș spune că e extrem de precoce, o completă Peruggio. M-a uimit și pe mine, dar eu am fost în copilărie un fel de hibrid, o ființă mai degrabă omenească. E adevărat că știam să citesc de la un an, dar sunt foarte curios când va începe el să facă acest lucru.

-Păi nu cred că vei rămâne curios multă vreme, replică Ulrich. Dacă e să te uiți numai la modul în care arată nevastă-ta! Bănuiesc că a născut abia de câteva zile și are deja o siluetă de invidiat.

-Azi, Uri, am născut azi, îl corectă Serafina.

Ulrich nu putea fi luat ușor prin surprindere, dar și când i se întâmpla, uneori, acest lucru, figura lui neîncrezătoare și aerul confuz erau un spectacol în sine.

-Și-acum ai devenit normală? Vreau să zic, nu din punct de vedere fizic, asta se vede cu ochiul liber și corpul tău ar ispiti până și un înger. Dar mintal, știi la ce mă refer! Mai suferi de premoniții, viziuni, intuiții inexplicabile și alte alea sau te putem considera în fine o persoană rațională?

-Ce vrei să spui cu asta? După capul tău umplut cu câlți o femeie gravidă este un fel de nebunul satului?

Serafina explodase. Era o ființă bună la suflet, iar influența lui Peruggio nu făcuse decât să-i îndulcească trăsăturile belicoase ale caracterului. Dar în fond era o feministă convinsă și genul de persoană capabilă să sară la bătaie de la un cuvânt prost plasat, iar lui Ulrich asta i se cam ștersese din memorie.

-Nu am vrut să sugerez așa ceva, se apără el. Doar că am sperat mereu ca intuiția ta să ne scoată din beleaua cu piatra verde

a cunoașterii, să găsești o metodă de a-i anihila puterea distructivă. În plus, asta n-a fost ideea mea, ci a acelui nu-știu-ce care patronează lacul Zânelor și pe care eu nu l-am văzut de fel. Parcă el zicea ceva de legătura dintre misiunea voastră și cea mai fierbinte dintre dorințe, iar Giovanna mi-a mărturisit că ea știa de ceva vreme că vă doriți un copil. Dar nu-ți face sânge rău din atâta lucru, puteți să nu le dați piatra indivizilor care v-au cerut-o și recurgem la planul B, pentru care m-am oferit voluntar de la bun început. O cafteală pe cinste e singurul lucru pe care-l merită oricine îndrăznește să nu-mi lase prietenii în pace.

-Ulrich, ești absurd. Planul B e o prostie, noi nu ne dorim un război. Ochii Serafinei îl priveau gravi. Înțelege că planul tău nu poate produce decât suferință, indiferent de deznodământ. Nu știu ce anume mă face să cred că toate astea se vor sfârși cu bine, dar am încredere că așa va fi.

Vampirul se bosumflă.

-De aproape doi ani vă bateți capetele degeaba. Cât mai vreți să așteptați? E sfârșit de iunie, în august va trebui să dați străinilor piatra cunoașterii și voi n-aveți nici o soluție în caz că o vor folosi ca să distrugă Pământul.

-Acum doi ani, când am început căutarea, nici măcar nu știam ce căutăm, iar acum avem piatra cunoașterii la îndemână, observă Peruggio. Mai știm și că a fost făurită de strămoșii mei, dintr-un gest de bunăvoință căruia nu i-au putut anticipa consecințele – voiau să dăruiască ființelor materiale o unealtă prin care să experimenteze puterea gândului pur, neîngrădit de materie și pentru asta au folosit sunetele, ca să elibereze energia spiritului. Mai știm și că pietrele au circulat liber printre lumile locuite, până când au început să fie folosite ca instrumente ale distrugerii. Atunci strămoșii mei le-au denumit „blestemul înțelepților” și le-au adăpostit într-o bibliotecă de unde le-a luat Ariana, înainte ca lumea noastră să fie distrusă și le-a adus pe Pământ. Ariana, în încercarea ei de a-și salva poporul și familie, a scăpat pietrele din vedere, dar ele au fost puse la loc sigur de poporul strălucitor, chiar în mormântul ei, după ce conținutul inscripției gravate pe cele trei pietre fusese copiat. Oamenii au cunoscut acest text sub numele de table de smarald sau tablele lui Toth sau ale lui Hermes, fără însă a le putea interpreta semnificația

exactă, în absența vibrației emise de cristalele originale. Iată o grămadă de lucruri pe care nu le știam acum doi ani! N-aș zice că am stat degeaba în intervalul ăsta.

Ulrich se scărpină în cap.

-Uite ce-i: tablele au fost create de străbunii tăi, care le-au retras din circulația publică. Iar acum vin niște străini și ți le cer. Întrebarea mea e – cu ce drept? Nu sunt ei stăpânii pietrelor verzi! Ai tot dreptul să nu le dai ceea ce caută și nimeni nu va avea nimic de obiectat.

-Doar că amenință cu distrugerea Pământului, murmură Peruggio. Nu-ți dai seama că mă aflu exact în situația Arianei?

-Care a luat hotărârea idioată, iartă-mă că ți-o spun așa, de la obraz, să nu se apere. A acceptat pieirea neamului ei și captivitatea, iar apoi a avut destulă vreme să-și regrete gestul. Asta vrei? Să abandonezi Pământul și să fugi? Desigur, pentru voi e simplu. Ajunge doar să vă dematerializați și să plecați oriunde în univers. Știu că puteți face asta!

-Aici ai dreptate, putem părăsi Pământul. Dar știi și cu ce preț? Numai spiritul pur, neîncătușat de materie, poate călători neîngrădit, cu viteză infinită, oriunde. Pentru asa e nevoie să redevenim spirite pure, adică să ne abandonăm trupurile – să murim, cu alte cuvinte.

Ulrich nu păru impresionat.

-Parcă fiii luminii nu iau moartea prea în serios. Voi o considerați doar un fel de somn, pentru că puteți trăi orcând o nouă viață, fără să vă pierdeți amintirile existențelor anterioare.

-Și aici ai dreptate, îl aprobă Peruggio. Dar tu presupui că distanțele sunt nesemnificative și că universul e plin de planete care abia așteaptă să fie locuite. Ai oare idee de câte milioane de ani e nevoie ca să se nască o nouă civilizație, practic din nimic? Și-ți poți măcar imagina cum e să exiști în tot acest timp, fără să trăiești de fapt, plutind în imensitatea spațiului ca un gând fără suport fizic, izolat în întuneric, în singurătate? Să tânjești de dorul celor pe care i-ai iubit în toate existențele tale dinainte și să nu știi cum, când și dacă îi vei mai întâlni vreodată? De ce crezi că ne-a rugat Ariana să-i eliberăm sufletul de povara trupului mort și înghețat în zăpezile Antarcticii? Ne-a spus că-i era dor de o nouă existență fizică, de un

nou corp care să simtă mângâierile și căldura unei alte ființe materiale.

În brațele Serafinei, pruncul începu să scâncească. Era ciudat, pentru că nimeni nu-l auzise pe Amon plângând – pruncul părea veselia însăși. Dar în fond nou-născuții sunt niște făpturi mici și plângăcioase, așa că nimeni nu se impacientă prea mult de plânsul copilului, cu excepția maică-sii, care începu să-l mângâie grijulie și a lui Peruggio, pe figura căruia se așternu o expresie suferindă, ca și cum brusc ar fi început să-l doară ceva. Serafina privi la Ulrich cu niște ochi care aruncau fulgere. Spre norocul lui, vampirul nu putea fi ucis cu privirea.

-Nu voi permite niciodată ca fiul meu să moară pentru ca noi să fugim de aici într-o altă lume. M-am născut aici, părinții și bunicii mei sunt oameni, prietenii mei sunt oameni și aici mi-am găsit iubirea. Nu am de gând să părăsesc lumea aceasta! Eu dau viață și nu voi lua viața! Pământul va fi apărat, fără să se ajungă la un război pentru asta.

-Zău? Explică-mi cum! sări vampirul.

-Ulrich, îi spuse blând Peruggio, nu te pune contra Serafinei. S-ar putea să se termine rău pentru tine! Uite-te la ursoaica din fața casei, ea și puii ei sunt drăgălași, dar n-ar sta pe gânduri să ucidă dacă cineva s-ar apropia de ursuleți și nu-i decât o sălbăticiune. Serafina e de mii de ori mai puternică decât ea, dar și mult mai sălbatică dacă trebuie să-l apere pe Amon. Ai grijă ce faci sau ce spui în preajma ei!

-Bine, na, nu mă mai bag, tablele de smarald sunt numai treaba voastră. Dar când vorbiți de locuitorii Pământului, nu-i uitați pe cei care ziua se ascund de lumina soarelui și noaptea ies la vânătoare. Și ei sunt o forță, să știți asta! Iar eu, dacă nu sunt nimănui de folos pe aici, mă întorc la Sasca.

Serafina voi să-i dea o replică usturătoare, dar își aminti de toate lunile acelea cenușii în care fuseseră lipsiți de prietenia mucalită a lui Ulrich și puse o mână pe umărul vampirului. Acesta se liniști.

-Ne întoarcem și noi la Sasca. A trebuit să-mi petrec aproape un an în lumină continuă, dar m-a obosit albul veșnic al zăpezii, mi-au lipsit verdele ierbii, pădurile din Sasca și viața care clocotea în

codrii aceia plini de cărărui tainice, de pâraie limpezi și de cascade. Am descoperit pământurile zeilor, m-am simțit bine acolo, dar acelea nu vor fi niciodată pământurile mele. Locul meu e la Sasca – acolo sunt cu adevărat acasă.

Cap. 37 : O promisiune îndeplinită

Serafina nu-și amintea să fi trăit vreodată o vară mai frumoasă, nici măcar vara în care iubitul ei Peruggio se întorsese la ea din lumea neființei. Pădurile și pășunile munților înfloriseră ca niciodată până atunci, ploile lăsau de fiecare dată curcubeie spectaculoase pe cer, până și bunica suferea de reumatism mai puțin decât de obicei, deși Serafina n-ar fi putut spune dacă nu cumva la mijloc era mâna soțului ei sau chiar intervenția ochilor argintii ai lui Amon. Acesta atrăgea toate privirile, iar prietenii din Sasca ai familiei Dumitrescu băteau conștiincios cele trei ore pe potecă până la casa de pe deal, numai ca să-l vadă pe strănepotul bătrânei învățătoare.

Casa de la poli, ciudata construcție în formă de jumătate de sferă, fusese cedată definitiv celor de la National Geographic, care o transformaseră în expoziție itinerantă. Atrasă de frumoasele filme documentare și de fotografiile incredibile ale Serafinei și ale lui Peruggio, lumea se înghesuia să vadă cum e să trăiești în condiții extreme și o mulțime de tineri se arătară dornici să pornească în expediție la capătul lumii. Printre ei era și Dario, care își petrecea vacanța separat de mama lui și de prietenii ei cu puteri neobișnuite, într-o tabără de voluntari din sudul extrem al Argentinei, ca să se confrunte fără nici un ajutor din afară cu clima aspră. Se pare că-i făcea plăcere, pentru că poșta electronică aducea mereu scrisori entuziaste din partea lui, iar fotografiile pe care le trimitea erau din ce în ce mai spectaculoase – în mod clar Serafina nu-și bătuse gura de pomană explicându-i secretele ei de fotograf.

Giovanna se învârtea mereu în jurul pruncului – acum era liberă să se bucure de acele etape ale dezvoltării unui copilaș pe care le pierduse în cazul propriului ei fiu. Micul Amon avea, din câte se părea, lipici la oameni, pentru că oricine îl vedea fie și o singură dată, se atașa de el.

-Așa un copil să tot ai, zisese odată Giovanna. Nu-i trebuie mâncare și nici scutece uscate, nu te trezește cu plânsetele lui noapte de noapte – ce mai, o adevărată binecuvântare!

Și chiar avea dreptate. După ceaiul și baia de soare de dimineață, mititelul era îmbrăcat și porneau la drum. Amon își ținea capul drept și întorcea ochii curioși după tot ce se găsea prin pădure. Se împrietenise cu gâze, fluturi și cu puii tuturor animalelor, deși Serafina simțea uneori că fiul ei regretă tovărășia ursuleților albi, care rămăseseră în Groenlanda. Dar aici avea arici și căprioare, pui de mistreți și iepurași sălbatici și mai ales veverițe, la vederea cărăra chiuia și râdea, bătând din palme. Iar animalele veneau fără teamă să vadă copilul cu pielea ușor sclipitoare în bătaia soarelui și ochii argintii, apropiindu-se până când el le putea atinge. Cu adevărat pădurea nu păruse niciodată atât de plină de viață!

Câteodată Giovanna sau bunica Serafinei aveau privilegiul de a-l ține pe Amon în brațe pentru o oră sau două, timp în care Serafina și Peruggio parcurgeau câte un traseu de alpinism prin Cheile Nerei. Serafina avea nevoie să-și confirme sieși că nu-și pierduse forma fizică și că mai era capabilă să urce la viteza de altădată, deși recunoștea în sinea ei că asta era o prostie – putea pur și simplu să se dematerializeze la baza traseului și să apară instantaneu pe oricare vârf de munte ar fi dorit, oricât de înalt sau de inaccesibil ar fi fost. Dar ea considera asta un fel de lipsă de fairplay și în fond adora prea tare să simtă sub degete stânca dură și sănătoasă, să-și zdrelească mâinile prin fisurile fine din pereții de calcar, să se bucure de atingerea corzilor torsadate, cu miez de oțel și mai ales să se lase în iarbă la terminara traseului, căutând buzele dulci și brațele ocrotitoare ale lui Peruggio.

Giovanna le făcea uneori semn cu o mână din firul văii, în timp ce cu cealaltă îl strângea pe Amon la piept.

-Oare nu-l lipsim pe Ulrich prea mult de prezența ei? întrebase odată Serafina.

Peruggio se mulțumi să râdă.

-Păi, tu ce crezi?

-Nu trebuie să ghicesc în stele ca să-mi dau seama că ea se bucură să fie aici, cu noi și cu Amon. Dar știi că pe Ulrich nu-l pot citi și nu l-am văzut cam de multișor.

Peruggio îi dădu dreptate. Ulrich se eclipsase, era tot atât de absent ca în zilele când fusese supărat.

-Poate nu-i plac copiii? dibui el. Sau Amon îl tentează?

-Nici vorbă, are sângele nostru. Dar putem merge să-l întrebăm chiar pe Ulrich, propuse Serafina. Hei, Giovanna – îi strigă bunei prietene – azi îi vom face o vizită logodnicului tău, dacă ne veți primi. Nu-i cu supărare?

Giovanna păru luată prin surprindere și se fâstâci.

-Supărare? Nu, nici vorbă. Atât că locuința noastră e… hm… cam vraiște, sper să nu vă speriați.

-Vraiște? Dar ce face Ulrich?

-Ce nu face? izbucni Giovanna. La câteva zile odată schimbăm geamurile, covoarele și mobilierul, ba uneori trebuie refăcută până și tencuiala.

-Sună palpitant. Mergem să vedem, hotărî Serafina.

Ajunseră la casa de la Lacul Dracului pe neanunțate și rămaseră stupefiați. Ulrich trăsese un furtun gros din lac până în apropierea casei și instalase o pompă pe malul apei.

-Vrea să sece lacul? se minună Peruggio.

-Nu, folosește apa doar ca să stingă incendiile.

-Un vampir piroman? N-am mai auzit una ca asta, trupurile lor sunt inflamabile cu ușurință și din câte știam ei se cam feresc de foc.

-Și-a cumpărat un costum de pompier, îl lămuri Giovanna. Poate că tu vei reuși să-i oprești experiențele, pe mine nu mă ascultă deși i-am dat să studieze toate tratatele mele de chimie și i-am zis că tot ce face e inutil. Știi cum sunt vampirii, căpoși.

Se auzi o bubuitură puternică, un geam de la parter zbură în mii de cioburi de sticlă și Ulrich apăru la intrare acoperit de funingine. Tinerii începură să râdă.

-Ce-i, istețule, la ce lucrezi?

Ulrich îi conduse pe scări în jos, spre bibliotecă. Părea mai degrabă încurcat că-i vede, decât bucuros.

Sala mare, de obicei înțesată de cărți, suferise schimbări radicale – cărțile, așezate cu grijă în cufere, fuseseră mutate în camera secretă, iar tot restul subsolului se transformase într-un imens laborator. Se mirară să-l găsească acolo pe Steve, dar acesta doar se trase un pic în spate când Giovanna se apropie de el.

-Ulrich îl îndoapă cu atâta sânge sintetic, încât pe mine mă ignoră, explică ea.

-Ce faceți aici?

-Peruggio, se tângui Steve, potolește-l tu. Mie mi-e părinte și Creator, așa că trebuie să-l ascult. Degeaba îi spun că dinamita a fost inventată acum mai bine de o sută de ani, el tot perseverează. Crede că e capabil să producă un explozibil destul de puternic ca să distrugă tablele sau nava celor care vor veni după ele, deși până acum n-a reușit decât să demoleze o jumătate de casă.

-Ulrich, ce-i nebunia asta? îl interpelă Peruggio.

-Ei bine, dacă cine trebuia să apere Pământul s-a hotărât să fie laș și se lasă călcat în picioare, măcar morții-vii să-și facă datoria, nu crezi?

-Să întâmpini o navă capabilă de călătorii intergalactice cu explozibil e ridicol, îl luă Peruggio în primire. Nu războiul e calea, dar dacă tu crezi că e bine ce faci, vorbește măcar cu John care știe destule despre armamentul modern.

-Am vorbit cu el, bombăni Ulrich. Mi-a ținut o teorie de jumătate de oră, din care n-am înțeles nimic, despre fisiunea nucleară. Cred că de fapt n-a vrut decât să scape de mine.

-Nu, Ulrich, nimeni nu are intenția să te dea la o parte. Doar încercăm să-ți spunem că războiul tău de acum cinci sute de ani a fost o realitate dintr-o altă lume, când și regulile jocului și armele erau mult mai simple. Din nefericire, de atunci războaiele au scăpat cu totul de sub control.

-Un bun motiv pentru tine să te retragi și să nu lupți de fel, atacă vampirul. Lecția Arianei chiar n-a ajutat la nimic? Ești atât de dornic să-i repeți greșelile?

-Nu voi merge niciodată pe un drum despre care știu, în adâncul sufletului, că e greșit. Dacă e să mă compari cu Ariana, ea a pătimit nu pentru că n-a luptat, ci pentru că a luat o hotărâre împotriva propriei voințe. Să nu uiți, Ariana ar fi ales războiul.

-Măcar ea avea sânge în vene, nu supă argintie, așa ca tine, se răsti Ulrich.

Când discuția începu să se învârtă în jurul Arianei și a deciziilor pe care ea le luase, Amon deveni neliniștit. Se agită în brațele Serafinei, apoi izbucni în plâns. Era un plâns adevărat, cu lacrimi

amare, nu scâncetul slab al nou-născuților care nu impresionează decât mamele prea grijulii.

-Copilului nu-i place cearta voastră. Eu plec! Succes, Ulrich, indiferent ce prostie ești pe cale să faci – suntem prieteni și eu îți doresc tot norocul din lume. Apoi Serafina privi calmă în ochii mari și strălucitori ai lui Peruggio. Iubitule, ne întâlnim acasă!

-Nu, dragostea mea, vin și eu cu tine. Să ne lăsăm prietenii să-și vadă de treaba lor! Giovanna, ești oricând binevenită la noi.

Urcară iute scările spre holul de la parter, în timp ce Ulrich, care se ștergea de funingine, nu se sinchisi să-i conducă, iar Giovanna alerga după ei pe scări, murmurând scuze fără șir. Peruggio se întoarse spre ea din pragul ușii.

-Nu suntem supărați, nici Serafina, nici eu. Ăsta e felul impulsiv de a fi al vampirilor, n-ai ce le face. Rămâi cu bine, Giovanna.

Serafina își sărută prietena pe obraz.

-Vino la noi oricând ai chef să scapi de „savanții" ăștia țicniți. Te așteptăm cu drag, iar Amon adoră să-l ții în brațe.

Apoi o lumină nefirească străluci printre copaci, marcând clipa când Peruggio și Serafina dispărură. Ajunseră acasă într-o clipită – Amon nu avusese răgazul să se potolească, plângea în continuare. Maică-sa se aplecă studiindu-l îngrijorată.

-Ce-a pățit micuțul meu? Îl doare ceva?

-Fii serioasă, iubito, ce să-l doară? E un fiu al luminii, noi nu cunoaștem bolile în sens omenesc. Doar nu vrei să insinuezi că are colici abdominale!

-Nu. Dar nici nu pot crede că plânge fără motiv.

Peruggio își luă fiul în brațe și-l plimbă pe pajiștea din jurul casei, zâmbindu-i din ochii lui negri, imenși, până când copilul adormi. Îl puse în pătuțul lui, se așeză la masă ca un om doborât de griji, cu o expresie obosită pe față și-și lăsă capul în mâini, într-un gest plin de deznădejde. Serafina îi cuprinse umerii cu brațele ei și începu să-l mângâie.

-Suntem unul al celuilalt ca să împărțim binele și răul, dragul meu. Ai uitat?

-Nu. Dar Ulrich m-a întors pe dos. De unde să știu că nu el e cel care are dreptate și nu eu? Inima mea îmi spune că trebuie să dau pietrele celor care ni le cer, dar nu mai sunt sigur dacă e bine

să-mi ascult inima sau nu. Cum aș putea să mă supăr pe Ulrich? Vampirul luptă măcar, în felul lui, chiar dacă știe dinainte că o face pentru o cauză pierdută. Este curajos și hotărât – de fapt e cu mult, cu mult mai bun decât mine. O dezamăgesc pe Ariana, pe tine, pe bunica ta și pe toți cei care au crezut în mine. Ce drept am să fac asta?

Peruggio vorbise în șoaptă și totuși, când rosti numele Arianei, Amon se răsuci în pătuțul lui, părând că vrea să se trezească.

-Mediatorul are multe puteri, murmură Serafina. Ai putea devia nava celor din Casiopeea, ca să nu ajungă pe Pământ la termenul stabilit. Sau ai putea să așezi un ecran transparent în calea lor, de care să nu poată trece. Sau, dintr-o întâmplare nefericită, un asteroid ar putea devia de pe traiectorie și avaria sau chiar distruge nava. Nimeni nu te-ar acuza că tu ai făcut-o!

-Nimeni, decât eu însumi, răspunse Peruggio. Și ce aș câștiga cu asta? Un pic de timp, atâta tot. Își doresc piatra cunoașterii cu prea multă îndârjire ca să renunțe, ar trimite încoace oricâte nave ar fi nevoie, iar probabilitatea de a fi distruse toate de fenomene naturale e practic nulă. Și-apoi mai e și factorul timp – dacă vor ajunge din nou aici după moartea noastră, cine, în absența Mediatorului, va ști pentru ce au venit?

-Moartea nu mă mai sperie, șopti Serafina. Dar totuși aș prefera să nu vorbim despre asta. Nu mă îngrozește decât gândul că soarta m-ar putea despărți de tine sau de Amon.

Se rezemară amândoi de marginea pătuțului, privind pruncul care dormea liniștit.

-Aș vrea să știu ce gândește el despre asta, spuse Peruggio în surdină. Noi am fost oameni până nu demult. Poate că am trăit și alte vieți înainte, dar nu ne mai aducem aminte de ele. Amon însă e, dacă învățăturile strămoșilor noștri sunt adevărate, cu mult mai bătrân și mai înțelept decât noi. A trăit o mulțime de vieți , a adunat multă înțelepciune și multe experiențe și-acum probabil așteaptă clipa când va putea vorbi despre toate astea. Cred că va fi foarte ciudat – ce va avea să ne spună? Oare și-a dus existența aici pe Pământ sau are amintiri din lumea noastră de origine?

Serafina încercă să-și imagineze toate lucrurile evocate de Peruggio, dar nu reuși. Un copil mai bătrân și mai înțelept decât

părinții lui era ceva atât de diferit de experiența ei umană, încât simțea că pur și simplu nu poate pricepe. O somnolență plăcută puse stăpânire pe ea. „Mâine mă voi gândi la toate astea”, își spuse Serafina. „Dar azi nu vreau decât să dorm”.

De când se întorseseră din Groenlanda, zilele alternau din nou cu nopțile: Chiar dacă în iulie aceste nopți erau scurte, fiii luminii aveau nevoie de somn atunci când întunericul cobora asupra pământului. Serafina potrivi pătura din patul pruncului, învelindu-l atent, apoi se strecură în așternut, topindu-se de încântare în îmbrățișarea lui Peruggio.

I se părea că abia adormise, dar ochii ei dădură din nou de lumină. Se afla într-o sală placată cu marmură albă, imensă, circulară, sub o cupolă sprijinită pe o mulțime de coloane. Aerul era răcorit de heleștee cu apă limpede, pe luciul cărora creșteau flori superbe, asemănătoare nuferilor și totuși diferite, colorate în cele mai neașteptate nuanțe. Din sală se desprindeau mai multe coridoare. Senzația de deja-vu era copleșitoare. „Am mai fost pe aici”, își spuse Serafina și alese să meargă pe coridorul pe care-l mai străbătuse odată, cândva, într-un alt vis. În jurul ei erau puzderie de făpturi superbe, fii și fiice ale luminii, în robe alb-argintii, cu trăsături perfecte, dar toate aceste ființe minunate o ignorau. Ochii lor treceau prin ea, ca și cum ar fi fost invizibilă. „Și chiar sunt invizibilă”, constată Serafina. Nu se putea vedea nici măcar ea însăși. Nu avea trup, era doar un abur ușor care plutea peste capetele făpturilor din sală. Fețele acelea superbe ei nu-i spuneau nimic, erau doar străini și ea nu înțelegea ce caută acolo, când deodată o recunoscu pe Ariana. Pluti până în apropierea ei și o privi – era aceeași Ariana din visul dinainte, tot însărcinată ca și atunci. Numai că scena care odată i se arătase prin ochii Arianei, era acum diferită – o privea din exterior, ca și cum n-ar fi fost parte din ea. Părea un film văzut la cinematograf, nimic mai mult. Ariana intră în sala dreptunghiulară, sprijinită pe o mare de coloane și înaintă spre femeia în roșu de care Serafina își aducea perfect aminte.

-Mi s-a spus că vei trece pe la mine și mă bucur să te văd. Cu ce te pot ajuta, Ariana?

-Am venit după Blestemul Înțelepților.

Apoi lucrurile se derulară ca în visul de dinainte: femeia în roșu păși dincolo de ușa de aur împodobită cu nestemate , Ariana o urmă iar Serafina pluti în spatele lor, privind scena de undeva de sub tavan. Ariana primi cutia de lemn și extrase din ea cele trei table de cristal verde, șlefuit.

-De ce nu le-ați distrus? A fost un ordin al strămoșilor mei, vorbi Ariana.

-Pietrele au propria lor voință, nu vor accepta niciodată să fie distruse, spuse femeia în roșu.

-E un lucru rău. Înseamnă că au scăpat de sub controlul nostru. Cum îți explici acest lucru? Glasul melodios al Arianei sunase nespus de blând, dar Serafina nu se putu împiedica să detecteze o notă de enervare în vocea ei.

-Credem că au fost contaminate cumva de spiritul lumilor prin care au trecut.

Cuvintele femeii reverberară în piatra zidurilor, stârnind ecouri stranii: „au fost contaminate… au fost contaminate… au fost contaminate”.

După care se lăsă întunericul…

-Am avut același vis azi-noapte, se plânse Serafina de dimineață – cel cu Ariana și blestemul înțelepților. Doar că acum nu mai eram Ariana, ci un fel de pâclă albicioasă care plutea deasupra capetelor și vedea tot ce se petrece, fără a fi văzută.

Peruggio se trezise înaintea ei și-l alinta pe Amon, legănându-l în brațe. Nu făcea asta decât atunci când rămâneau singuri. După propria-i mărturisire, constatase surprins că în lumea oamenilor bărbații nu se prea ocupau de copiii lor, ceea ce pentru el era o ciudățenie. Îi explicase deja Serafinei că pentru fiii luminii, copiii erau o bucurie prea mare ca să fie lăsați în grija unuia singur dintre părinți, iar ea decisese că n-avea sens să fie geloasă pe clipele în

care Amon se găsea în brațele tatălui său. Peruggio se opri din plimbarea prin încăpere, iar Amon începu să se agite.

-Același vis? Ți s-a mai întâmplat să visezi același lucru în mod repetat?

-Doar o dată, recunoscu Serafina. Atunci când eram însărcinată și în fața ochilor îmi apărea o umbră întunecată proiectată pe un câmp alb. Numai că visul fusese o avertizare, am văzut aievea câmpia aceea când Carlos Mayor și-a trimis oamenii să mă urmărească din elicopter. Pe când acum visez un lucru dintr-un trecut atât de îndepărtat, încât omenirea nici nu exista pe atunci. Și nu mai am scuza de a fi însărcinată sau, cum zicea Ulrich, irațională.

-Lasă-l pe vampir, e prost, răspunse Peruggio pe care gândul la laboratorul blondului îl înveseli brusc. Doar că visul tău ascunde un adevăr a cărui semnificație îmi scapă. Dacă ai ști cât de mult îmi lipsește acum Ariana!

-Nu te mai gândi la asta. Nici măcar ea nu știa cum să distrugă blestemul înțelepților, pentru că, dacă ar fi știut, ar fi făcut-o și nu ne-ar fi lăsat nouă moștenire o belea pe cap.

-Ție nu-ți lipsește? întrebă Peruggio uimit.

-Ba da, mi-e dor de ea și mie, acceptă Serafina. Doar că ea și-a rezolvat problemele pe vremea ei, acum e vremea noastră și piatra cunoașterii ne așteaptă pe noi ca să decidem ce vom face cu ea. Știu că e dureros pentru tine, dar nu privi mereu înapoi, iubitule. Nu te întreba ce ar fi făcut Ariana și nici dacă te-ar fi aprobat sau nu. Gândește-te doar la ce vei face tu însuți. Și dă-mi-l mie pe Amon, pare să simtă că ești îngrijorat.

Într-adevăr copilul nu-și găsea locul și se tot răsucea în brațele lui Peruggio. Acesta i-l întinse cu grijă Serafinei.

-De fapt ai dreptate, nu ar trebui să-mi pese de ce ar crede Ariana despre mine, sau Ulrich, sau oricine altcineva. Dar dacă va apuca să crească mare, Amon va socoti c-a avut un tată de nimic și asta mă doare cu adevărat.

Serafina fusese prevenită: deznădejdea cea mai neagră făcea casă bună cu fiii luminii, aceste ființe atât de perfecte încât vedeau măreția în oricine altcineva, cu excepția propriei persoane. Știa că iubirea era singura cale de a-și aduce soțul la sentimente mai bune

față de sine însuși. Îl depuse cu grijă pe Amon în pătuț și-și cuprinse în brațe iubirea dintotdeauna.

-Poate că tu, dragul meu, porți grija blestemului înțelepților. Pe mine deocamdată mă interesează un singur lucru: am observat că, ori de câte ori e pomenit numele Arianei, puiul nostru devine agitat.

Peruggio își privi soția mirat, de parcă o vedea pentru prima oară. Părea că un văl cenușiu și opac îi căzuse de pe ochi.

-Ciudat. Am văzut asta din ziua în care l-ai născut, dar în fenomenala mea comoditate mintală, am refuzat să-mi pun întrebări, mulțumindu-mă să mă bucur de frumusețea copilului nostru. Adevărul a fost din prima clipă în fața ochilor mei, numai că n-am știut să-l văd – ca de obicei, am căutat departe ceea ce aveam în propria casă și dacă n-ai fi tu să-mi deschizi ochii, aș căuta în zadar până la capătul zilelor mele.

Serafina făcu o figură surprinsă.

-Iartă-mă, nu înțeleg.

-Mediatorul nu minte și nici nu face promisiuni fără acoperire, reluă Peruggio. Ariana ți-a promis că se va reîntoarce, că ne va fi alături când vom avea mai multă nevoie de ea, că va fi mai frumoasă și o vei iubi mai mult decât înainte.

Serafina acceptă plecându-și fruntea. Amintirea sălii săpate în stânca și gheața Antarcticii, unde găsiseră racla de cleștar a Arianei, era încă prea dureroasă și prea vie.

-Ei bine, Ariana s-a întors. Spiritul ei luminos trăiește iarăși, într-un alt trup, dar asta e legea noastră. Și-a ținut promisiunea față de tine până în cele mai mici amănunte și-acum Ariana stă din nou în fața ta.

Serafina privi uimită în jur, dar în încăpere nu intrase nimeni. Nici o apariție imaterială, nici o jerbă de scântei sau o limbă de foc, nici o siluetă fantomatică venită din altă lume – erau în continuare doar ea, Peruggio și micul Amon.

-El? șopti Serafina cu glasul pierit. Dar cum poate fi…

-E ceva greu de înțeles. De fapt oamenii nu înțeleg pentru că sunt condamnați să uite de fiecare dată. Dar m-am întrebat cum de poți visa de două ori același lucru, în două moduri diferite. Prima oară ai privit visul prin ochii Arianei, pentru că Amon era încă în pântecul tău. A doua oară te-ai simțit ca un abur care plutește

deasupra lumii și privește din afară, pentru că asta ai fost de fapt – un observator din lumea exterioară. Cere-i micuțului să te lase să-i citești mintea și vei rămâne surprinsă de amintirile pe care le vei găsi acolo.

-Nu pot să cred așa ceva! E prea de tot!

-Nu este, decât cel mult pentru oameni. Și nu e nevoie să crezi, încearcă să simți emoțiile lui Amon. De fapt știi că am dreptate.

Știa. Își ridică pruncul din pătuț și-i privi ochii albaștri, adânci – ochii ei, moștenirea Dumitreștilor încâ de pe vremea bunicii. Micul Amon îi surâse și-i susținu privirea cu calm.

-E imposibil, murmură Serafina. Ochii pruncului păreau un vârtej care o absorbea. Cădea în gol, într-un spațiu nedefinit, fără limite, iar în cădere trecea pe lângă persoane și imagini, unele cunoscute și familiare, altele nu. Revăzu propria nuntă, luna de miere și apariția neașteptată a Arianei pe un câmp bețos, în Peru, aproape de misterioasele linii de la Nazca. Imaginea se schimbă și în locul deșertului stâncos, arid, apăru peștera înghețată din Antarctica în care găsiseră pietrele cunoașterii și sicriul de cristal transparent al Arianei. „Toate astea le știu", gândi Serafina. „E doar mintea mea surescitată cea care produce viziunile astea". Dar cadrul se schimbă din nou și Serafina plonjă în necunoscut. Se afla într-o lume cu un cer diferit de cel al Pământului, cu o boltă albastră-verzuie și doi aștri pe firnamentul luminos al zilei. Ochii ei cuprindeau câmpii pe care creșteau flori stranii, orașe ridicate din pietre albe i se înfățișau privirii, dar mai ales întâlnea fii și fiice ale luminii, cu pielea lor ușor sclipitoare, cu ținuta mândră și ochii frumoși, având pecetea binecunoscută a cercului argintiu din jurul irisului. Căderea în gol încetini și Ariana apăru de nicăieri lângă ea.

„Bine ai venit, Serafina. Asta ar fi trebuit să fie lumea ta cândva, dacă…"

Îi vorbea în gândurile ei, așa cum făceau de obicei fiii luminii. „Dacă n-ar fi fost distrusă de inamicii voștri", gândi Serafina.

„Da, dar am salvat Blestemul Înțelepților. El n-a încăput pe mâinile cui nu trebuie. Am evitat multă vărsare inutilă de sânge".

"Sau doar ai amânat-o, Ariana"

"Nu. De astă dată chiar am izbândit în ceea ce mi-am propus. M-am întors ca să-ți transmit secretul meu. Te vei bucura de viața

lungă și fericită pe care eu n-am avut-o, dacă reușești să înțelegi un singur cuvânt”.

Dar nu spuse cuvântul. Serafina simțea din nou că amețește și este purtată de un vârtej în colțurile cele mai îndepărtate ale Universului. „Să se termine odată”, gândi ea. „Am amețit rău de tot”.

Și se termină. Era rezemată de pătuțul lui Amon și-și ținea pruncul în brațe. Copilul închise ochii și întrerupse contactul cu mintea Serafinei. Apoi, încetișor, buzele rozalii ale lui Amon se deschiseră și el rosti primul său cuvânt cu o claritate remarcabilă:

-Contaminate!

Peruggio își îmbrățișă soția, zâmbind ușurat.

-Cât pot fi de prost! Abia acum am înțeles, pietrele se comportă ca niște ființe vii. Interacționează cu cei în stăpânirea cărora se află și le preiau gândurile. Haide să-l oprim pe Ulrich, înainte de-a o lăsa pe Giovanna fără acoperiș deasupra capului!

Cap. 38: Hanul

Între ciudatele desene de la Nazca și străvechiul oraș Cuzco se întinde un podiș înalt și uscat, Altiplano, un loc destul de inospitalier pe care în timpul iernii australe turiștii nu se prea înghesuie să-l viziteze. Hangiul își frecă mâinile satisfăcut când văzu cele două mașini puternice de teren oprind în parcarea lui – mai rar așa chilipir! Hanul nu era cine știe ce, dar era singurul pe o rază de câțiva kilometri și oferea totuși un acoperiș decent călătorului ostenit. Din mașini coborâră șase persoane, trei bărbați și trei femei – ba nu, șapte, dacă era pusă la socoteală și mogâldeața din brațele uneia dintre tinere, care părea un copil de cel mult două luni. Grupul de vizitatori ceru trei camere. Când îi privi de aproape, hangiul recunoscu perechea cu copilul mic. Oamenii aceia mai fuseseră la el și în urmă cu doi ani, când un fenomen straniu apăruse pe boltă: o ceață compactă în câmp, dincolo de marginea satului și lumini colorate care dansau noaptea pe cer, deasupra așezării.

Acela fusese cu adevărat un an excepțional: ziariștii umpluseră hanul până la refuz, pentru că cineva răspândise vestea că farfurii zburătoare survolaseră locul. Nebunia a ținut câteva săptămâni, până când oamenii s-au convins că era vorba de un fenomen meteo

mai neobișnuit, nimic mai mult. Dar oricum, săptămânile cu pricina îi burdușiseră frumușel hangiului buzunarele, așa că indiferent ce va fi fost fenomenul, el se bucurase să revadă ceața și luminile strani, reapărute brusc într-o noapte, cu o săptămână în urmă. Atât că acum bucuria îi era zadarnică – odată ce fenomenul fusese catalogat ca unul natural, nimeni nu se mai înghesui să vină să-l vadă.

Cei șase oaspeți erau, oricum, mai mult decât nimic, așa că hangiul își așternu pe față un zâmbet profesional peste aerul morocănos dintotdeauna și se grăbi să-i servească.

-Ați mai fost pe aici, îi spuse el perechii tinere cu copilul mic.

Oamenilor le place să le spui că îți amintești de ei – asta le dă imediat senzația că sunt importanți sau că le-ai reținut chipurile pentru că ar fi ei deosebiți sau ar avea ceva aparte. Dar tinerii aceia chiar erau deosebiți – frumusețea lor delicată nu se putea uita cu ușurință, iar acum se făcuseră parcă și mai frumoși.

-Ați fost aici în luna de miere, își aminti hangiul. Erați cu un jeep gri pe care fusese lipită o bandă adezivă cu inimioare roșii.

„Mii de draci", gândi Serafina „și doar am smuls porcăria aia fără sens de pe mașină. Probabil mi-a scăpat o bucățică pe undeva și am călătorit prin toată America de Sud de parcă am fi avut tinichele și zurgălăi în spatele nostru. Ce obicei tâmpit!"

-Nu vă întreb cum vă înțelegeți, flecări hangiul în continuare. Asta se vede de la o poștă!

Arătă spre copilul din brațele femeii, dar se pare că străinii aceia sclifosiți nu agreau deloc o discuție despre treburile lor de familie, pentru că se îmbujorară amândoi, iar atmosfera deveni deodată glacială. Părea că un frig înțepător și o amenințate surdă și nevăzută coborâseră de nicăieri asupra hanului.

„Treaba lor", gândi hangiul. „Am vrut să fiu doar comunicativ, dar de fapt nu mă interesează dacă în cei doi ani care au trecut de la nunta lor, au făcut un copil sau zece"

Cel de-al doilea bărbat, un tip extrem de palid, cu părul de un blond foarte deschis la culoare, scoase doar un fel de mârâit surd din fundul gâtului, dar tânărul îi puse o mână pe umăr și asta păru să-l liniștească instantaneu.

-Ulrich, dragul meu, nu este cazul să exagerezi.

„Aha, Ulrich”. Deci al doilea tip era un german. „Oamenii ăștia sunt mai reci de soiul lor și mai necomunicativi, să fiu cu băgare de seamă și să-mi țin comentariile pentru mine”.

Și blondul chiar era rece. Când hangiul îi dădu cheia camerei, mâna lui atinse din întâmplare degetele blondului. Erau înghețate bocnă, tari ca fierul și curentau mai rău ca un cablu electric prost izolat.

„Ăla trebuie să-și fi pierdut o mână și precis poartă o proteză”, își zise hangiul.

-Doriți și mic-dejun? întrebă el.

-Noi bem doar cafea și suc de fructe de dimineață, răspunse perechea cu copilul.

-Eu nu mănânc nimic în zori, decretă blondul sumbru.

În schimb, femeia care era cu el, o meridională oacheșă al cărei ten contrasta izbitor cu paloarea bărbatului, se arătă dispusă să mănânce oricând, oricât și orice, iar siluta ei plinuță mărturisea că era o gurmandă fără leac. Ce-a de-a treia pereche voia și ea un mic dejun copios, iar ăștia doi erau cel mai ușor de citit: un cuplu de nord-americani liniștiți, de vârstă medie, format dintr-un bărbat distins, cu părul grizonat la tâmple și o femeie frumoasă, cu ochii verzi, cu vreo zece ani mai tânără decât el, firavă și cu mișcări stângace. Pe când își studia oaspeții, hangiul fu apucat din senin de o neobișnuită durere de cap, așa că le dădu cheile și isprăvi rapid cu formalitățile de cazare, fără să-i descoase așa cum îi era în obicei. După ce femeia cu ochii verzi dispăru din încăpere, urcând scara care ducea spre camerele de la etaj, hangiul constată mulțumit că durerea de cap dispăruse. „Poate mi s-a părut că mă doare”, gândi el liniștindu-se.

Cele trei cupluri se instalară în camerele aflate sub acoperișul plat, nu prea mari și nici exagerat de luxoase. Apoi se auzi scârțâit de dușumele la etaj și hangiul deduse că perechile se adunau la tinerii cu copilul. Aceștia ceruseră de fapt un apartament, cu o cameră de zi spațioasă, dar în lipsă de așa ceva se mulțumiseră cu o încăpere mai mare decât celelalte, care pe lângă obișnuitele paturi duble de fier, dulapul cu oglindă și dușul ascuns după o perdea, mai dispunea și de o masă de lemn, mare și bătrânească, înconjurată de șase scaune dintre care nici unul nu semăna cu celălalt.

-Nu-l deranjăm pe Amon? întrebă Giovanna de cum își făcu apariția.

-Câtuși de puțin! S-a obișnuit să doarmă în zgomot, dacă vrea să doarmă. Dar ceva îmi spune că ar prefera să ne asculte discuția.

Giovanna rămase perplexă.

-Dar, Serafina, nu are decât două luni!

-Încearcă să-i spui acest lucru, răspunse amuzată Serafina. Probabil își va aminti brusc că la vârsta asta are o scuză bună să facă pipi pe tine, cu prima ocazie când îl vei mai lua în brațe.

Amber se așeză pe un scaun.

-Hangiul e mama și tatăl bârfelor din zonă și adoră să tragă cu urechea, constată ea.

-Mulțumesc că l-ai citit, măcar știm cum stăm.

Serafina și Peruggio luaseră loc în cele două capete ale mesei, ca să se poată privi ochi în ochi, așa cum făceau de obicei când își vorbeau. John se așeză lângă Amber, iar Ulrich și Giovanna ocupară locurile libere. Ulrich se arătă săritor ca de obicei:

-Dacă nu vă place individul, mă ocup eu de el. Mâine hangiul va fi atât de slăbit că nu se va putea ridica din pat, necum să clevetească.

-Lasă-l în pace, îl liniști Peruggio. Deși trebuie să recunosc că mi-a plăcut cum l-ai speriat la recepție.

-Bine, să trecem la lucruri practice. Nu că mi-ar displace să hoinăresc cu voi prin lumea largă, dar totuși vreau să înțeleg de ce am fost convocați. Tonul lui John era ferm – dintre toți, el era singurul cu un serviciu stresant, care-i ocupa majoritatea timpului.

Peruggio își roti ochii peste adunare. Privirea lui luminoasă calma și mângâia, dar în același timp poruncea și era cu neputință să fie ignorat. Când voia să se uite la cineva, omul acela lăsa zadarnic ochii în jos – privirea Mediatorului îl sfredelea trecându-i și prin ceafă.

-Nu era prudent nici să vă scriu, nici să vă telefonez, explică el cu o voce domoală, zădărnicind orice plan al hangului de a-și ciuli urechile. E a treia oară că se lasă ceața peste Altiplano, un podiș destul de secetos ca acest fenomen să nu aibă nici o explicație. Și nici luminile colorate care dansează deasupra așezării, noapte de noapte. În precedentele ocazii când s-a întâmplat același lucru, a

fost vorba de venirea aliaților noștri care folosesc iluzia de ceață ca să-și mascheze prezența în fața oamenilor. E o măsură de prevedere în plus, pe lângă faptul că iau înfățișare umană. Alianța a fost constituită înainte de apariția omenirii, la inițiativa strămoșilor mei. Din ea poate face parte orice civilizație, din orice colț al universului, atât timp cât respectă câteva principii elementare de conviețuire pașnică și bună înțelegere cu toate făpturile raționale și conștiente.

Amber se foi nervoasă pe scaun și lui Peruggio nu-i scăpă mișcarea. Se întoarse spre ea și o privi liniștit.

-Știu ce gândești. Ai văzut în copilărie o farfurie zburătoare și niște străini cu înfățișare diferită de cea umană, care ți-au făcut mult rău ție și familiei tale. Dar eu n-am vorbit decât de Alianță, iar universul e populat de un număr uriaș de civilizații care nu fac parte din ea. Nici una dintre acele entități străine nu trebuie să se supună legilor ospitalității care guvernează Alianța.

-Da? Și care sunt aceste legi?

-Nu sunt decât două, de un bun-simț elementar, continuă Peruggio. Prima este să răspunzi bunăvoinței cu bunăvoință: orice făptură cu rațiune și conștiință va fi primită prietenos în oricare dintre lumile Alianței. Iar ea, la rândul ei, va lua o înfățișare cât mai asemănătoare gazdelor sale. Asta se poate face fie printr-o transformare fizică propriu-zisă, fie prin iluzie optică, metoda are mai puțină importanță.

-Camuflaj în vederea spionării unei alte civilizații, se grăbi John să concluzioneze.

-Nu judeca atât de sever. Gândește-te că fiecare cultură are o altă definiție a frumosului și a urâtului, iar ființele inteligente răspândite prin Univers pot lua forme foarte diferite una de alta. Este considerat politicos să arăți ca cei în mijlocul cărora ai venit, chiar dacă spui de la început că ești un alt soi de ființă. De altfel cele mai multe civilizații avansate își citesc gândurile și vor percepe imediat un tipar mintal străin.

Asta îi făcu să tacă pentru o vreme. Cuvintele lui Perugio sunau atât de straniu în camera mică și impersonală, mobilată ca la 1900 și dotată cu un televizor vechi, cu tub cinescop, încât trebuiau cântărite îndelung.

-Bun. Și a doua lege? întrebă Amber într-un târziu.

-Se referă la interdicția de a folosi ființe conștiente și raționale pentru orice tip de experiențe, fără acordul lor dat de bunăvoie.

Amber schimbă fețe-fețe. John îi luă o mână în mâinile lui și o strânse cu putere. Peruggio privi chipul fetei cu ochii lui mari.

-Ai ghicit, Amber, ceea ce ți s-a întâmplat ție și familiei tale contravine oricărei legi a moralei și bunului-simț. De fapt de asta sunteți aici: străinii din Casiopeea își vor primi piatra verde, dar nu fără un preț. Vor trebui să jure că vor înceta orice răpiri de oameni și experiențe asupra umanității, iar jurământul lor va trebui să fie întărit în fața fiecărei specii conștiente care populează Pământul. În mod sigur, ceața și luminile vestesc că sunt așteptat și m-am gândit să merg la aceasta adunare împreună cu un om – John și un vampir – Ulrich.

John își ridică privirea, înțelegând pentru ce fusese chemat.

-Dar ce valoare are un astfel de jurământ? Îl vor respecta, oare? întrebă el.

-Un jurământ făcut în fața Mediatorului obligă toată Alianța să vegheze la respectarea lui, răspunse Peruggio.

Ajunsese cu greu la acest deznodământ, punându-și nenumărate întrebări, doi ani la rând. Ar fi putut să nu se amestece în problema tablelor de smarald – era liber să plece oriunde, să ia viața de la începu în orice colț al universului. Dar petrecuse destui ani pe Pământ, ca om, ca să înțeleagă durerea resimțită de oameni la pierderea cuiva drag. O clipă, atunci când și el și Serafina deveniseră fii ai luminii, posibilitatea unei alegeri se ivise clară în fața lui Peruggio. Cei strălucitori își abandonau fără prea multe remușcări corpurile fizice, spre a-și elibera spiritul veșnic de îngrădirile materiei. Peruggio se gândise că ar putea rătăci împreună cu Serafina până vor fi găsit o lume nouă, unde să se reincarneze și să trăiască o nouă viață, încercând să refacă societatea perfectă a fiilor luminii. Pe Pământ îi aștepta o existență plină de constrângeri, în care urmau să-și ascundă mereu adevărata natură și însușirile excepționale. Păruse, pentru o clipă, o alegere ușoară. Apoi în minte îi răsări chipul Lucreziei, mama lui umană, figura lui Iustin Dumitrescu și a bunicii Serafinei, cu înțelepciunea ei străveche. Pentru ei și pentru toți prietenii – Ulrich, Giovanna, John, foștii colegi de la institut, nu

exista decât un singur cuvânt care să le descrie plecarea: moarte. Pământenii nu cunoșteau un alt termen prin care să numească despărțirea de cineva drag, o despărțire definitivă, pentru că sufletele omenești nu păstrau amintirea vieților trecute. Toți aceşti oameni urmau să-i jelească pe Serafna și Peruggio, fără să înțeleagă că ei hotărâseră să-și abandoneze doar făptura materială. Urmau să le vadă corpurile pierind într-o mare de raze de lumină strălucitoare, să le construiască morminte simbolice pentru trupurile inexistente și să umple acele morminte cu flori care, ca toate florile oamenilor, se vor usca și se vor ofili.

Apoi, când Peruggio mai stătea încă în cumpănă, Serafina rămase însărcinată. Nici unul din ei n-ar fi suportat să privească trupul neînsuflețit al copilașului, mai ales după ce Ariana le descrisese tristețea unei existențe lipsite de suport fizic. „Mi-e dor de mângâieri”, zisese ea. Și-apoi se reincarnase în micul Amon, gata să ia de la început lupta cu greutățile vieții, iar asta îi convinsese să rămână pe Pământ, împreună cu oamenii. „Orice aș face”, gândise Peruggio, „mereu sunt nevoit să aleg calea cea mai grea”. „Calea Mediatorului”, adăugase gândul copilului.

Dar asemenea hotărâri nu fuseseră discutate niciodată cu nimeni – erau căile viitorului pe care fiecare și-l făurește după placul inimii. Serafina în optimismul ei dintotdeauna, doar zâmbise și adăugase că atât timp cât rămâneau împreună, nu exista o cale grea prin viață, ci doar „un mod de a trăi palpitant”, după cum se exprimase ea. Peruggio renunțase să plece și să-și făurească propria lume – ca de fiecare dată, alesese să apere Pământul, bizuindu-se pe intuiția Serafinei care găsi alegerea mai mult decât potrivită. Iar acum în locul liniștii și al călătoriei printre stele, se aflau amândoi în fața unui posibil război dezastruos, iar el trebuia să insufle credința că totul va fi bine celor trei oamen din fața lui. Însă aceștia nu găseau altceva mai bun de făcut, decât să se certe!

Peruggio fu readus din lumea gândurilor lui de glasul Giovannei, care devenise arțăgoasă. Din câte-și dădea el seama, se contrazicea cu Serafina, deși nimeni nu știa prea bine cum se ajunsese până aici.

-Și tu ești de acord cu asta? Iarăși? Te credeam un alt soi de femeie! Îți dai seama cine se va întâlni cu cei din afara Pământului?

Soțul tău, iubitul meu și prietenul lui Amber! Extratereștri vor crede că lumea e locuită numai de bărbați! Noi de ce să nu fim reprezentate? Ne abandonează aici, la cratiță și la copii, în timp ce ei se duc să poarte tratative cu ființe din alte lumi! Zău, Serafina, nu ești mai bună decât bietele femei care merg cu capul plecat, îmbrăcate în negru, la trei pași în urma soțului!

Serafina râdea. Se pare că furia bruscă a Giovannei nu făcea decât s-o înveselească.

-Dragă Giovanna, de astă dată ești pe lângă subiect. E vorba că fiecare specie rațională de pe pământ trebuie reprezentată de cineva. Peruggio nu e doar un fiu al luminii, ci este Mediatorul, gazda și garantul corectitudinii tratativelor, ca să zic așa. Ulrich e singurul vampir dintre noi, iar John reprezintă autoritatea umană. E unicul funcționar al vreunui guvern și extratereștrii sunt domeniul lui de activitate. Dar dacă tu crezi că vei rămâne la cratiță, te înșeli amarnic, Avem și noi, fiecare, câte o misiune, care nu e cu nimic mai ușoară decât a băieților.

Giovanna făcu ochii mari. Știa că Serafina nu spunea decât adevărul.

-Zău? Ce misiune?

-Amber ne va ajuta cu cititul minții. Oamenii din zonă nu trebuie să bănuiască nimic, așa că ea ne va atrage atenția la cel mai mic semn de neliniște al comunității locale. Cei din Casiopeea nu fac parte din Alianță și s-ar putea să nu le pese de aparențe și de păstrarea secretului. Iar în cazul că se vor petrece lucruri stranii în jurul satului, tu, dragă Giovanna, ca o demnă laureată cu un Nobel la chimie acum câțiva ani, vei avea pregătită câte o explicație perfect logică și credibilă pentru orice bizarerie. Totul va fi cauzat de fenomene meteorologice sau de halucinații colective, cum ți-e voia. Dar va trebui să reacționezi al naibii de repede, cu încredere în tine și cu o doză bună de tupeu.

-Iubito, asta ți se potrivește, rânji Ulrich.

-Iar eu, adăugă Serafina, pot să țin legătura cu grupul băieților și să aflu în orice moment ce se petrece, pentru că mintea mea penetrează orice ecran de ceață sau iluzie creată în mod voit, iar modul în care gândesc și în care comunic cu soțul meu este impenetrabil pentru orice vietate din afară.

-V-ați gândit mult până le-ați potrivit pe toate? făcu Giovanna.

-Da, ne-a luat ceva timp, recunoscu Serafina zâmbind. Dar nimic nu s-ar putut face dacă nu ne-ar fi deschis Amon ochii.

-Amon? El ce rol are în povestea asta?

-Aș zice că rolul principal. Pruncul se agită și Serafina îl luă plină de tandrețe în brațe. Ați uitat că din cauza sarcinii mele am fost nevoiți să plecăm în Antarctica? Iar acolo am găsit tablele.

-Deci ai de gând să le dăruiești celor din constelația Casiopeea, concluzionă John. Peruggio, hotărârea ta e irevocabilă? N-ar fi mai bine ca pietrele cunoașterii să rămână pe Pământ?

-Au zăcut aici zeci, poate sute de mii sau chiar milioane de ani, răspunse Peruggio. Dacă omenirea nu le-a căutat, înseamnă că nu este încă pregătită pentru ele. Tu însuți ai spus că posesorul lor ar avea puterea să distrugă întreaga planetă, deci este cel mai potrivit să le lăsăm să plece. Nu te îngrijora, pietrele s-au întors mereu la fiii luminii și se vor întoarce din nou pe Pământ, atunci când oamenii vor ști să le folosească puterea. Și-apoi, Ulrich ți-o poate confirma, Mediatorul, când face daruri, cere de obicei o promisiune în schimb. E bine să te gândești la asta, pentru că n-am intenția să renunț la acest obicei. E vremea ca poveștilor cu oameni răpiți și chinuiți de extratereștri să li se pună capăt, nu crezi?

John nu putea fi decât de acord.

Serafina îl întinse din nou pe Amon în pat și-și privi soțul cu ochii ei senini, albaștri ca două lacuri adânci de munte.

-Da, iubito, ai dreptate. E vremea să mergem la culcare cu toții. Mâine va fi o zi lungă și grea, trebuie să fim odihniți.

Ulrich și Giovanna, John și Amber ieșiră scuzându-se din camera Serafinei și a lui Peruggio. Pentru că Amon nu plângea și nu-și făcea simțită prezența pretinzând mereu atenție, uitaseră cu toții că un copil mic însemna, înainte de toate, multă liniște, somn și odihnă. Iar Peruggio le-o reamintise fără echivoc, scoțându-i politicos pe ușă afară.

Rămaseră singuri în încăperea devenită brusc tăcută. Serafina se lăsă pe un scaun, gânditoare.

-Știi, dragul meu, mă întreb cum e viața lui Amon. Adică, să redevii copil după ce ai trecut prin toate grozăveniile din existența Arianei și să nu poți uita nimic din ce ți s-a întâmplat. Nu e cumplit?

-Materia are tendința naturală să se extindă, cotropind teritoriile spiritului, răspunse Peruggio. Asta e legea vieții, legea entropiei. Pe măsură ce se va afunda tot mai mult în trăirile noii sale vieți, Amon va începe să uite ce și cine a fost înainte. Spre deosebire de copiii oamenilor, experiențele Arianei vor fi mereu prezente într-un colț al memoriei lui dar, cu încetul, va învăța să se separe de ele. De fapt copiii oamenilor pățesc același lucru, dar în cazul lor uitarea e adâncă și definitivă. Crezi că ar ști să spună povești cu zâne, dacă nu și-ar aminti de ele din existența lor pur spirituală?

-Uneori aș mai vrea să văd o zână, așa cum le-am zărit în Bretania, lângă lacul lor, visă Serafina.

-Chiar așa? Eu tocmai văd una. Peruggio își ridică soția, ducând-o în brațe până în fața oglinzii mari lipite de dulap. Uite-o, nu e frumoasă?

Era, desigur, frumoasă – avea aceea frumusețe fără cusur a fiicelor luminii, plus pistruii din existența ei de om, care-i dădeau un aer poznaș.Dar Peruggio se aplecă și-i șopti la ureche:

-Atât că mâine nu vei fi o zână, orice femeie drăguță este una. Ci vei fi soția Mediatorului, cea mai puternică și mai temută zeitate din câte au zămislit vreodată legendele tuturor lumilor locuite, luate la un loc. Ți-e teamă?

-Nu, răspunse liniștită Serafina. După o vreme, te obișnuiești cu orice. Dar țin să-ți amintesc că Amon are nevoie de mult soare, iar aici, în emisfera sudică, e iarnă. Aşa că, de îndată ce ne vom fi isprăvit treburile în locul acesta, îmi vreau croaziera în Caraibe pe care mi-o tot promiţi de ceva vreme.

Peruggio nu zise nimic – doar surâse şi o ţinu în braţe, strâns lipită de el. În nebunia generală, ca de obicei, Serafina nu vedea decât partea plină a paharului.

Zorile se iviră cenușii – prin ceața deasă nu se zărea pic de soare. De cum se lumină de ziuă, oaspeții hanului coborâră în restaurant pentru micul dejun, spre exasperarea hangiului care ar fi preferat să aibă de-a face cu persoane mai puțin matinale. Dar nu

zise nimic, ci se pregăti să pornească o cafetieră aflată într-un colț al localului, iar în scurt timp aroma cafelei se răspândi în toată clădirea. Cerură cinci cafele – numai blondul, după cum spusese în ajun, nu bea și nu mânca nimic. Din conversația de la masă, hangiul trase concluzia că se alesese cu niște mușterii cărora le lipsea o doagă – ce om normal ar plănui să plece pe o vreme ca aceea peste câmp, în afara oricărui drum umblat, ca să vadă ce? Un peisaj inundat de pâcla aceea lăptoasă care stăruia de zile în șir deasupra așezării, de parcă ar fi fost lipită de ea? În fine, asta era treaba lor – banii nebunilor sunt la fel de folositori ca ai celorlalți oameni și nimeni nu-i împiedică să și-i arunce pe cele mai incredibile prostii. Așa că hangiul urmări cu gura căscată cele trei cupluri ieșind în parcare, unde bărbații și femeia cu pruncul în brațe urcară într-una din mașini.

-Pleci și tu cu ei? întrebă Giovanna.

-Dragă, femeile șofează mult mai atent decât bărbații, răspunse Serafina cu un zâmbet larg. Trebuie ca cineva să aibă grijă de ei până vor ajunge la limita zidului de ceață. Voi rămâne în zonă, așa că a doua mașină vă stă la dispoziție toată ziua. Poți s-o iei pe Amber și să explorați împreună ținutul, deși se pare că de aici și până la Cuzco nu e nimic remarcabil de văzut.

Giovanna se despărți de Ulrich zâmbitoare, în timp ce lui Amber, care-l săruta pe John, i se săpaseră cute de îngrijorare în pielea albă a frunții.

-Ție ți-e ușor, îi șopti ea Giovannei. Vampirii sunt niște făpturi foarte rezistente. Dar John al meu…

-Lasă asta! Riscuri există pentru fiecare, tu încearcă să-l faci pe hangiu să repete ca un papagal tot ce vrem noi ca oamenii să creadă.

Amber își flutură mâna.

-Floare la ureche! Crede-mă, individul nu e un geniu, nici un model de perspicacitate. Altceva?

Giovanna nu avea un răspuns pregătit. Privea doar, dusă pe gânduri, mașina de teren a băieților, cu Serafina la volan, pierzându-se în ceață.

-Păi, de acum nu avem decât să ne plictisim așteptând, zise ea. Și să ne facem griji.

Dar Amber zărise nasul hangiului lipit de unul din geamurile de la parter. Când se văzu privit, acesta coborî încet perdeaua.

-Ai grijă! Nu cred că ne vom plictisi, nesuferitul de acolo – Amber arătă cu capul spre han – abia așteaptă să ne ia în primire ca să ne descoase. Moare de curiozitate să știe unde au plecat ceilalți și de ce ne-au lăsat pe noi în urmă. Asta e, eu ți-am spus ce gândește, acum tu trebuie să inventezi un răspuns la întrebările lui.

Giovanna privi roată în jurul ei. Peste satul încă adormit, ceața se înstăpânise acoperind casele și șoseaua. Peisajul de iarnă, atât cât se vedea în fața lor, părea tern și lipsit de culoare.

-Plecăm și noi, zise ea hotărâtă. Măcar atât am învățat la Sasca, să șofez pe cele mai nesuferite drumuri. Trebuie să se poată ieși cumva din fundătura asta!

-Ai de gând s-o iei peste câmp? Să-i urmărim?

-Nu, n-am înnebunit. Atât știu măcar după anii petrecuți cu un vampir, că dacă vreau să-mi păzesc pielea, cel mai bine e să nu-i ies din vorbă. Dar Cuzco nu e exagerat de departe, cel puțin vreau să cred asta.

Peruggio ședea pe locul de lângă șofer, iar John și Ulrich pe bancheta din spate. Înaintau în tăcere pe terenul ușor vălurit, fiecare adâncit în propriile gânduri. Despre vampir, Peruggio n-ar fi putut spune ce gândea, dar John era sigur dezamăgit. Se uita la aparatul de fotografiat agățat fără folos de gât: aflase că nu va vedea nimic spectaculos, că creaturile de dincolo de zidul de ceață vor avea aparența unor oameni extrem de banali și asta îi punea probleme serioase. Destui politicieni acuzau agenția lui de lipsă de rezultate și cereau încetarea finanțării acesteia. Peruggio nu putea fi dat în vileag și nici Serafina – erau prietenii lui, iar Serafina chiar îi spusese odată că, din moment ce agenția cerceta inteligențele extraterestre, John se putea lăuda oricui cu acești prieteni. Și ea și soțul ei erau pământeni cu acte în regulă! Orice șansă de a furniza șefilor fotografii cu umanoizi ciudați – micii omuleți verzi cu antene pe cap, cum îi numea literatura de mâna a șaptea – se dusese pe apa sâmbetei și John nu era deloc fericit din cauza asta.

Peruggio părea liniștit și sigur de sine, un motiv ca Ulrich să se enerveze. Dăduse peste o situație în care nu el avea controlul și forța lui fizică fenomenală nu-i era de nici un folos. În plus, zâmbetul subțire al lui Peruggio spunea că tânărul cocea ceva în minte, un lucru pe care însă nu părea dispus să-l împărtășească tovarășilor lui de drum.

După câțiva kilometri parcurși în plin câmp, mașina opri pe culmea unui val de pământ mare cât o movilă, dincolo de care ceața devenise atât de compactă încât era imposibil de ghicit ce se afla: un teren neted, un munte sau o prăpastie fără fund. Șofatul devenise riscant și orientarea imposibilă. Serafina opri motorul.

-Până aici ați plătit, băieți, de aici veți merge pe jos.

-De ce oare? bombăni Ulrich. În valea aia lină se poate coborî fără probleme și tipii care s-au adunat pe fundul ei se vor da frumușel la o parte când ne vor vedea apărând motorizați.

John făcu ochii mari.

-Unde vezi tu o vale și niște oameni? Pâcla asta e albă ca laptele și mai compactă decât un zid de beton.

-Nu e nici o pâclă, îl contrazise Ulrich. Cască doar ochii și vei vedea ce văd eu.

Peruggio tresări surprins.

-Ah, da, uitasem. Iluziile induse în creierul unei ființe vii nu au nici un efect asupra vampirilor. Ulrich, hai cu noi – toată lumea în afară de tine vede un zid de ceață înaintea noastră. Dar lăsați-mă să-mi iau rămas-bun de la Serafina.

John se îndepărtă după ce, oftând din greu, își scosese revolverul din buzunarul hainei și-l lăsase la bodul mașinii. Situația nu-i convenea deloc, dar Peruggio insistase ca el să facă astfel, motivând că străinii aveau metode subtile de a detecta orice formă de armament și că oricum micul revolver nu-i va fi de nici un folos. Între timp, Ulrich dispăruse în ceață, numai el știa unde, profitând de faptul că nimeni nu-i putea simți prezența.

-E la doi pași și se holbează la noi, poți fi sigur de asta, zise râzând Serafina. Dar să nu-ți pese!

Și chiar nu-i păsa! Peruggio îl luă în brațe pe micul Amon, mângâindu-l drăgăstos pe creștet.

-Te iubesc, băiatul tatii! Îți mulțumesc pentru tot, pentru că exiști, pentru că ne întregești viața și – nu în ultimul rând – pentru ajutorul pe care ni l-ai dat cu Blestemul Înțelepților. Pruncul își privi tatăl cu ochii lui mari și serioși – o privire matură, de om preocupat. Vom scăpa în curând de acel blestem, continuă Peruggio cu buzele la urechea mititelului, iar tu te vei elibera de povara secretului pe care îl porți cu tine din noaptea timpului. Fă-mă să fiu mândru, fiule – atât de multe depind acum de tine!

Amon zâmbi, făcând gropițe în obrăjorii lui rozalii și gângurind ceva neinteligibil. Peruggio îl așeză în coșul pe care-l ocupa de obicei, pe bancheta mașinii.

-Pleacă liniștit dinspre partea noastră, zise Serafina. Noi ne vom descurca. Dacă mă sperie ceva, sunt numai însoțitorii tăi: John, care a auzit de mii de ori cât e de rău să te răpească extratereștri și nu are nici un motiv să-i iubească și Ulrich, care în virtutea naturii sale e un bătăuș nesocotit și agresiv. Nu va fi ușor să-i stăpânești, iar o mișcare greșită poate să strice totul.

-Știu asta, dar îi pot controla pe amândoi, răspunse Peruggio.

Serafina îl simțea liniștit și ferm. Întinse brațele spre el și le încolăci în jurul umerilor lui, trăgându-l aproape. Peruggio strânse în mâini talia subțire a Serafinei și uitară cu totul, în dulceața sărutului, de lumea înconjurătoare.

-Ulrich va spune iarăși că sărută mai bine decât mine, murmură Peruggio desprinzându-se.

-Da? Lasă-l să fiarbă un pic în sinea lui, acum e momentul s-o faci. Știi cât e de curios și cât de mult așteaptă să afle ce se va întâmpla! Nu-i spune nimic dinainte!

Peruggio surâse.

-Așa voi face. Oricum, sunt nevoit să-mi țin gura închisă de răul lui John, a cărui minte ar putea fi citită. Și-apoi nici eu nu pot decât presupune unele lucruri – noi plecăm de la ipoteza că străinii din Casiopeea nu vor avea încredere în Alianță și vor veni ei înșiși să ia tablele, dar nu e deloc sigur că așa vor face.

-Eu sunt pregătită, orice ar fi. Ajunge doar să mă chemi, răspunse Serafina. Dar acum nu-i lăsa să aștepte, că John explodează și Ulrich îl va mânca. Ia tablele și du-te!

Cotrobăi după o sacoșă mare, aflată pe podeaua mașinii, din care scoase cele trei table verzi de cristal, gravate cu litere aurii, strălucitoare în prelucrarea lor perfectă. Fuseseră învelite în țesătura prețioasă, ușoară ca un văl, în care le găsise Serafina, în peștera din Antarctica.

-Ia asta, vei avea nevoie! Peruggio îi dădu înapoi țesătura și luă tablele din mâinile Serafinei. O mai sărută odată, fugar, pe obraz, mângâie fruntea lui Amon și se îndreptă spre zidul compact de ceață, urmat îndeaproape de John Smith.

Cap.39: Alianța

John era derutat. Singurul lui reper rămăsese pământul pe care pășea, în rest ceața înghițise tot orizontul. Nu se puteau ghici forme de relief, nu exista cărare, până și pietrele care se iveau pe alocuri pe solul arid păreau identice. Mâna lui Peruggio o ținea ferm pe a lui și ăsta era singurul lucru cert. Dacă i-ar fi dat drumul, s-ar fi învârtit pe loc în ceață, până la capătul zilelor lui. Peruggio părea însă extrem de sigur de locul în care se aflau.

-Tu vezi ceva, sau cum naiba faci ca să înaintăm?

-Ochii mei sunt la fel de orbi ca ai tăi. Dar văd cu ochii minții. La vreo sută de pași, drept în fața noastră, simt tiparul mintal al unor ființe vii, raționale dar non-umane.

-Și Ulrich? El unde e?

Peruggio ridică din umeri.

-Treaba lui, dacă n-a vrut să ne aștepte! Sper numai că n-a dat buzna peste oaspeții Pământului, cu firea lui impulsivă.

-Uneori parcă are maniere de pitecantrop, zise John fără convingere, mai mult ca să-și audă glasul și să prelungească discuția. Sunetul vocii venea de undeva, dintr-o direcție certă, sesizabilă.

Trecură pe lângă un bolovan mai mare decât cei de dinainte. „Măcar sunt sigur că n-am mai fost pe aici”, gândi John. Când ajunseră în dreptul bolovanului, o siluetă se ridică neauzită din spatele pietrei.

-Despre manierele mele vorbeai, scumpete? Vocea lui Ulrich era sarcastică, dar John trecu peste asta. Îl bucura prezența vampirului mai mult decît ar fi fost dispus să recunoască. În afara faptului că nu-i transpirau nici mâinile, nici fața, blondul suferea la fel de mult ca el însuși, fiind la fel de dezorientat.

De astă dată Peruggio era cel care părea imun la emoții. Trăsăturile lui perfecte nu trădau nici un pic de neliniște și pe buze i se așternu un zâmbet larg.

-Nu uitați, ei fac cu toții parte din alianță și sunt prietenii noștri. Oare e normal să fii încruntat când mergi să-ți vezi prietenii? Luați-o ușor, băieți și totul va fi în ordine.

Cum dracu' s-o ia ușor? Ulrich era de aceeași părere cu John, pentru că mârâi arătându-și dinții. În timpul zilei nu-și putea scoate colții și probabil se simțea tot atât de dezarmat ca John fără revolver.

Toate lucrurile se termină odată – chiar și drumul acela nesfârșit trebuia să aibă un capăt. Din senin, cețurile se dădură la o parte, iar cei trei poposiră pe un teren pustiu, de fapt fundul unei văi puțin adânci unde erau așteptați de zece personaje tăcute, care formaseră un cerc, stând la o distanță circumspectă unul de celălalt. Cei zece aveau trăsături umane, majoritatea chiar banale, dar totuși ar fi reușit să atragă toate privirile chiar și într-un loc aglomerat. Erau cel mai ciudat talmeș-balmeș de bărbați și femei, de toate rasele, cu pielea de la alb-strălucitor la negru ca abanosul, iar îmbrăcămintea lor sporea impresia de dezordine generală. Oamenii aceia străini amestecaseră de-a valma piese din portul tuturor popoarelor, haine contemporane cu unele din garderoba secolelor trecute, cât despre armonia culorilor, ar fi stârnit invidia oricărui papagal. John își stăpâni cu greu râsul. De ce în toate filmele cu extratereștri aceștia păreau, dacă nu fioroși, cel puțin respectabili?

-Amici noștri nu consideră studiul vestimentației umane un subiect demn de interesul lor, murmură Peruggio. Uneori tind să le dau dreptate.

John nu putu decât să arunce o ocheadă chipului impenetrabil al vampirului. Ar fi dat orice să știe ce ravagii face în mintea filfizonului, mereu îmbrăcat după ultimele canoane ale modei, imaginea adunării pestrițe care se ivise înaintea lor. Peruggio înaintă cu pași ușori în direcția celor zece și schiță salutul universal: își duse

o mână la frunte și apoi la inimă. John se grăbi să-l copieze, în timp ce Ulrich își atinse doar, discret, fruntea. Cei zece se grăbiră să răspundă cu aceleași gesturi, înclinându-și adânc capetele, în semn de respect, în fața Mediatorului. Când cei zece își duseră mâinile la frunte, John tresări. Văzu că unul dintre mesagerii cosmici avea câte șase degete la fiecare mână. Tocmai spre acesta se grăbi Peruggio, iar când ajunse în fața lui, îl cuprinse în brațe.

-Inima mea se bucură să te știe aproape, frate.

-Bucuria este a mea, iar onoarea pe care mi-o face Mediatorul o voi povesti tuturor celor de un neam cu mine.

Vocea care formulase răspunsul vorbea o engleză literară, dar avea sunetul metalic al unui dispozitiv electronic. Peruggio îi explicase lui John că, dată fiind prezența oamenilor care nu puteau citi mintea altcuiva, străinii vor folosi sintetizatoare vocale. Acestea le traduceau gândurile în cuvinte.

-În cei doi ani tereștri care au trecut de la întâlnirea noastră, Mediatorul și-a îndeplinit cu bine înalta misiune, vorbi cu respect omul cu șase degete, arătând spre tablele de cristal verde pe care Peruggio le pusese în brațele lui John, ca el să aibă mâinile libere. Eram convins că nu vei da greș - ești un fiu al păcii, înainte de a fi o creatură alcătuită din lumină.

Peruggo îi mulțumi plecându-și fruntea.

-Ce știți de străinii din Casiopeea? Vor veni ei înșiși să ia pietrele?

-Desigur, zise bărbatul cu șase degete, fără nici o urmă de îndoială.

Peruggio zâmbi.

-Asta e bine, pentru că am de gând să-i pun să rostească un jurământ, în fața tuturor speciilor conștiente de pe Pământ. Trebuie să mă asigur că vor abandona orice intenție dușmănoasă față de noi.

Cele zece siluete care formau cercul aveau fie mantii fumurii, în culoarea ceții, fie desagi mari. Acum fiecare scoase din desagă sau de sub mantie câte o piatră banală, asemănătoare cu cele care se vedeau cu nemiluita pe fundul văii. Fiecare își puse piatra dinainte și se dădu cu câțiva pași mai în spate.

-Vă mulțumesc, tuturor celor care ați salvat și ați transmis din generație în generație câte o bucată din masa de cristal a Alianței. Lumea strămoșilor mei n-a pierit, ea trăiește prin aceste pietre care poartă peste timp mesajul nostru de pace. E vremea să ne așezăm din nou la masa de cristal.

Pe John, cuvintele lui Peruggio îl uimiră peste măsură. Unde vedea el oare o masă de cristal, acolo unde nu erau decât zece bolovani cenușii, care se confundau cu pământul arid al deșertului? Dar lui Peruggio nu păru să-i pese. Aduse mai aproape de centrul cercului fiecare bolovan, delimitând astfel un cerc mai mic, în interiorul celui pe conturul căruia zece umbre nemișcate contemplau în tăcere straniul ritual. Apoi mâna tânărului se îndreptă spre pietre și din vârfurile degetelor îi țâșni o lumină strălucitoare și flăcări albastre, înalte de un stat de om. Lumina și căldura focului sudară pietrele între ele, făcând să apară în fața ochilor uimiți ai lui John o superbă masă rotundă, dintr-un material transparent, neted și lucios care reflecta soarele palid al iernii mai bine decât orice oglindă. „E diamant pur”, își zise John și rămase împietrit de mirare. În mijlocul mesei era un basorelief straniu, reprezentînd o clepsidră peste care se suprapuneau niște semne artistic gravate.

-Este semnul Mediatorului, șopti Peruggio răsucindu-se spre John.

Masa levita deasupra pământului și la fel făcură unii dintre cei care luară loc în jurul ei. A lua loc era aici o expresie deplasată – nu existau scaune, dar cei zece fie se așezară de-a dreptul pe solul pietros, fie pluteau cu picioarele trase turcește sub ei, în dreptul mesei.

Peruggio așeză cele trei table rectangulare, din cristal verde, strălucitor, în mijlocul mesei, peste ceea ce spusese că e semnul Mediatorului. Din adunare se auzi un murmur aprobator și o voce sintetică, alta decât cea pe care o auziseră până atunci, vorbi în numele celorlalți:

-Deci acestea sunt pietrele cunoașterii! Legendele noastre străvechi le descriu în detaliu, dar nimeni n-a crezut până acum că ele există cu adevărat.

-Orice legendă are un sâmbure de adevăr, zise o femeie. Ceea ce e de mirare este că au putut fi recuperate, după milenii în care

nimeni n-a mai auzit nimic despre ele.

-Noi nu contestăm hotărârea celui preaînțelept, se făcu auzită o a treia voce. Dacă dorește să le dăruiască celor din Casiopeea, înseamnă că așa e bine. Doar că nu-i înțelegem decizia.

„Aha, cel preaînțelept e Peruggio", gândi John. „Păi, de data asta nu este înțelept deloc". Nu văzuse cine a vorbit mai înainte, dar personajul îi deveni simpatic pe dată – dăduse glas propriilor lui temeri.

Vocea cristalină a lui Peruggio se auzi plutind peste adunare, iar ei își plecară capetele cu toții, ascultând plini de respect.

-Să le dăm ceea ce cer este cea mai bună soluție. Voi înșivă, la ultima noastră întâlnire, ați spus că suntem amenințați cu războiul dacă nu predăm piatra cunoașterii. Sau sunteți gata să înfruntați distrugerea lumilor voastre de dragul acestor table?

Nu se auzi decât un murmur. Într-un târziu, omul cu șase degete vorbi:

-Împreună suntem puternici. Ne dorim pacea cu toții, dar dacă nu avem o altă alegere, le putem ține piept.

-Dar avem o altă soluție, răspunse calm Peruggio.

-Ceea ce le dăruiești este o armă, să mă scuze cel preaînțelept că vorbesc astfel.

-Știu. Privirile senine ale lui Peruggio trecură pe rând de la unul la celălalt și John se înfioră. Știa că ochii fiilor luminii erau capabili să aducă moartea, iar ochii Mediatorului… V-am citit pe toți, reluă Peruggio. Pe buzele voastre e războiul, dar în sufletele voastre sălășuiește teama. N-are rost să negați, e firesc și ar fi rău să fie altfel, pentru că n-ar însemna decât că nu vă pasă de cei care v-au trimis încoace ca să-i reprezentați la masa de cristal. Planul meu e simplu: cei din Casiopeea vin aici să ceară ceva ce nu le aparține, asupra căruia n-au nici un drept. Cartea Mediatorului spune că strămoșii mei au făurit tablele, numai că le numeau „blestemul înțeleților". Așadar tablele nu vor fi date din teamă, ci negociate în numele Alianței, care e proprietara lor de drept.

-Ce ai de gând să ceri în schimb?

-Un jurământ. Locuitorii Pământului au fost adesea victimele unor entități din spațiu, care au desfășurat aici cercetări în dezacord

cu legile Alianței. Știu bine că nici unul dintre voi nu a făcut acest lucru.

-Și noi, la rândul nostru, suntem studiați din afară, vorbi cel cu șase degete. În orașele Stelei Câinelui s-au raportat răpiri de persoane, care au amintiri confuze și neplăcute despre ceea ce li s-a întâmplat. Iar unii nu s-au mai întors niciodată!

-Steaua Sirius, le șopti Peruggio lui John și lui Ulrich. Prietenii aflați cel mai aproape de Pământ trăiesc pe un sistem de planete care gravitează în jurul stelei Sirius și a piticei acesteia.

Mai mulți începură să murmure. Se pare că răpirile avuseseră loc în multe colțuri ale universului. Peruggio ridică doar o mână și se făcu din nou liniște.

-Iată ce am de gând să fac: mesagerii din Casiopeea vor primi tablele doar în schimbul jurământului că vor înceta aceste practici, jurământ depus aici, în fața fiecăruia dintre noi. Am făcut ca toate speciile evoluate care trăiesc pe Pământ să fie reprezentate, astfel ca nimeni să nu poată spune că cineva a fost omis. Peruggio arătă spre John. El reprezintă oamenii, locuitorii majoritari ai Pământului. Iar el – arătă spre Ulrich – este aici din partea făpturilor magice, de a căror existență o mare parte a omenirii nici măcar nu e conștientă. Printre ai lui e socotit un luptător de temut și cu toate acestea a primit misiunea să negocieze pentru pace.

Pe chipul lui Ulrich se așternu un zâmbet larg. „Luptător de temut”- hm, asta suna al naibii de bine!

După câteva clipe de tăcere, vocea femeii se făcu auzită din nou:

-Înțelepciunea alesului Celui Veșnic nu poate fi pusă la îndoială. Dar pe ce să jure niște făpturi care nu respectă nici una din credințele sau valorile noastre? Aceste entități nu recunosc Alianța sau legile ei, nici Mediatorul și nu cred nici măcar în Cel Veșnic, creatorul Universului! Nu le pasă decât de zeița aceea a lor despre care spun că a născut Universul din pântecul ei nesfârșit și căreia i se închină, deși nimeni n-a văzut-o, niciodată, nici măcar ei. Spun doar că știu că ea există, asta e tot.

-Atunci e cazul să o vadă, nu credeți?

Acum toți ridicară capetele și priveau uimiți la figura senină a lui Peruggio. Acesta își așternuse pe chip cel mai minunat zâmbet, dar

John, care îl cunoștea îndeajuns de bine, își dădu seama că era un zâmbet studiat. „Joacă la cacialma”, ar fi zis Ulrich, care rămăsese – în fine – la fel de surprins ca și ceilalți.

Serafina privi conturul siluetei lui Peruggio dispărând în ceață. Plecaseră toți trei, iar ea era singură pe nesfârșitul câmp pustiu, doar cu Amon, care adormise în coșul lui de nuiele. „Prea bine”, își spuse Serafina, „acum e timpul să trec la fapte”. Mai ținea încă în mână prețioasa pânză brodată cu nestemate pe care o găsiseră în racla Arianei, învelind pietrele cunoașterii. Oglinda retrovizoare a mașinii de teren nu era mare, dar era totuși o oglindă. Serafina se aplecă spre ea, își abandonă blugii și tricoul și începu să-și înfășoare torsul în minunata țesătură. Făcea asta cu îndemânare și în curând silueta ei perfectă fu îmbrăcată cu totul în materialul strălucitor. Se privi în oglindă și-i plăcu ceea ce vedea, pentru că își făcu sieși cu ochiul. Apoi scotoci în rucsacul pe care și-l lăsase în mașină, aruncă înăuntru hainele cu care călătorise până acolo și scoase cu grijă un cerc subțire, argintiu, în mijlocul căruia se afla o singură piatră, o nestemată de un alb lăptos care părea o piatră a lunii, frumos rotunjită. Își puse tiara pe cap și se privi din nou în oglindă, dar rămase șocată de ceea ce vedea. Femeia tânără și frumoasă dispărse, lăsând locul unei creaturi zeiești, care radia o lumină cu totul nepământeană. Flăcări albastre îi alergau de-a lungul brațelor dezgolite și peste părul ei ca arama, fără să-i aprindă hainele sau să-i facă cel mai mic rău. Iar piatra diademei ardea ca soarele în miezul unei zile senine de vară.

Din coșulețul în care dormea Amon se auzi un glăscior subțire. Serafina dădu încetișor la o parte perdeaua care-i apăra puișorul de frig sau de praf și se trezi privită de doi ochi albaștri, imenși, asemenea propriilor ei ochi.

-Ce vrea odorul mamei? În brațe?

Serafina își ridică pruncul, iar acesta începu să gângurească. Numai că ceea ce părea o succesiune de sunete fără sens avea o melodicitate proprie, iar unele părți ale liniei melodice se repetau.

Tânăra femeie își duse mâna la frunte, înțelegând dintr-o dată: fiul ei îi vorbea în limba străveche a fiilor luminii, o limbă pe care Peruggio o știa la perfecțiune, iar ea îi buchisise scrierea, dar avea încă probleme să asocieze semnele cu sunetele cântate pe care le scotea Amon. Își privi fiul încurcată, aplecându-se mult spre el. Mititelul îi puse o mânuță pe obraz și rosti clar:

-Mamă, nu te teme. Vom reuși!

Serafina bănuia că Amon putea deja să converseze cu ușurința unui adult, dar copilul se ferea să dea vreun semn de precocitate atunci când erau oameni de față. Pentru toată lumea, el trebuia să rămână pruncul perfect normal al unei familii umane și Amon păruse conștient, încă de la nașterea lui, de secretul pe care avea să-l păzească întreaga viață.

-Știu că vom reuși, iubire! Nu aștept decât ca tatăl tău să ne cheme.

Ușor de zis! Ceața se comporta ca un ecran care absorbea până și gândurile și arareori, cu multă oboseală și efort, reușea să comunice cu Peruggio. El o liniștea într-una că totul e în ordine, dar Serafina nu era deloc genul de persoană care să stea deoparte. Avea nevoie de acțiune, iar așteptarea în mod sigur nu pentru ea se inventase. Slăbi o clipă atenția îndreptată către soțul ei și se gândi la Giovanna și la Amber. Slavă Domnului, ele își omorau timpul cu ceva plăcut, nu rămăseseră la han. Le văzu în mașină, cu Giovanna la volan, iar Amber citea o hartă. „E o idee foarte bună să plece la Cuzco”, stabili Serafina. „Cât aș fi vrut să merg și eu cu ele, nu să stau în acest loc în care nu se întâmplă nimic”.

Și totuși ceva se întâmpla și aici, exceptând tratativele de dincolo de zidul de ceață. Serafina ridică ochii și văzu un obiect mic, argintiu, trecând razant prin fața soarelui palid de iarnă. Avea un luciu metalic și formă rotundă,asemenea unui disc. Zborul obiectului îi atrase atenția, pentru că nu părea nici avion, nici elicopter, nici vreun balon fabricat de mâna omului. „Deci au apărut, în sfârșit”, gândi ea. Îl puse pe Amon înapoi în coșuleț și ascunse coșul pe podeaua mașinii, cu perdelele trase astfel ca nici un nechemat să nu observe copilul aflat înăuntru.

-Stai liniștit, dragostea mamei, nu e momentul să ne vadă.

Fie că reperase mașina oprită în plin câmp, fie că nu, aparatul de zbor nu-i dădu nici o atenție. Zburând în zigzag, fără zgomot, coborî până când niște lumini roșii de poziție deveniră vizibile pe partea inferioară a discului. Serafina își înfășurase trupul într-o pătură grosolană pe care o găsise în mașină, ca străluciea nestematelor să nu-i trădeze prezența.

Obiectul în formă de farfurie ateriză dincolo de perdeaua de ceață. „Oare vor coborî de-a dreptul la masa tratativelor?” se întrebă Serafina. Apoi își alungă ideea – doar Peruggio îi spusese că ceața nu putea fi străbătută decât cu piciorul și că nimic nu era capabil să zboare deasupra ei, în imediata apropiere. „Deci ei nu mă pot vedea și nici simți”, cugetă ea. „Dar eu îi simt, iar ceața nu poate opri un singur lucru: dematerealizarea noastră, a celor strălucitori. Ce-ar fi să …”. Nu-și continuă ideea, care i se păru de o barbarie fără seamăn. Să-l abandoneze pe Amon singur în mașină era ceva de neînchipuit. Pruncul era atât de mic și de neajutorat! „Dar e fiul meu și al lui Peruggio, e fiul Mediatorului”, gândi Serafina. „Numai neajutorat nu e! Față de privirea lui, colții lui Ulrich sunt doar niște bieți dinți de lapte”. Se simțea sfâșiată în două: luptătoarea din ea s-ar fi dus să iscodească farfuria zburătoare, în timp ce mama ar fi rămas pe loc ca să-și apere puiul. Își strânse degetele în jurul tâmplelor care pulsau. „Să gândesc logic. Ce i se poate întâmpla lui Amon dacă rămâne singur aici pentru câteva clipe? Oameni nu sunt prin preajmă, iar pe cei din alianță îi urmărește Peruggio. Dar cei din Casiopeea? L-ar putea răpi sau i-ar face vreun rău? Nu, dacă nu îi simt prezența. Voi fi eu pe acolo și voi ști ce au de gând, chiar înainte s-o știe ei înșiși. Amon va fi în siguranță”.

Dădu perdelele la o parte și privi chipul copilului.

-Mămica trebuie să plece pentru scurt timp. Pruncul clipi din ochi, ca și cum ar fi spus că înțelege. Să nu te temi, continuă Serafina, voi avea grijă de tine, oriunde m-aș duce. Mămica te iubește, soarele meu.

Îi sărută mânuțele mici și piti coșul astfel ca să fie cât mai puțin vizibil de afară, apoi întoarse hotărâtă capul. Figura bucălată a fiului ei o atrăgea ca un magnet, simțea că-i este imposibil să se despartă de el, atunci când primejdia plutea în aer.

„Mă voi întoarce și mă vei iubi mai mult decât o poți face acum”, parcă așa îi spusese Arianan cu ceva vreme în urmă, în peștera din Antarctica. Și se ținuse de cuvânt cum numai Mediatorul o putea face. Mintea ei atotcuprinzătoare trăia în trupul micuț al copilului pe care-l adora, Serafina nu avea nici o îndoială în privința sta. Cum putea să plece de lângă el?

„Sunt o mamă denaturată”, gândi ea.

„Nu”, îi răspunse o voce în gând. „Ești o fiică a luminii și ești înțeleaptă. Știi că dragostea egoistă și fără limite a unei mame e în stare să ucidă dorința de libertate a copilului ei, iar tu nu te vei lăsa înrobită de o astfel de dragoste. Când te voi chema, vei veni și vei fi în același timp mama blândă și luptătoarea neînduplecată, ființa cea mai dulce dar și cea mai puternică a Universului. Ești soția Mediatorului și autoritatea ta nu are limite și nu cunoaște opreliști. Amintește-ți de asta ori de câte ori ai o clipă de ezitare omenească”.

Legătura cu mintea lui Peruggio se întrerupse, dar hotărârea Serafinei era luată. Se transformă într-o minusculă sferă de lumină și pluti neîngrădită prin ecranul de ceață.

Ocupanții navei extraterestre aveau de lucru, ca de fiecare dată când aterizau pe o planetă locuită. Dar experiența își spunea cuvântul, știau ce trebuie să facă și se comportau cu disciplina albinelor dintr-un stup sau a furnicilor din furnicar. Discul argintiu abia se așezase pe sol, când aparatura le confirmase deja că puteau ieși fără probleme din navă: solul era sigur, aerul respirabil iar temperatura acceptabilă. Coborâră trapa și primul dintre ei păși nesigur pe pământ. Accelerația gravitațională era ușor mai mică decât cea cu care fuseseră obișnuiți, deci mergeau oarecum săltat. Purtau costume atât de mulate pe corp încât păreau o a doua piele, verzi-închis bătând în negru în lumina slabă, cu aspect solzos ca pielea reptilelor. Gura mică le era doar o fantă abia vizibilă, fără buze, două găuri greu sesizabile se deschideau pe fața triunghiulară, marcând nasul, dar ochii ocupau jumătate din față. Erau uriași, fără gene sau sprâncene dar și fără pupile sau albul ochilor – două

suprafețe de un negru perfect, strălucitoare pe pielea gri-verzuie care pe față nu avea solzi. Ocupați cum erau cu manevrele de debarcare, nu observară că o minge de foc și lumină, nu mai mare decât o păpădie, pluti lin spre interiorul navei prin trapa deschisă. Nu era materială, așa că aparatele de bord nu-i detectară prezența. Mingea plutea pe curenții de aer, alegând cu precădere culoarele pustii și camerele puțin animate. Asta nu era greu de făcut, pentru că întreg echipajul navei, care nu părea prea mare, era mai degrabă interesat să-i urmărească pe cei care coborâseră pe pământ. În camera de comandă nu se găseau decât două entități, care erau concentrate asupra aparaturii și nu-i dădură nici un pic de atenție. Mica sferă de lumină putea să exploreze încăperea fără a trezi suspiciunea nimănui.

„Nimic interesant aici. Ia ce-oi mai fi venit? Civilizația celor din Casiopeea e exasperant de asemănătoare cu cea umană – materială până în vârful unghiilor, incapabilă să se încreadă în propriile simțuri, ci doar în aparatura care burdușește literalmente nava. Of, acum chiar gândesc ca o fiică a luminii – cu doi ani în urmă, aparatele astea mi-ar fi stârnit curiozitatea și mi-ar fi inspirat încredere. Motorul e alimentat cu hidrogen – bună alegere, așa nu duc lipsă de combustibil în spațiu; și sunt entități biologic stabile și extrem de complexe, ca și oamenii – o complexitate care face adaptarea dificilă. Au nevoie ca să supraviețuiască de atmosferă controlată, de temperaturi riguros incadrate între limite stricte, de umiditate atmosferică scăzută, la care le este adaptată pielea groasă și solzoasă. Acum înțeleg ce spunea Peruggio despre ființele pur materiale, că au nevoi simple și sunt mai previzibile ca niște roboței. Dar să deschid bine ochii, orice văd aici îl va intersa pe John în cel mai înalt grad".

Serafina explora meticulos cabina de comandă , nelăsând să-i scape nimic, fără ca de fapt ceva anume să-i suscite interesul. Notă în treacăt prelucrarea fină a butoanelor aparatelor, ceea ce indica o tehnologie avansată, dar în final trase concluzia că plonjase într-o lume deterministă, prea plictisitoare pentru gusturile ei. „Prefer fractalii. Sau oamenii, ei cred în hazard și comportamentul uneori ilogic îi face simpatici. O lume de roboți însuflețiți nu e pe gustul meu".

Se pregătea să plece, când un obiect îi atrase totuși atenția. Nu era – în fine! – un aparat, ci ceva al cărui rost în cabina aceea îi scăpa. Dăduse peste ceva care merita o privire atentă! Obiectul era maro închis, aproape negru. Serafina ar fi dat orice ca să-l poată pipăi, dar abia acum înțelegea tot ce-i spusese cândva Ariana despre o existență în afara corpului. Îi lipseau simțurile cele mai elementare, suferea de dorul celor zece degete cu care ar fi putut ridica și mângâia obiectul, ca să-i exploreze structura. Două lucruri erau însă, chiar și așa, incontestabile. Primul – că lucrul peste care dăduse fusese sculptat cândva dintr-un material natural, care părea lemn. Era singurul obiect din toată nava alcătuit din altceva decât metal și substanțe artificiale, obținute industrial. Și al doilea lucru ciudat – sculptura, căci asta era în fond, reprezenta un corp de femeie. Dar nu era în nici un caz o vietate din specia celor de pe navă, mărunte și cu capete disproporționat de mari în raport cu trunchiul. Nu, era torsul și capul unei femei adevărate, cu proporții considerate de oameni ideale și – lucrul cel mai bizar – obiectul semăna ca două picături de apă cu silueta din piatră a femeii-pasăre zărită în Bucegi, cu mai bine de un an în urmă. „Pot să trăiesc și fără să știu ce-i asta”, gândi Serafina. Era de-a dreptul reconfortant să creadă că făpturile acelea puteau să călătorească prin spațiu cărând după ele ceva ce nu le era strict necesar. Dinspre umanoizii care rămăseseră în cabina de comandă, percepu un vag sentiment de respect față de figurina aceea și ea putea să jure că era primul sentiment pe care îl simțea legat de cei din Casiopeea. Era încurajator, măcar știa că nu explorează o încăpere populată numai de roboți.

Serafina decise că stătuse destul timp departe de Amon, așa încât se pregăti să părăsească nava. Pe când plutea spre trapa prin care venise, o cameră întunecată îi atrase atenția. Se strecură în încăpere și îndată emoțiile ființelor aflate înăuntru o copleșiră. Podeaua sălii fusese acoperită cu un soi de imitație grosolană a ierbii, dintr-un plastic într-o nuanță ciudată de verde. Pe suprafața aceea ședeau câțiva umanoizi, uitându-se la niște ecrane mari, semisferice, care levitau schimbându-și poziția după modul în care privitorii își întorceau capetele. Tot ce se zărea pe ecrane erau

imagini holografice ale unor jungle verzi, cu copaci adevărați, care le provocau extratereștrilor o stare vecină cu extazul.

Intuiția Serafinei o făcu să priceapă îndată: ființele acelea pentru care acum nu simțea decât compasiune veneau dintr-o lume care-și pierduse vegetația. Probabil sculptura reprezentând femeia trebuia să fi fost statueta unui idol foarte prețios pentru ele.

Se hotărî pe dată, țâșni afară din navă și se îndepărtă cu cea mai mare iuțeală de care era în stare. Nu, nu se duse la Amon. Minuscula sferă de lumină nu se opri decât atunci când ajunse la han.

Cap. 40: Jurământul

Serafina cotrobăia printre bagajele cu care venise în America de Sud, răspândind prin cameră cea mai cumplită dezordine. Dar nu-i păsa – important era acum să găsească obiectul căutat și să se întoarcă la Amon, cât mai repede cu putință. Când mâinile ei atinseră cutia simplă, de lemn, tresări fericită. O extrase din cufăr și îi privi interiorul – semințele pe care le cărase după ea în Antarctica și pe care nu apucase să le planteze în ghivece erau acolo, la locul lor. Să ia cutia în voiajul ei peruan fusese un gest spontan și instinctiv, pe care nu și-l putea explica. Dar cum se obișnuise să-și asculte intuiția, nu puse la îndoială nici o clipă că e bine ce face – oricum, era o cutie nu cu mult mai mare decât una de chibrituri și nu ocupa prea mult loc în bagaje.

Se hotărî să lase fără remușcări camera în dezordine. Nu-i stătea în obicei, dar acum era un caz de forță majoră, iar hangiul n-avea decât o femeie la curățenie, care trecea o dată la două zile. Până atunci va avea timp destul să pună harababura la loc, dacă… dacă totul se va sfârși cu bine. Nu avea voie să gândească astfel! Serafina înșfăcă micuța cutie cu semințe și se dematerializă, dispărând din încăpere. Hangiul picotea în continuare la recepție, fără să aibă habar de nimic.

Privită de sus, mașina abandonată pe câmp nu era decât un minuscul punct gri. Serafina se materializă lângă ea apoi, cu mâinile tremurând de emoție, scotoci după coșulețul lui Amon. Pruncul

dormea liniștit, cu un zâmbet pe buzele lui rozalii și cu obrăjorii bucălați. Genele lungi și arcuite peste ochii închiși îi aminteau Serafinei de genele lui Peruggio, dar gura cu buzele pline, Amon o moștenise cu siguranță de la ea. Se pierdu, fericită, în contemplarea trăsăturilor copilului, care luase tot ce era mai frumos de la fiecare din părinți: buclele moi, negre ca noaptea care fuseseră darul lui Peruggio se potriveau de minune pe fața delicată cu ochii albaștri-turcoaz, senini și adânci ca două lacuri de munte – ochii ei. Cum stătea singură, în pustietatea încețoșată a câmpiei, Serafina percepu clar glasul care îi vorbea în minte: „iubito, vremea ta a sosit. Te aștept". Vocea nu mai trebuia să adauge nimic, dar ea știa continuarea: „acum totul depinde de tine".

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare – chiar dacă era soția Mediatorului, era înainte de toate femeie și indiferent unde se ducea, nu i-ar fi plăcut să apară cu hainele în dezordine. Își privi tiara – stătea drept pe cap, dându-i un aer maiestuos. Își luă copilașul în brațe și dispăru într-o străfulgerare de lumină.

Peruggio îi simțise venind pe emisarii din Casiopeea cu mult înainte ca ei să străbată zidul de ceață. Îi vedea cu ochii minții, înaintând precauți și le intuia starea sufletească. Veniseră foarte convinși de puterea lor, ca să ceară ceva ce – li se spusese doar de generații – le aparținea de drept. Erau extrem de controlați și aproape lipsiți de sentimente dar, ajunși atât de aproape de îndeplinirea misiunii lor, deveniseră mai agitați și mai puțin siguri pe ei înșiși. „Asta nu strică deloc", gândi Peruggio. Apoi ceața se risipi și întreaga alianță putu să-i vadă.

Se delimitaseră în mod clar de reprezentanții alianței, pentru că nu-și luaseră înfățișări umane. Știau că încalcă prin aceasta legea ospitalității, dar se credeau destul de puternici ca să sfideze. Când dădu cu ochii de ei, John icni dureros și Ulrich trebui să-i pună pe umăr una din mâinile lui înghețate, ca să-l liniștească. Dar făpturile acelea semănau leit cu entitățile capturate la Roswell, cu mai bine de șaizeci de ani în urmă – o premisă excelentă pentru o viitoare

înțelegere între specii, gândi John cu amărăciune. Străinii nu se osteniră să salute – ori salutul universal le era necunoscut, ori nu voiau să-și onoreze gazdele cu el. Văzură în schimb masa de cristal și tablele verzi în centrul ei și-și îndreptară pașii într-acolo. Peruggio sesiză un val de emoție venind dinspre ei. Se grăbi să le iasă în întâmpinare, salutându-i.

-N-ar fi trebuit să facă asta, bombăni vampirul. Ce chef am să le frâng grumazul!

-Iată deci piatra cunoașterii, spuse unul din cei șapte emisari și întinse o mână prelungă și solzoasă spre masă. Folosea și el, ca și cei din Alianță, un aparat de sinteză vocală care dădea vocii artificiale un sunet metalic, neplăcut. Vru să înșface tablele, dar Peruggio răsări din senin înaintea lui, într-un fulger de lumină. Se dematerializase, evident, iar asta nu putea decât să impresioneze.

-Nu cumva sunteți prea grăbiți? Ce drepturi aveți voi asupra pietrei cunoașterii?

Umanoidul nu se așteptase, evident, să întâmpine rezistență sau să i se pună întrebări. Răspunse trufaș:

-Piatra ne aparține!

-Da? Vocea lui Peruggio era numai miere, un semn rău-prevestitor. Atunci, luați-o!

Dar ochii Mediatorului sclipiră argintii și John își spuse că, orice belea i s-ar fi întâmplat, tot era mai bună decât să înfrunte privirea acelor ochi. Mâna întinsă a mesagerului („degetele sunt unite prin membrane, ca la batracieni”, observă John) se lovi de un perete invizibil, care înconjura tablele verzi pe toate părțile, iar deasupra lor părea să se întindă nesfârșit de mult în înălțime. Peruggio își stăpâni zâmbetul.

-Se pare că e mai ușor de zis, decât de făcut, constată el. Asta pentru că tablele au fost realizate de strămoșii fiilor luminii și sunt încărcate de magia lumii noastre străvechi. Le vreți, va trebui să negociați pentru ele!

Pe fața inexpresivă a emisarului nu se zări nici o tresărire, însă Peruggio simțea că mesagerii Casiopeeii erau furioși și ostili. Dar un lucru era sigur, știau admirabil să se stăpânească.

-Ce anume să negociem?

-Un jurământ. Alianța se plânge că ați răpit entități dotate cu inteligență și conștiință, în scopul cercetărilor voastre. Chiar și în această lume îndepărtată de voi ați procedat astfel, folosindu-vă de avansul vostru tehnologic.

-Suntem mai puternici. Opriți-ne!

-Nu sunteți destul de puternici ca să luați pietrele alea de pe masă, deci trebuie să negociați cu noi.

Cuvintele lui Peruggio stârniră un murmur de aprobare. Emisarii se retraseră și-și apropiară capetele, discutând între ei. Vorbeau printr-un fel de fluierături ascuțite și John putea să jure că foloseau până și ultrasunetele ca să comunice unii cu alții. După o scurtă deliberare, părură să se pună de aocrd.

-Prea bine. Ai amintit ceva de un jurământ și noi suntem gata să jurăm, dacă asta doriți în schimbul pietrei cunoașterii. În fața cui vom jura? A ta? A alianței?

Vocea de femeie se făcu auzită din nou:

-Nu le permite așa ceva, preaînțeleptule! Ei nu cred în nimic și-și vor încălca jurământul chiar înainte de a fi rostit.

-Veți jura, desigur, reluă Peruggio zâmbind femeii. Dar nu pe zeii noștri, ci pe ai voștri.

Emisarul aflat cel mai aproape de Peruggio făcu un pas în spate.

-Asta înseamnă să fii prins pe picior greșit, mormăi vampirul.

-Noi nu avem zei, știți asta!

-Eu credeam altfel. Oare nu vă închinați Mamei Universului?

-Mama Universului ne-a creat pe toți, rosti unul dintre mesageri. Și voi sunteți făpturile ei, fie că vreți, fie că nu. Dar nimeni n-a văzut-o vreodată pe Mama Universului. Unii spun că e peste tot și nicăieri, dar noi credem că a creat universul, după care a plecat în altă parte, să creeze alte lumi. Există mai multe lumi paralele cu aceasta, ea poate rătăci în oricare dintre ele. Deci cum putem jura în fața unei făpturi nevăzute și care nu-și face simțită prezența nicicum?

Peruggio păru vag amuzat.

-Dar dacă ați vedea-o, ați fi în stare să o recunoașteți?

Din nou cele șapte capete supradimensionate în raport cu trupurile se strânseră să delibereze.

-Da, admiseră ei într-un târziu. Dar tu nu ai puterea să o aduci aici pe Mama Universului. Nimeni nu poate face asta!

Peruggio zâmbi.

-Nu cred că vreunul dintre voi e în stare să sondeze limitele puterii Mediatorului.

Apoi își ridică ochii și mâinile spre cer, așteptând. În jurul adunării, ceața forma un inel compact, aproape la fel de material ca un zid, care împiedica eventualii oameni rătăciți pe acolo să vadă ce se petrece. Dar în interiorul cercului unde se aflau masa de cristal, solii Alianței și emisarii din Casiopeea, nu era pic de ceață și soarele rece al iernii răspândea din înaltul cerului o lumină vag aurie. Spre el își întinse Peruggio mâinile, într-o tăcere desăvârșită, apoi închise ochii. Solii Alianței priveau încordați scena, John își simțea în gât stomacul făcut ghem, până și Ulirch încetase cu remarcile lui răutăcios-ironice și devenise suspect de serios. Mesagerii cu pielea verde-cenușie stăteau grupați, comentând între ei prin șuierături ascuțite cuvintele Mediatorului. Limba lor ciudată era singurul sunet care tulbura liniștea, până când vampirul izbucni:

-Pe coarnele lui Belzebuth, asta e mai mult decât pot eu înțelege!

Ochii lui cu privirea concentrată se uitau în sus, mijiți din cauza luminii solare. Dar în curând ceea ce numai el zărea deveni vizibil și pentru ochii muritorilor: din înaltul cerului cobora o coloană de lumină și foc, de parcă între soare și masa de cristal s-ar fi creat o tainică legătură. Mesagerii din Casiopeea încetară pe dată orice comentariu. Apoi lumina începu să se materializeze într-o siluetă uriașă, înaltă cât o casă de câteva etaje, a cărei strălucire arunca umbre mai puternice decât cele date de soare.

-Eu cunosc forma aia, am mai văzut-o!

Ca de obicei, Ulrich comenta cu voce tare, fără să se lase impresionat. John se trase mai aproape de vampir, privindu-l curios.

-Am fost pe munte cu Peruggio și Serafina, acolo era o piatră cu exact aceeași formă ca și conturul de lumină de aici. Peruggio o numise femeia-pasăre, adugă vampirul astfel ca numai John să audă.

Acum strălucirea orbitoare se concentra într-un singur punct, făcând ca silueta enormă să se contracteze. Emisarii nu așteptară

să vadă continuarea – se lăsară la pământ, cu frunțile atingându-le solul. Recunoscuseră, fără urmă de îndoială, ceea ce aveau în fața ochilor. În mijlocul mării de lumină se zărea făptura armonioasă a unei femei cu un prunc în brațe. Pe trupul ei înveșmântat în nestemate și în părul ca arama, strâns pe creștetul capului, dansau flăcări albastre și aurii. O diademă cu o singură piatră îi împodobea fruntea, dar aceea piatră făcea soarele să pară o simplă mărgea de fosfor suspendată pe cer. Femeia era desculță, plutea deasupra solului iar tălpile ei mici făceau să joace lumini pe pământ. Buzele ei frumoase nu se mișcară, dar John îi auzi vocea în gând, ca și cum ar fi fost propriile lui gânduri:

„Eu nu am nume, deși mi s-a spus în multe feluri. Pentru locuitorii acestei lumi, am fost pe rând Geea, Isis, Afrodita, Atena, Freya sau Maria. Dar numele meu nu contează, pentru că voi nu aveți nevoie de el ca să mă recunoașteți – eu sunt cea care dau viață”

Ulrich se foi la locul lui și fu rândul lui John să-l liniștească, punându-i mâna pe umăr. Își aduse aminte că-l auzise pe Peruggio vorbind odată despre incapacitatea vampirului de a sesiza lucrurile venite din afara materiei. Probabil el pierduse bunătate de discurs!

Silueta de lumină a femeii se apropie de masa de cristal, făcând-o să scânteieze în toate culorile curcubeului. Spectacolul feeric îi smulse un „măi, să fie!” până și lui Ulrich. Mâna fină și subțire a făpturii zvâcni spre pietre.

„Dacă asta vreți, știți ce aveți de făcut. Nu pot îngădui ca, în numele dorinței voastre de cunoaștere, să luați viața altor făpturi dotate cu rațiune, așa cum sunteți voi înșivă. Făcând aceasta, îmi luați viața mie”.

-Noi n-am ucis, îndrăzni unul dintre mesageri, care se ridicase într-un genunchi, dar își ținea în continuare ochii plecați.

„Să iei liberul arbitru, să silești pe cineva să facă ceva împotriva propriei voințe, este același lucru”.

-Nu asta spun scrierile noastre.

„Dacă ați avea încredere în scrierile voastre, n-ați fi venit aici să căutați cunoașterea. Vă mințiți singuri”.

Ulrich se agita din nou – pentru el dialogul se reducea în mod bizar la partea rostită cu voce tare de solii din Casiopeea și încerca

zadarnic să ghicească răspunsurile femeii. John îi mângâie brațul, liniștindu-l. „Consolez un vampir”, gândi el. „Oare m-am țicnit de-a binelea? Povestea asta mă face să-mi pierd mințile?”

-Vom jura în fața ta, Mamă a Universului, că nu vom mai face rău niciodată vreunei făpturi conștiente, din nici una dintre speciile reprezentate aici.

Peruggio lăsă să-i scape un oftat. Nu ceruseră timp să se consfătuiască, ceea ce era un semn bun – însemna că aveau intenția să joace cinstit. Reprezentanții Alianței se îndepărtară, lăsând mesagerii cu trupuri și fețe verzui să se apropie de masă. Fiecare dintre ei atinse cu o mână tăblia ei de cristal, apoi își rostiră, emoționați, jurământul. După care se făcu liniște, o liniște atât de adâncă încât John își auzea ritmul bătăilor inimii. Femeia se aplecă înainte și ridică tablele cu o ușurință incredibilă, făcându-le să leviteze.

„Cunoașterea se cere dăruită de bunăvoie, nu furată. Așadar, vă va fi dăruită”, vorbi femeia în mințile mesagerilor. „Dar nu de mine. Zeul nou-născut va face aceasta, pentru că făptura lui e mai limpede și mai pură decât cristalul acestei mese”. Emisarii își plecară capetele, smeriți. Gestul Mamei Universului era unul de extremă bunăvoință.

Superbele pietre verzi, încrustate cu litere aurii, plutiră pentru câteva clipe în aer, dar apoi copilul întinse brațele lui roz și rotofeie și le înhăță hotărât, strângându-le la piept. Le ținu așa, mângâindu-le, o vreme, apoi le întinse, una câte una, celui mai curajos dintre emisari, care îndrăznise să se apropie. Acesta luă fiecare piatră cu câte o înclinare adâncă a capului. Când scăpă de greutatea celor trei pietre, copilul zâmbi dulce, răsucându-și căpșorul buclat pe rând către toți membrii ciudatei adunări, apoi, când nimeni nu se mai aștepta, începu să gângurască vesel. Dar sunetele izbucniră având o linie melodică proprie și fiecare amuți mirat – era clar că pruncul le vorbea. După ce el termină, Peruggio își drese glasul și spuse:

-Trebuie să vă traduc, pentru că nu știu câți dintre voi mai înțelegeți vechea limbă a fiilor luminii. Vi s-a cerut să vă respectați jurământul și să folosiți piatra cunoașterii cu înțelepciune. Înăuntrul ei zace un mesaj ascuns – descoperiți-l și bucurați-vă de el! Mama Universului să vă aibă în pază!

Emisarii ascultaseră cu capetele plecate. Dar când se pregăteau să plece, zeița le vorbi. De astă dată nu în gând, ci cu voce tare, ca să nu existe nici un echivoc în mesajul ei. Până și Ulrich pricepu fiecare cuvințel. Dintre multele fețe mirate, cea a Mediatorului părea cea mai surprinsă dintre toate.

-Dacă ați venit până aici, nu veți pleca fără un dar de la mine. Tablele sunt darul fiului meu – pietre frumoase, tăinuind o înțelepciune străveche și desigur pietre magice. Dar, oricât ar fi de frumoase, sunt minerale lipsite de viață. Darul meu e însăși viața, e adevărat, în formele ei cele mai simple. Dar dacă nu știți să prețuiți simplitatea lucrurilor mărunte, sunteți condamnați să le pierdeți pe cele complexe. Știți despre ce vorbesc, pentru că vi s-a mai întâmplat asta și înainte. Ca să vă reînnoiți credința față de mine, îmi veți ridica altare sub cerul liber, departde de așezările voastre. Îmi veți îngropa darul în cel mai curat pământ și-i veți aduce ofrandă apa cea mai pură. Dacă le veți îngriji cum se cuvine, altarele mele se vor întinde și vor înflori în jurul orașelor voastre, iar ceea ce ați plecat să găsiți departe veți afla lângă voi. Pe cei care-mi prețuiesc darul faceți-i conducătorii voștri, iar pe cei care îl distrug, alungați-i în pustiu. Aceasta e voința Mamei Universului.

Femeia scoase dintre faldurile ample ale veșmântului ei prețios o simplă casetă de lemn și o puse pe masă. Unul dintre emisari o luă, iar când se întoarse printre ai lui, trecând pe lângă Peruggio, acesta simți izvorând din ființa străinului o stare incredibilă de fericire. Mesagerii se grupară în jurul casetei ca în jurul unei minuni. Fiecare se arătă nerăbdător să o atingă, fie și numai pentru o clipă. Peruggio clipi mirat din ochi – se părea că aceea cutiuță anostă devenise brusc cu mult mai importantă decât însăși piatra cunoașterii. Străinii se închinară adânc, dar silueta femeii dispăruse deja, înghițită de o mare de lumină.

-Ce-a fost asta? bombăni Ulrich.

-Nu știu, răspunse John, dar cutia semăna ca două picături de apă cu o cutiuță pe care am văzut-o în Antarctica, în care Serafina își ținea semințele de ferigi. Nu pot decât să presupun că tocmai am asistat la o lecție de botanică.

-Îți bați joc de mine, făcu Ulrich.

Solii Alianței se topiră în ceață, unul după celălalt. Înainte de asta însă, se aplecară pe rând ca să ridice câte o piatră de pe sol: masa de cristal dispăruse la un semn al mâinii lui Peruggio și ei se întorceau în lumile lor cu acele pietre gri, anonime și aparent lipsite de valoare cu care veniseră. La plecare salutară cu toții, înclinându-și adânc capetele în fața Mediatorului, ba unii chiar încercară să schițeze un zâmbet timid către John și către Ulrich. Ultimul rămase mesagerul Stelei Câinelui, pe care Peruggio îl strânse iarăși la piept.

-Și iată-te la capătul misiunii tale, Mediatorule. Ce vei face de acum înainte?

Peruggio surâse.

-Păi, după ce am evitat din nou războiul, cred că-mi voi trăi viața bucurându-mă de pace. E cel mai bun lucru pe care pot să-l fac.

-E sigură pacea asta?

-Absolut sigură, răspunse tânărul fără ezitare. Pietrele nu mai reprezintă o armă – nu din momentul în care Amon, fiul meu, a pus mânuța pe ele și le-a șters amintirile de dinainte. Nu te minuna, mi-a luat mult timp să înțeleg funcționarea pietrelor. Dar ele se lasă contaminate de mintea ultimului deținător și aflate la noul stăpân, vor răspunde numai conform programului înscris în ele.

-Deci, nici o amenințare?

-Nu, nici una. Te poți întoarce liniștit în lumea ta, știu că jinduiești la asta.

Silueta cu șase degete se topi în ceață. După nici un sfert de oră, ceața se ridică. Mașina parcată în câmp se zărea la distanță, iar lângă ea se agita silueta subțire a Serafinei, făcându-le semne cu mâna. Purta același tricou gros pe care-l îmbrăcase de dimineață, doar pe buclele ei de aramă se zărea o diademă simplă, argintie, cu o piatră albă ca piatra lunii așezată în mijlocul frunții…

Se întoarseră în tăcere, fiecare adâncit în gândurile lui. Fața lui Ulrich păstra încă o expresie uluită, John era posac, în schimb Peruggio, care ținea pe genunchi coșul lui Amon, zâmbea din toată

inima, iar Serafina, la volan, fredona ultimul cântec la modă. Prima vorbi Serafina, punând o frână bruscă în parcarea hanului. Mașina lor era singură în toată curtea.

-Va trebui să mai așteptăm cu poveștile. Ce s-a întâmplat azi ne interesează pe toți, iar Amber și Giovanna vor ajunge aici mai pe seară, pentru că abia au plecat de la Cuzco.

-Halal ajutoare, mormăi vampirul. Era vorba să supravegheze mintea oamenilor din zonă, iar ele umblă teleleu prin oraș. Măcar fac ceva folositor acolo?

Serafina își încreți fruntea, apoi surâse.

-Oh da, desigur. Giovanna îți cheltuiește ție banii, au intrat într-un magazin de artizanat local și au găsit acolo niște brățări drăguțe, ornate cu pietre semiprețioase. Apropo, mâine voi merge și eu să-mi cumpăr una, o merit din plin. Să aibă multe smaralde, ordonă ea făcându-i semn cu ochiul lui Peruggio. Iar tu, Uri, nu mai bombăni, știi bine că Amber se pricepe să controleze mintea oamenilor de la distanță. Așa că de ce nu s-ar fi dus la Cuzco?

Fetele apărură pe înserat. Aveau, într-adevăr, pe încheieturi brățări masive de argint, noi-nouțe. După o cină frugală în restaurantul hanului, plecară cu toții, de astă dată luând ambele mașini, peste câmpiile pustii, departe de sat. Când îi văzu ieșind - și cărând după ei până și pruncul – hangiul își lipi nasul de geam și-și promise să rămână vigilent până la întoarcerea clienților. Va afla el, odată și-odată, cu ce-și petrece vremea ciudata societate! Dar, oricât era de curios, în nici zece minute dormea dus, cu capul pe pervazul ferestrei.

Opriră pe câmp, sub cerul înstelat. Geamurile luminate ale caselor satului dispăruseră după culmea unei movile, singura lumină venea de la bolta plină de stele și de la luna aflată în al doilea pătrar. Noaptea de iarnă promitea să fie destul de rece, dar Peruggio întinse doar mâna înainte și un foc plăcut se ivi din senin, arzând parcă din nimic, fără vreo explicație firească – pe câmp nu se găseau crengi, lemne uscate sau orice altceva care ar fi putut trece drept combustibil. Și totuși focul ardea vioi, iar ei se așezară în jurul lui, pe pământul uscat. Mediatorul contemplă în tăcere cerul înstelat, apoi începu să vorbească. Avea aceeași voce plăcută și cristalină

dintotdeauna, care i-ar fi putut adormi, dacă subiectul n-ar fi interesat în cel mai înalt grad pe fiecare dintre ei.

-Acolo sus, printre stelele îndepărtate, se găsea cândva, demult, lumea strămoșilor mei. Trăiau într-o aglomerare de planete, care se roteau în jurul unui sistem de două stele aproape identice. Acestea răsăreau și rămâneau pe cer câte o jumătate de zi fiecare. Au învățat să-și ducă viața hrănindu-se cu energie pură și și-au spus fii ai luminii. Încet-încet, lumea lor s-a îndepărtat de materie – deveneau tot mai sofisticați și mai preocupați de chestiunile spiritului, pe măsură ce puținele lor nevoi materiale erau îndeplinite. Erau singurele ființe care o luaseră pe această cale – toate celelalte viețuitoare raționale se ocupau mai mult de grijile vieții de zi cu zi decât de nevoile sufletului lor. Ba unele păreau să fi uitat cu desăvârșire că au așa ceva. Fiii luminii au băgat de seamă, de timpuriu, că gândurile pot domina materia – o crează, dar o și distrug. Au învățat să-și controleze mințile astfel ca, orice și-ar fi dorit, să-și poată îndeplini dorința. Dar, cum am mai spus, materia e cea care mereu are nevoie de câte ceva. Spiritul se mulțumește cu contemplația pură și bucuria creației.

Ființe din lumi îndepărtate au venit să-i caute, ca să învețe cum să-și îndeplinească și ele toate dorințele. Numai că, au remarcat fiii luminii, trupurile materiale se comportă ca un ecran opac, care frânează realizarea a ceea ce este creat numai prin puterea minții. Ca să-i ajute pe ceilalți să obțină ceea ce vor, au realizat pietrele cunoașterii, cărora mai târziu omenirea le-a dat numele de table de smarald. La vibrația lor, spiritul devine în stare să părăsească trupul și să rătăcească prin spațiul nesfârșit, obținând răspuns la toate întrebările din partea înțelepciunii inițiale, străvechi, care stă la originea universului cunoscut nouă. Fiii luminii n-au putut înțelege că cineva ar putea dori ceva care să facă rău unei alte vietăți. Când au constatat cât de întunecate pot fi unele dorințe, au ascuns tablele numindu-le „blestemul înțelepților", ba chiar au încercat să le distrugă. Zadarnic – piatra dobândise o viață a ei, pe care și-o apăra de cei care o creaseră. Ariana, atunci când pieirea lumii noastre devenise iminentă, a ascuns tablele, ca inamicii noștri să nu le poată folosi. Dar înainte de asta a reușit să le afle secretul. După care a rămas pe pământ, așteptând să apară cineva căruia să-i transmită

acest secret, ca sufletul ei să se poată elibera de trup și să se întoarcă în lume, sub forma unei ființe nou-născute.

Peruggio luă o gură de aer, după ce vorbise neîntrerupt o vreme. Se lăsă o tăcere care le apăsa umerii, grea ca o mantie din postav soldățesc. Doar Ulrich se foi la locul lui – pesemne problemele spiritului îl făceau să se plictisească până la exasperare.

-Secretul prin care se poate stăpâni puterea tablelor, continuă Peruggio, este contaminarea lor cu elemete din gândirea și dorințele ultimului posesor. Ele vor răspunde noului stăpân în funcție de gândurile cu care au fost impregnate.

-Genial, îi scăpă lui John. Vrei să spui că de-acum cei din Casiopeea nu vor putea gândi decât la nivelul unui copil de două luni?

-Nu chiar. Dar este adevărat că Amon a atins ultimul tablele, înainte de a fi predate. Asta înseamnă că, orice și-ar dori străinii din Casiopeea, tablele vor răspunde numai dorințelor care pot trece prin mintea unui copilaș. Asta chiar dacă spiritul Arianei s-a întors în corpul lui Amon – gândurile lui sunt gândurile unui prunc. Ce-și dorește de obicei un copil atât de mic?

-Lapte? încercă Ulrich să ghicească.

-Amon nu bea lapte, îl contrazise Serafina. Dar ai ghicit, hrana e una dintre dorințe. Ar mai fi nevoia de dragoste și de siguranță, de ocrotire. Tablele vor răspunde acestor nevoi ale noilor stăpâni și nici uneia în afara lor. Ce rău poate face cuiva dorința de iubire și de siguranță?

-Păi, dacă e așa de simplu, de ce i-ați mai pus să jure?

-Pentru că pacea Universului e prețioasă. O măsură de prevedere în plus nu strică niciodată, răspunse Peruggio. Și-apoi nu puteam, nici măcar eu, anticipa evenimentele. Ocupat să sondez mințile aliaților și ale emisarilor, am pierdut legătura cu soția mea, iar intuiția ei a descoperit lucruri incredibile, pe care nu aveam cum să le bănuiesc.

Ca la comadă, toate capetele se întoarseră către Serafina.

-Am văzut nava lor aterizând și m-am dus acolo. John deveni nervos, așa încât Serafina se răsuci spre el, părând a-i vorbi doar lui: nu era mare lucru de văzut – un motor funcționând pe bază de hidrogen, dar pământenii sunt foarte aproape de a crea o astfel de

mașinărie. În rest, acele biete vietăți își duceau traiul într-un spațiu tare anost, alcătuit exclusiv din metal și un material fabricat industrial, ceva ce oamenii ar numi plastic. Singurul obiect care mi-a atras atenția era o statuetă primitivă dintr-un lemn foarte vechi, reprezentând o siluetă de femeie. Străinii adorau această făptură, dar la fel de mult adorau lemnul din care o sculptaseră. Am înțeles de ce, în camera de relaxare a echipajului. Această civilizație și-a pierdut întâi pădurile, apoi tot ce era viu și natural. Cât e de groaznic să nu-ți odihnești privirea pe verdele copacilor și să nu te poți așeza în iarbă știu doar eu, cea care am fost obișnuită cu aceste lucruri minunate, dar a trebuit să mă lipsesc de ele în lunile petrecute în Antarctica. Dar asta a fost alegerea lor - și-au întors fețele de la zeitatea primordială, Mama Universului și au început să se închine obiectelor ieșite din propriile lor mâini. Ia ca să facă rost de materii prime, au jertfit natura sălbatică a lumii în care s-au condamnat să trăiască. Respirau un aer sintetizat de mașinării, beau o apă obținută priin reacții chimice, în uzine. Am văzut toate astea în mințile lor și altele mai rele. Pe scurt, au căutat să se întoarcă la viața de dinaintea unei alegeri greșite, numai că uneori nu există cale de întoarcere. Atunci și-au adus aminte de vechile credințe, de Mama Universului și de pietrele cunoașterii. Și-au spus că dacă ar dispune de ele, ar putea reface drumul înapoi, către trecutul pe care-l regretă atât de mult. Ei, cam asta-i tot. S-a terminat cu bine, e vremea să ne sărbătorim victoria.

-Victorie? Dar n-a fost un război pe care să-l fi câștigat, remarcă Ulrich.

-Așa e. Singurul război pe care-l câștigi fără jertfe e cel pe care-l eviți, răspunse surâzând Serafina. Caută în wikipedia după Sun Tzu, el a spus asta și a fost un mare înțelept.

-Dar tu nu poți minți, insistă vampiru. Cum ai jucat rolul Mamei Universului?

-N-a fost nici un rol, Ulrich. Mama Universului e arhetipul zeității creatoare primordiale a tuturor civilizațiilor, dinainte ca ele să înțeleagă miracolul vieții. Orice femeie care naște un prunc devine Mama Universului, pentru că sentimentele sunt mereu aceleași și doar ele contează cu adevărat. Și-apoi, m-a ajutat tiara, care

acumulează o știință mai adâncă și mai plină de magie străveche decât tablele de smarald.

Serafina își scoase din rucsac diadema. Strălucea în noapte, concurând lumina dată de foc, de lună și de stele.

-A fost a Arianei, murmură Serafina, iar în ziua când voi avea o fiică sau o noră, va fi a ei. Asta pentru că ar fi păcat ca universul să rămână orfan, nu credeți?

Priveau fascinați tiara, dar nimeni nu îndrăzni să o atingă – bijuteriile fiilor luminii conțin destulă energie ca să provoace arsuri pe pielea umană.

-Misiunea mea s-a încheiat astăzi, spuse Peruggio oftând. Vă sunt dator fiecăruia – fiecare dintre voi a contribuit, în felul său, la reușita aceasta. Îi privi pe rând, zâmbindu-le. Amber, tu ai descoperit sensul real al inscripției din Egipt. John, ne-ai sprijinit la fiecare pas. Giovanna, ai fost alături de Serafina când avea mai multă nevoie de asta. Iar tu, Ulrich, ai fost pur și simplu minunat. Am admirat mereu stăpânirea ta, atunci când știam că ți-e sete.

John își aminti că vampirul nu inspirase decât odată, imediat după ce se întâlniseră cu Alianța și mesagerii, mirosind circumspect aerul. Apoi își păstrase chipul încordat și serios pe toată durata discuțiilor, evitând să se apropie de oricare dintre cei vii.

-Nu te-au tentat solii lumilor îndepărtate? întrebă el curios.

-Eh, făcu Ulrich. Nu se prea poate spune că mă dau în vânt după ei. În fond nu sunt mai mult decât junk-food.

Izbucniră cu toții în râs. Avea un stil de a-și însuși neologismele și de a le rosti mai apoi, printre buzele țuguate, de-a dreptul caraghios. În mijlocul bucuriei generale, Serafina simți grijile lui John. Acesta își ferecase mintea, dar totuși îngrijorarea lui era puternică și-l dădea de gol.

-Nu e liniște în inima ta. Ai prieteni, lasă-i să te ajute, sugeră ea. Ce te frământă?

-Nu e mare lucru. De fapt, va trebui să-mi caut o nouă slujbă, dar sunt destul de bun ca să găsesc ceva, măcar în poliția locală, după ce se va desființa agenția.

-Ah, asta era? De ce să se desființeze?

-Păi, știi, rezultatele noastre…

-Spune-mi, ți-ai adus cumva aparatul de fotografiat?

John i-l întinse și Serafina îl luă cu o expresie poznașă pe față.

-L-am avut și de dimineață, dar Peruggio a zis că n-ar fi potrivit să fac poze. Știi, suspiciuni diverse…

-Știu. Din palmele Serafinei izbucni o lumină puternică. Apoi îi dădu aparatul înapoi. Aș zice să te uiți pe card. Recunosc că ți-am consumat un pic din spațiul de memorie, dar…

John porni aparatul. N-avea rost să se uite, știa că nu fotografiase nimic, dar dacă l-a rugat Serafina… Apoi rămase fără grai.

-Ce… de unde… când ai… ?

-Amintirile mele sunt lumină, iar lumina impresionează senzorul. Este ceea ce am văzut în interiorul navei mesagerilor și voiam să-mi înregistrez impresiile vizuale înainte ca timpul să le altereze. Cred că nu fac rău nimănui dacă îi las pe șefii tăi să vadă imaginile.

Peruggio aruncă și el o privire rapidă peste fotografii.

-Uite, să ai ceva și de la mine!

Ridică o pietricică și o strânse în pumn. Când deschise pumnul, văzură cu toții un obiect bizar: o jumătate a pietrei nu-și schimbase aspectul gri-mat, în timp ce jumătatea cealaltă se transformase într-un cristal transparent, strălucitor.

-Teoretic numai presiuni și temperaturi imense pot afecta structura cristalină a unui mineral. De pildă, cele degajate de jetul de gaze al unei nave interstelare în timpul decolării. Peruggio puse piatra în mâna lui John. Știi ce? Păstreaz-o. Bănuiesc că o mulțime de somități din lumea științifică vor fi încântate să-și bată capul cu ea.

Când plecară de pe câmp, se apropia miezul nopții. În urma lor, după ce Peruggio stinse focul cu un semn al mâinii, nu mai rămase nimic, nici măcar urmele pașilor pe solul pietros și uscat. Doar cerul negru ca cerneala, senin, plin de stele…

Epilog

Au trecut apropae doi ani din ziua în care am întâlnit-o pe Nelly Noel în Parcul Botanic. Am scos discul din calculator, după ce am verificat, pentru ultima oară, paginarea și cuprinsul lucrării, apoi m-

am pus pe așteptat. Ca de obicei, la sediul fundației pentru literatura horror de la Lacul Dracului nimeni nu ridica receptorul și nu răspundea la poșta electronică.

După câteva zile, în care umplusem memoria robotului telefonic al lui Nelly cu mesajul că tehnoredactarea cărții ei e gata, a apărut un individ între două vârste care m-a căutat într-o dimineață la serviciu. I-am dat întâlnire în seara următoare la o cafenea - venea din partea lui Nelly și eu urma să-i aduc manuscrisul și discul. Mi-a spus că lucrează la editura care publică în mod obișnuit cărțile ei și mi-a înmânat un plic închis, pe care nu se găsea nimic, nici la destinatar, nici la expeditor. Am apreciat culoarea roșie a plicului – cele roșii sunt mai rare decât cele albe și experții feng-shui le socotesc de bun augur. Ajunsă în liniștea apartamentului meu, am deschis nerăbdătoare plicul și din el a căzut o foaie albă, pe care trona scrisul greu de descifrat al lui Nelly Noel.

„Scuză-mă că n-am trecut eu însămi pe la tine, ci am rugat pe altcineva s-o facă în locul meu. Când tu citești aceste rânduri, eu probabil sunt undeva în nordul îndepărtat, cu fiul meu Steve, la vânătoare. Sau poate am plecat cu Giovanna – tot voiam să-mi iau o vacanță și să mă bucur de soarele insulelor tropicale, atunci când la Timișoara e iarnă. Bănuiesc că vrei să știi ce s-a întâmplat cu prietenii mei, după ce ne-am despărțit unii de alții pe aeroportul din Lima.

John am înțeles că a fost avansat în grad și a primit fonduri suplimentare pentru agenția lui. Peruggio zice că s-ar pregăti de nuntă la vară, cu Amber, dar că nu vrea să ne spună decât după ce toate pregătirile vor fi terminate.

După un an petrecut în Țara de Foc, Dario s-a înscris la facultatea de istorie și la cea de geografie, la Roma. Ambițios băiat, să studieze două discipline așa de complexe deodată, dar maică-sa zice că e deștept și se descurcă. Oare de ce nu mă mir?

Serafina și Peruggio au fost de Crăciun la Sasca, respectând obiceiul lor dintotdeauna. Iustin Dumitrescu se va pensiona probabil anul viitor și Serafina vrea să-l angajeze dădacă la copil, cu normă întreagă. Am auzit-o spunând ceva despre norocul copiilor care cresc înconjurați de frați și surori - și ea, dar și Peruggio au fost copii unici, pentru Amon cred că vrea o altă soartă. Acum la drept vorbind

nu am idee pe unde umblă - știu doar că filmele lor documentare despre Antarctica le-au adus bani frumoși și multe cereri de colaborare, dar ei rămân fideli celor de la National Geographic, cu care s-au înțeles bine de multe ori.

N-am mai auzit de vreo amenințare la adresa Pământului și nu știu dacă a fi Mediator înseamnă să ai de lucru tot timpul, sau uneori ești lăsat în pace să-ți vezi de treburile tale. Peruggio, când l-am întrebat, a râs doar și a zis că nu ține minte să fi fost Mediator într-una din viețile lui anterioare, așa că n-are de unde să știe nici el. Serafina a rămas marcată de timpul petrecut în Antarctica și de nava extraterestră, drept urmare s-a implicat în diverse acțiuni de protecție a mediului. Spune că n-ar suporta să trăiască într-o lume fără păduri. Mi-a promis și o excursie în Himalaya, dar n-am vrut s-o zoresc. Știi, dintre toți, eu dispun de cel mai mult timp liber.

Giovanna e cu mine, la bine, la rău, la soare, la umbră, dar nu la masă. Nu mă voi putea împăca niciodată cu bucătăria voastră!

Cu mine nu știu dacă te vei mai întâlni vreodată. Am nevoie ca prietenii mei să treacă prin întâmplări dramatice ca eu să pot scrie, iar ei s-au hotărât să devină oameni așezați la casele lor – sper să se plictisească repede de asta și să pornească din nou după cine mai știe ce ciudățenie din istoria Pământului, uitată de toți… Dacă e așa, ne vom mai vedea sau vei auzi de mine. Dacă nu…

Ai grijă de tine și păzește-te de demonii nopții.

A ta,

Nelly Noel”

De atunci n-am mai auzit nimic despre ea, dar nu mă pot stăpâni să zâmbesc ori de câte ori pornesc televizorul și dau peste un reportaj despre Antarctica. Parcă în ultima vreme au devenit o modă, s-au înmulțit suspect de mult aceste reportaje. Mă întreb când va descoperi omenirea că străbate din nou, după mii de ani, pământurile zeilor, cele „triste și pustii”. Dar oare sunt ele pustii cu adevărat?